EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 22.9.2021
COM(2021) 582 final

2021/0296 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o vzpostavitvi okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic ter spremembi direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2009/138/ES, (EU) 2017/1132 ter uredb (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 648/2012

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2021) 260} - {SWD(2021) 261} - {SEC(2021) 620}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Zavarovalne police so sestavni del vsakdanjega življenja evropskih državljanov. Za številne socialne in gospodarske dejavnosti je kot zaščita pred morebitnimi tveganji potrebna zavarovalna polica. Zavarovalna polica je lahko tudi varčevalni produkt, ki bo določil dolgoročno blaginjo imetnikov, zavarovatelji pa te prihranke prek finančnih trgov usmerjajo v realno gospodarstvo. Neurejen propad zavarovateljev lahko zato pomembno vpliva na imetnike polic, upravičence, oškodovance ali prizadeta podjetja, zlasti kadar ključnih zavarovalnih storitev ni mogoče nadomestiti v razumnem času in z razumnimi stroški. Upravljanje skorajšnjega propada ali propada nekaterih zavarovateljev, zlasti velikih čezmejnih skupin, ali hkratni propad več zavarovateljev lahko prav tako povzroči finančno nestabilnost ali jo poveča.

Direktiva Solventnost II je zmanjšala verjetnost propadov in izboljšala odpornost zavarovalniškega sektorja EU ter bo okrepljena s pregledom, sprejetim skupaj s tem predlogom[1]. Kljub zanesljivemu in trdnemu bonitetnemu okviru pa finančnih težav ni mogoče popolnoma izključiti.

Vendar trenutno na evropski ravni ni usklajenih postopkov za reševanje zavarovateljev. Posledično se zakoni in drugi predpisi, ki urejajo propad zavarovateljev v državah članicah, vsebinsko in postopkovno zelo razlikujejo. Poleg tega insolvenčni postopki za podjetja morda niso primerni za zavarovalnice, saj morda ne zagotavljajo vedno ustrezne kontinuitete kritičnih funkcij. Zato je potreben režim, ki bo organom zagotovil verodostojen sklop instrumentov za reševanje, da bodo lahko dovolj zgodaj in hitro ukrepali, če zavarovatelji propadajo ali bodo verjetno propadli, da bi zagotovili boljše rezultate za imetnike polic, hkrati pa čim bolj zmanjšali učinek na gospodarstvo, finančni sistem in uporabo davkoplačevalskega denarja.

Na mednarodni ravni je Odbor za finančno stabilnost oktobra 2014 razvil ključne lastnosti učinkovitih režimov reševanja za zavarovalniški sektor, namenjene vsem zavarovateljem, ki bi lahko bili sistemsko pomembni ali kritični, če bi propadli. Odbor za finančno stabilnost je junija 2016 izdal dodatne smernice za razvoj učinkovitih strategij in načrtov za reševanje, avgusta 2020 pa svojo metodologijo za ocenjevanje ključnih lastnosti. Hkrati je Mednarodno združenje zavarovalnih nadzornikov (*International Association of Insurance Supervisors* – IAIS) novembra 2019 sprejelo temeljna zavarovalna načela za vse zavarovalnice in pozavarovalnice ter skupni okvir za mednarodno dejavne zavarovalniške skupine (*Internationally Active Insurance Groups* – IAIG), v katerem so podrobno opredeljeni standardi za preventivno načrtovanje sanacije za IAIG in pooblastila, ki naj bi jih imeli organi na voljo za upravljanje urejenega izstopa s trga. Načrtovanje reševanja za posamezne zavarovalniške skupine se pričakuje, kolikor je potrebno.

Ta predlog odraža ta razvoj in prenaša te mednarodne standarde v evropsko zakonodajo. Temelji na pripravljalnem delu organa EIOPA, zlasti na mnenju iz julija 2017[2], in na

---

[1] COM(2021) 581.

[2] Glej mnenje EIOPA, podano institucijam Evropske unije, o uskladitvi okvirov za sanacijo in reševanje za (po)zavarovalce v državah članicah, julij 2017.

strokovnem nasvetu EIOPA o pregledu direktive Solventnost II[3]. Upošteva tudi poročila, ki jih je ESRB pripravil v letih 2017 in 2018[4] in ki zagovarjajo usklajen okvir za sanacijo in reševanje na področju zavarovalništva.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Ta predlog je bil pripravljen popolnoma v skladu z okvirom Solventnost II, zlasti z njegovo lestvico ukrepanja za podjetja v primeru poslabšanja finančnega stanja in sanacijskimi ukrepi, ki so že na voljo za kršitve kapitalskih zahtev. Čeprav predlog dodaja nekatere elemente pripravljenosti na krize, so nova preventivna pooblastila skladna z lestvico ukrepanja in nadzornimi pooblastili, ki so že določeni v okviru Solventnost II, in ne privedejo do novega vnaprej določenega sprožitvenega mehanizma za ukrepanje poleg ravni zahtevanega solventnostnega kapitala. Predlog je skladen tudi z ustreznimi politikami na področju sanacije in reševanja za kreditne institucije, investicijska podjetja[5] in centralne nasprotne stranke[6].

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Ta predlog s stabilizacijo kritičnih funkcij zavarovateljev v težavah prispeva k boljši zaščiti varčevalcev in vlagateljev, ohranjanju bistvenih funkcij zavarovateljev za realno gospodarstvo in krepitvi finančne stabilnosti. Podpira bistvene pogoje za omogočanje učinkovitih in trajnostnih kapitalskih tokov tam, kjer so potrebni.

Na splošno ta predlog pomaga okrepiti vlogo zavarovateljev kot dolgoročnih vlagateljev in akterjev pri gospodarskem okrevanju po krizi zaradi COVID-19 v skladu s političnimi cilji unije kapitalskih trgov in evropskega zelenega dogovora.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Pravna podlaga predloga je člen 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). V skladu z navedeno določbo se lahko sprejmejo ukrepi za približevanje nacionalnih določb, katerih namen je vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

Predlog usklajuje nacionalne zakone o sanaciji in reševanju zavarovateljev ali uvaja okvir (če ta še ne obstaja) v obsegu, ki je potreben za zagotovitev, da imajo države članice na voljo enake instrumente in postopke za obravnavanje propadov. Predlog bi z določitvijo minimalnih usklajenih zahtev na notranjem trgu vzpostavil enake konkurenčne pogoje v vseh državah članicah. Z usklajenim okvirom bi zaščitili tudi interese imetnikov polic in realno gospodarstvo. Prispeval bi k finančni stabilnosti in zaupanju v notranji zavarovalniški in pozavarovalniški trg, saj bi zagotovil minimalno zmogljivost za reševanje zavarovateljev v vseh državah članicah in olajšal sodelovanje med nacionalnimi organi pri obravnavanju propada čezmejnih skupin. Zato je cilj predloga vzpostavitev in delovanje notranjega trga, člen 114 PDEU pa je ustrezna pravna podlaga.

---

3 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en

4 Poročilo ESRB „Sanacija in reševanje zavarovalniškega sektorja v EU: makrobonitetni vidik“ (*Recovery and resolution for the EU insurance sector: a macroprudential perspective*), avgust 2017. Poročilo ESRB „Makrobonitetne določbe, ukrepi in instrumenti za zavarovanje“ (*Macroprudential provisions, measures and instruments for insurance*), november 2018.

5 Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij.

6 Uredba (EU) 2021/23 z dne 16. decembra 2020 o okviru za sanacijo in reševanje centralnih nasprotnih strank

- **Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)**

Trenutno so sistemi za sanacijo in reševanje zavarovalnic nacionalni in se uporabljajo le v peščici držav članic. Zato številni nacionalni pravni sistemi organom ne podeljujejo potrebnih pooblastil za ustrezno obravnavo propadlih zavarovateljev. Te različne nacionalne zakonodaje prav tako ne zadostujejo v primerih čezmejnega propada, zlasti za čezmejne skupine, kjer bi neusklajeni ukrepi lahko hitro privedli do neoptimalnih rezultatov. Vzpostavitev ustreznih ureditev za reševanje na ravni Unije zahteva znatno uskladitev nacionalnih praks in postopkov zaradi česar je upravičeno, da Unija predlaga potrebno zakonodajo.

Cilja tega predloga, tj. uskladitev pravil in postopkov za sanacijo in reševanje zavarovateljev, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in se lahko zaradi posledic propada katerega koli podjetja v Uniji lažje doseže na ravni Unije. Unija lahko zato sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji.

- **Sorazmernost**

Ta predlog izvaja mednarodne standarde in upošteva mnenje EIOPA. Da se zagotovita ustreznost in učinkovitost okvira za sanacijo in reševanje ter omejijo čezmerna upravna bremena in stroški za zavarovatelje in organe, predlog vsebuje sorazmerne zahteve, ki upoštevajo naravo, obseg in kompleksnost organizacije, dejavnosti in storitev zavarovatelja. To velja za podjetja, za katera bi veljalo preventivno načrtovanje sanacije in načrtovanje reševanja, organi pa lahko tudi dovolijo, da za zavarovatelje pri pripravi in vzdrževanju njihovih načrtov velja poenostavljen sklop obveznosti. Nacionalni insolvenčni postopki bi propadlemu zavarovatelju še naprej omogočali izstop s trga, nadzorni ukrepi pa bi še naprej temeljili na presoji.

Zato so določbe predloga sorazmerne s tem, kar je potrebno za doseganje njegovih ciljev.

- **Izbira instrumenta**

Bonitetni nadzor temelji na direktivi Solventnost II, reševanje pa je tesno povezano z neusklajenimi področji nacionalnega prava, kot sta insolvenčno in stvarno pravo. Zato je direktiva ustrezen pravni instrument, saj je potreben prenos za izvajanje okvira tako, da se doseže načrtovani učinek v okviru posebnosti zadevnega nacionalnega prava.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z DELEŽNIKI IN OCEN UČINKA

- **Naknadne ocene/preverjanja primernosti obstoječe zakonodaje**

Ta predlog in predlog o pregledu okvira Solventnost II[7] imata skupno oceno učinka. V Prilogi 10 k oceni učinka je ocenjen sedanji okvir Solventnost II in je ugotovljeno, da je bil na splošno uspešen pri doseganju napredka v smeri krovnih ciljev, ki sta omogočanje razvoja enotnega trga za zavarovalniške storitve in istočasna ustrezna zaščita imetnikov polic. Vendar so nacionalni nadzorni organi bonitetni okvir Solventnost II od začetka njegove uporabe leta 2016 izvajali na različne načine. To velja na primer za lestvico ukrepanja, katere cilj je obnoviti finančni položaj zavarovateljev po ugotovljenem poslabšanju, ali splošneje za ukrepe, povezane s sanacijo in reševanjem. Poleg tega okvir Solventnost II glede na naraščajoče čezmejne dejavnosti in nove izzive, ki jih predstavljajo prevladujoče gospodarske in finančne razmere, še ni zagotovil režima za usklajeno reševanje zavarovateljev.

[7] Dodati sklicevanje na oceno učinka.

Večina držav članic nima vzpostavljenega učinkovitega okvira za sanacijo in reševanje, kadar pa ga ima, so med temi režimi velike razlike[8]. Te razlike vključujejo pooblastila in instrumente, ki so na voljo organom, pogoje, pod katerimi se ta pooblastila lahko izvajajo, in zastavljene cilje pri obravnavanju propada zavarovateljev. Poleg tega so nezadostna pripravljenost zavarovateljev in javnih organov ter odsotnost ustreznih instrumentov in pooblastil ali čezmejnega usklajevanja morda ovirali hitro in uspešno sanacijo ali reševanje propadajočih zavarovateljev v EU, kot je razvidno iz nekaterih primerov propada in skorajšnjega propada, ki jih je zabeležil EIOPA. Raven zaščite imetnikov polic in upravičencev zato morda ni bila optimalna.

- **Posvetovanja z deležniki**

EIOPA je julija 2017 objavil mnenje o harmonizaciji okvirov za sanacijo in reševanje zavarovateljev v državah članicah, drugo mnenje pa je objavil decembra 2020, in sicer po prošnji Komisije iz februarja 2019 za nasvet. V obeh primerih je EIOPA izvedel javno posvetovanje. Poleg tega je Komisija januarja 2020 organizirala konferenco, ki je vključevala eno sejo s poudarkom na sanaciji in reševanju.

Komisija se je 19. februarja 2020 prek strokovne skupine za bančništvo, plačila in zavarovanje posvetovala z državami članicami. Države članice so bile pozvane, naj predložijo pripombe glede strategije Komisije za posvetovanje in ocene učinka njenih predlogov, ki jo je pripravil EIOPA. Potekala je posebna izmenjava mnenj o možnem pristopu k sanaciji in reševanju, zlasti s ciljno usmerjeno raziskavo.

Julija 2020 je začetna ocena učinka zagotovila podrobno analizo različnih možnosti politike, povratne informacije deležnikov o začetni oceni učinka pa so bile zbrane do avgusta 2020. Od julija do oktobra 2020 je bilo v javnem posvetovanju o pregledu okvira Solventnost II zbranih 73 odgovorov različnih deležnikov, večinoma iz Evropskega gospodarskega prostora. Zbirno poročilo o povratnih informacijah iz tega posvetovanja je bilo objavljeno 1. februarja 2021[9].

Ta posvetovanja so pokazala, da so javni organi in civilna družba sicer na splošno podprli boljše usklajevanje elementov za sanacijo in reševanje, vendar je zavarovalniški sektor menil, da je takšna uskladitev v veliki meri nepotrebna, in izpostavil verjetnost visokih stroškov usklajevanja. Nekateri udeleženci so poudarili potrebo po sorazmerni uporabi pravil. Vsi deležniki pa so poudarili potrebo po boljšem usklajevanju in izmenjavi informacij med nadzornimi organi v čezmejnem okviru.

Komisija se je 10. novembra 2020 prek strokovne skupine za bančništvo, plačila in zavarovanje posvetovala z državami članicami o dodatnih elementih, povezanih s sanacijo in reševanjem zavarovalnic. Na splošno so se strokovnjaki iz držav članic strinjali s smernicami politike, predlaganimi v mnenju EIOPA iz leta 2020.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Da bi Komisija podprla svoje delo v zvezi s pregledom okvira Solventnost II, je organu EIOPA poslala izčrpno prošnjo za nasvet, ki je vključevala sanacijo in reševanje. Končno poročilo EIOPA je bilo objavljeno 17. decembra 2020.

---

8 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en.

9 https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12461-Review-of-measures-on-taking-up-and-pursuit-of-the-insurance-and-reinsurance-business-Solvency-II-/public-consultation

Poleg posvetovanja z deležniki je Komisija sodelovala v razpravah in izmenjavi mnenj, ki so bila podlaga za delo EIOPA, IAIS in Odbora za finančno stabilnost v zvezi s sanacijo in reševanjem zavarovateljev. V zvezi s tem je zakonodajni predlog popolnoma v skladu z najnovejšimi usmeritvami politike Odbora za finančno stabilnost in IAIS.

- **Ocena učinka**

Ocena učinka za ta predlog je bila pripravljena v okviru širšega pregleda Solventnosti II in je 23. aprila 2021 prejela pozitivno mnenje Odbora za regulativni nadzor. EIOPA je ob dveh priložnostih temeljito ocenil stroške in koristi, povezane s tem predlogom, ter se o njih posvetoval[10]. Glavna spoznanja iz analize EIOPA so izražena v oceni učinka in povzeta v nadaljevanju.

Odbor za regulativni nadzor je pripravil številna priporočila za izboljšave, kar je privedlo do tega, da je bila ocena učinka izpopolnjena. Zlasti so bili dodatno utemeljeni ocena možnosti ter skupni stroški in koristi pregleda Solventnosti II, skupaj s predlogom za sanacijo in reševanje.

V oceni učinka je bilo ugotovljeno, da bi izvajanje preventivnega okvira za sanacijo in okvira reševanja učinkovito odpravilo ugotovljeno nezadostno pripravljenost, morebitno zapoznelo ukrepanje, nepopolno zbirko instrumentov in neusklajeno upravljanje čezmejnih primerov (skorajšnjega) propada.

Vendar je bilo zaključeno, da je treba v skladu z mednarodnimi smernicami in standardi uvesti posebne pogoje za začetek reševanja za primere, v katerih bi imel propad zavarovatelja sistemski učinek. Zlasti možnosti politike, razvite v predlogu, bi zagotovile verodostojen okvir za reševanje težav zavarovateljev, katerih propad bi lahko negativno vplival na imetnike polic. Usklajen sklop pooblastil s skladno zasnovo, izvajanjem in izvrševanjem za preprečevanje in obravnavanje propadov bi spodbudil čezmejno sodelovanje in usklajevanje med krizami ter pomagal preprečiti nepotrebne ekonomske stroške, ki izhajajo iz neusklajenega sprejemanja odločitev med različnimi javnimi organi in sodišči. Prispeval bi tudi k enakim konkurenčnim pogojem in preprečil regulativno arbitražo.

Kar zadeva stroške, je ocena učinka pokazala, da bi izhajali predvsem iz zahtev glede načrtovanja in ocene rešljivosti. Ocena učinka organa EIOPA vsebuje pregled razpona stroškov, ki so jih nacionalni nadzorni organi ocenili za pripravo in vzdrževanje načrtov reševanja in ocen rešljivosti ter za nadzor nad preventivnimi načrti sanacije. Zavarovatelji bi imeli stroške zaradi priprave preventivnih načrtov sanacije, zagotavljanja informacij za načrtovanje reševanja ali morebitnih sprememb za zmanjševanje ovir za rešljivost. Za oceno učinka ocena teh stroškov ni bila na voljo, ker pa bi bili preventivni načrti sanacije vključeni v tekoče upravljanje tveganj zavarovateljev, bi lahko kot vir vhodnih podatkov služili poročila nadzorniku o lastni oceni tveganja in solventnosti ter krizni načrt.

Ocena učinka je potrdila tudi oceno EIOPA, da ne bi bilo sorazmerno zahtevati, da mora zavarovalniški sektor financirati reševalni sklad ali da morajo posamezni zavarovatelji povečati obveznosti za pokrivanje izgub s sredstvi upnikov in dokapitalizacijo propadajočih zavarovateljev. V oceni učinka je bilo ocenjeno, da bi ti ukrepi za to, da bi ustvarili

[10] Glej oddelka 11.6 in 12 ocene učinka EIOPA in oddelek 12 referenčnega dokumenta. Pred mnenjem EIOPA o pregledu Solventnosti II sta bila pripravljena mnenje o uskladitvi okvirov za sanacijo in reševanje za (po)zavarovalce v državah članicah (5. julij 2017) in dokument za razpravo o financiranju reševanja in nacionalnih zavarovalnih jamstvenih shemah (EIOPA, julij 2018).

sposobnost pokrivanja izgube, ki bi bila sorazmerna z zavarovalno-tehničnimi rezervacijami, povečali bilanco stanja zavarovateljev. To bi pomenilo višje stroške za sektor in bi podjetjem povzročilo dodatna tveganja servisiranja, ki jih ne bi bilo mogoče upravičiti z bistveno večjimi koristmi[11].

- **Primernost in poenostavitev ureditve**

Kot je pojasnjeno v oddelku 2, v Solventnosti II ni ustvarjena nobena dodatna lestvica ukrepanja, za nove zahteve glede načrtovanja pa velja ustrezna sorazmernost. Uvedba teh elementov sorazmernosti bi morala prispevati k zmanjšanju regulativnih in upravnih bremen, povezanih z izvajanjem predloga, in k doseganju ustreznega ravnovesja s pričakovanimi koristmi.

Predlog s spodbujanjem ozaveščenosti in pripravljenosti prispeva k bolj informiranim in pravočasnim popravnim ukrepom, kadar jih zavarovatelji potrebujejo. Prav tako bi izboljšal enake konkurenčne pogoje pri ukrepih, ki jih sprejmejo organi, da bi obnovili finančni položaj teh zavarovateljev ali jih rešili, in bi tako prispeval k pravičnejšim konkurenčnim pogojem.

- **Temeljne pravice**

Ta predlog je v skladu s temeljnimi pravicami in načeli, ki jih priznava zlasti Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina), zlasti lastninsko pravico, svobodo gospodarske pobude, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča ter pravico do obrambe, in ga je treba uporabljati v skladu z njimi.

Vsako poseganje v pravice delničarjev in upnikov, ki je posledica ukrepa za reševanje, bi moralo biti združljivo z Listino. Zlasti kadar se upniki istega razreda v okviru ukrepov za reševanje obravnavajo različno, bi morale biti takšne razlike utemeljene z javnim interesom in sorazmerne z obravnavanimi tveganji. Zadevni upniki, vključno z imetniki polic, ne bi smeli utrpeti večjih izgub od izgub, ki bi jih imeli, če bi zavarovatelj prenehal po običajnih insolvenčnih postopkih v času sprejetja odločitve o reševanju.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog ne vpliva na proračun Unije.

V skladu s predlogom bi moral EIOPA: (i) razviti deset tehničnih standardov in šest smernic; (ii) pripraviti eno letno poročilo o uporabi poenostavljenih obveznosti; (iii) vzdrževati podatkovno zbirko o upravnih sankcijah, o katerih poročajo nacionalni organi; in (iv) sodelovati v kolegijih za reševanje, sprejemati odločitve v primeru nesoglasja med nadzornimi organi in organi za reševanje ter izvajati zavezujoče posredovanje. Novoustanovljeni odbor za reševanje bi na področjih, ki jih zajema predlog, tudi pripravil naloge za organ EIOPA. V tem okviru so ustrezni pristojni organi povabljeni, da kot člani sodelujejo pri tem razvoju, da bi se tako čim bolj povečala uporaba obstoječih virov.

Tehnični standardi bi morali biti pripravljeni v 18 mesecih po začetku veljavnosti direktive. Ta rok bi moral organu EIOPA zagotoviti dovolj časa za njihov razvoj, ob upoštevanju sedanjih virov tega organa. Edini ponavljajoči se element se nanaša na poročilo o uporabi poenostavljenih obveznosti.

[11] EIOPA je te možnosti obravnaval in se o njih posvetoval v dokumentu za razpravo o financiranju reševanja in nacionalnih zavarovalnih jamstvenih shemah (EIOPA, 30. julij 2018).

Delovna obremenitev, povezana z vzpostavitvijo in vzdrževanjem zbirke podatkov o sankcijah, bo verjetno odvisna od poteka dogodkov, o katerih poročajo nacionalni organi. Dogodki bi morali biti omejeni in časovno porazdeljeni, kar bi organu EIOPA omogočilo, da upravlja svoje obstoječe vire, kakor je potrebno

Glede na pretekla in sedanja prizadevanja v zvezi s kriznim upravljanjem pri organu EIOPA se šteje, da predlagane naloge za organ ne bodo zahtevale ustvarjanja dodatnih delovnih mest in da jih je mogoče izvajati s sedanjimi viri.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Predlog od držav članic zahteva, da v 18 mesecih od začetka njegove veljavnosti prenesejo pravila o sanaciji in reševanju v svojo nacionalno zakonodajo. Kot je navedeno v oddelku 5, bi morali nacionalni organi organu EIOPA vsako leto poročati o uporabi poenostavljenih obveznosti, kar bi moral EIOPA razkriti.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Naslov I – Področje uporabe, opredelitev pojmov in organi

Vsebina in področje uporabe (člen 1)

Ta predlog obravnava krizno upravljanje (preventivne pristojnosti, preventivno načrtovanje sanacije in reševanje) v zvezi z vsemi zavarovalnicami in pozavarovalnicami s sedežem v EU, za katere velja okvir Solventnost II.

Ker lahko propad subjekta v skupini vpliva na solventnost in posle celotne skupine, je poleg tega treba v preventivnem načrtovanju sanacije in načrtovanju reševanja opredeliti in zajeti vse pomembne subjekte skupin, katerih del je lahko zavarovatelj, organi pa bi morali imeti učinkovita sredstva za ukrepanje v zvezi s temi subjekti, da uvedejo popravne ukrepe, ki upoštevajo finančno trdnost skupine, zmanjšujejo ovire za rešljivost v okviru skupine in pripravijo usklajeno shemo reševanja za skupino kot celoto, zlasti v čezmejnem okviru.

Ustanovitev organov za reševanje (člen 3)

Ta predlog od držav članic zahteva, da ustanovijo organe za reševanje zavarovalnic, ki imajo minimalna usklajena pooblastila za izvajanje vseh ustreznih pripravljalnih ukrepov in ukrepov za reševanje. Predlog ne določa organa, ki bi ga bilo treba imenovati, zato so to lahko na primer nacionalne centralne banke, pristojna ministrstva, javni upravni organi ali drugi organi s pooblastili na področju javnega upravljanja. Če so pooblastila dodeljena obstoječemu organu, bi morale biti vzpostavljene ustrezne strukturne ureditve, da bi se izognili navzkrižju interesov med nadzornimi funkcijami in funkcijami reševanja ter operativno neodvisnostjo, zlasti v zvezi z nadzornimi organi.

Naslov II – Priprava

Poenostavljene obveznosti (člen 4)

Da bi organi upoštevali načelo sorazmernosti in se izognili čezmernemu upravnemu bremenu, bi morali, kadar je to primerno, uporabljati drugačne ali zmanjšane zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije in načrtovanja reševanja ter zahteve po informacijah na

ravni posameznega podjetja in jih redkeje posodabljati, pri tem pa upoštevati več dejavnikov, povezanih s podjetjem. Organi bi morali organu EIOPA vsako leto poročati o uporabi poenostavljenih obveznosti.

Preventivno načrtovanje sanacije (členi 5 do 8)

Skupine bi morale pripraviti preventivne načrte sanacije skupine in jih predložiti nadzorniku skupine. Tudi zavarovatelji, ki niso del skupine, za katero veljajo take zahteve glede načrtovanja, morajo pripraviti in redno posodabljati preventivne načrte sanacije, v katerih so določeni ukrepi, ki jih morajo sprejeti navedena podjetja za obnovitev svojega finančnega položaja, če se je ta znatno poslabšal. Nadzorniki bi morali določiti zavarovatelje, ki morajo pripraviti preventivne načrte sanacije na podlagi številnih dejavnikov. Na splošno bi morale take zahteve veljati za vsaj 80 % trga držav članic, podjetje z nizkim tveganjem pa bi bilo izključeno na posamični podlagi.

Ti načrti bodo izboljšali zavarovateljevo razumevanje ranljivosti, njegove realistične možnosti v stresnih scenarijih bi morale biti sestavni del sistema upravljanja podjetja, obstoječi instrumenti pa bi lahko služili za pripravo preventivnih načrtov sanacije.

Nadzorni organi morajo oceniti preventivne načrte sanacije, da preverijo, ali so načrti celoviti in bi lahko pravočasno obnovili sposobnost preživetja podjetja.

Načrtovanje reševanja in ocene rešljivosti (členi 9 do 16)

Organi za reševanje morajo pripraviti načrte reševanja, v katerih so določeni ukrepi za reševanje, ki jih organ predvideva, če so izpolnjeni pogoji za reševanje. Na splošno bi moralo načrtovanje reševanja veljati za 70 % podjetij v državi članici, podjetje z nizkim tveganjem pa bi bilo izključeno na posamični podlagi. Zadevne zavarovatelje bi bilo treba določiti na podlagi številnih meril sorazmernosti, vključno s pričakovanim učinkom njihovega propada.

Preventivni načrti sanacije in načrti reševanja ne bi smeli temeljiti na izredni javnofinančni pomoči ali izpostaviti davkoplačevalcev tveganju izgube.

V okviru načrtovanja reševanja bi morali organi za reševanje oceniti tudi splošno rešljivost zavarovatelja in zmanjšati morebitne ovire zanjo. Diskrecijska pravica organov bi morala biti omejena na to, kar je potrebno za poenostavitev strukture in poslov zavarovalnice ali pozavarovalnice izključno za izboljšanje njene rešljivosti.

Skupne odločitve (člen 17)

Nadzorniki skupine, nadzorni organi, organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, in organi za reševanje, kot je ustrezno, bi si morali prizadevati za sprejetje skupnih odločitev v skladu s postopkom iz tega člena.

Naslov III – Reševanje

Pogoji za reševanje (člen 19)

Predlog določa skupni parameter za sprožitev uporabe instrumentov za reševanje. Zavarovalnica ali pozavarovalnica bi morala biti vključena v reševanje, kadar propada ali bo verjetno propadla, in ni pričakovati, da bi lahko alternative iz zasebnega sektorja ali nadzorni ukrepi preprečili propad.

Hkrati je treba zagotoviti, da se intruzivni ukrepi sprožijo le, če je poseganje v pravice deležnikov upravičeno in bi bil ukrep za reševanje v javnem interesu.

Instrumenti in pooblastila za reševanje (členi 26 do 52)

Če so pogoji za reševanje izpolnjeni, bodo organi za reševanje pooblaščeni za uporabo naslednjih instrumentov za reševanje:

(a) odpis ali konverzija kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti, zlasti za olajšanje izvajanja drugih instrumentov za reševanje, kot so instrument solventnega izteka ali instrumenti prenosa. Vzpostavljena je posebna hierarhija, ki dopolnjuje in po potrebi nadomešča tisto, ki je določena v vsakem nacionalnem insolvenčnem pravu. Načeloma bi bilo treba terjatve delničarjev poplačati pred terjatvami podrejenih upnikov. Šele ko so te terjatve poplačane, lahko organi za reševanje naložijo izgube nadrejenim terjatvam. V nekaterih okoliščinah se bo izvedla konverzija, da bi se močno zmanjšala vrednost preostalih terjatev delničarjev;

(b) solventni iztek: dovoljenje podjetju v postopku reševanja za sklepanje novih zavarovalnih ali pozavarovalnih pogodb se odvzame, da se njegova dejavnost omeji na izključno upravljanje obstoječega portfelja in s tem čim bolj poveča kritje zavarovalnih zahtevkov z obstoječimi sredstvi;

(c) prodaja poslovanja: celotno poslovanje podjetja ali njegov del se lahko proda pod komercialnimi pogoji, ne da bi se upoštevale postopkovne zahteve, ki bi sicer veljale.

(d) premostitveno podjetje: celotno poslovanje podjetja ali njegov del se lahko prenese na subjekt pod javnim nadzorom. Premostitveno podjetje mora imeti dovoljenje v skladu z direktivo Solventnost II. Njegove dejavnosti so začasne narave, njihov cilj pa je prodati poslovanje zasebnemu kupcu, ko so tržni pogoji ustrezni.

(e) izločitev sredstev in obveznosti: oslabljena ali problematična sredstva in/ali obveznosti se lahko prenesejo na nosilca upravljanja, da se lahko s časom upravljajo in izkoriščajo. Za zmanjšanje izkrivljanja konkurence in nevarnosti moralnega tveganja je treba ta instrument uporabljati skupaj z drugim instrumentom za reševanje.

Zavarovalne jamstvene sheme bi lahko, če so na voljo, prispevale k financiranju postopka reševanja z absorpcijo izgub v obsegu neto izgub, ki bi jih te sheme utrpele po zaščiti imetnikov polic v običajnih insolvenčnih postopkih. V teh primerih bi uporaba instrumenta za odpis ali konverzijo zagotovila, da so upravičeni imetniki polic zaščiteni vsaj do ravni kritja, kar je glavni razlog, zakaj so bile takšne zavarovalne jamstvene sheme vzpostavljene v skladu z nacionalno zakonodajo.

Da bi lahko uporabljali te instrumente, bodo imeli organi za reševanje pooblastila za prevzem nadzora nad podjetjem, ki je propadlo ali je na robu propada, prevzem vloge delničarjev in poslovodij, prenos sredstev in obveznosti ter izvrševanje pogodb. Kjer je ustrezno, bodo morali biti ukrepi za reševanje skladni z okvirom Unije za državne pomoči. Nacionalni organi bodo lahko poleg minimalne usklajene zbirke instrumentov zagotovili tudi posebne nacionalne instrumente in pooblastila, če bodo združljivi z načeli in cilji okvira Unije za reševanje. Nacionalni organi lahko zlasti razmislijo o uporabi instrumenta za odpis ali konverzijo za dokapitalizacijo propadajočega zavarovatelja, če to ne vpliva na zavarovalne zahtevke in če se sprejmejo ustrezni ukrepi za reorganizacijo in prestrukturiranje.

Pomožne določbe v zvezi z reševanjem, vključno z vrednotenjem, zaščitnimi ukrepi, postopkovnimi obveznostmi in pravicami do pritožbe ter izključitvijo drugih ukrepov (členi 23 do 25 in 53 do 66)

Za zagotovitev, da se odločitve o reševanju sprejemajo v skladu s ključnimi načeli glede lastninskih pravic ter glede skladnosti z zadevnim pravom vrednostnih papirjev in pravom družb, direktiva vsebuje potrebne določbe in korake, ki bi jih morali organi za reševanje upoštevati, preden in ko sprejmejo odločitve o reševanju. Ti na primer vključujejo zagotavljanje natančnega vrednotenja bilance stanja zavarovatelja, zaščitne ukrepe za prizadete delničarje in upnike, vključno z imetniki polic, da prejmejo odškodnino, če se znajdejo v slabšem položaju, kot če bi zavarovalnica ali pozavarovalnica prenehala po nacionalnem insolvenčnem postopku, postopkovne korake, s katerimi bi morali organi obvestiti zavarovatelja in druge zadevne organe o odločitvah o reševanju, ter pravico do pritožbe zoper ukrepe za preprečevanje kriz ali ukrepe kriznega upravljanja. Da bi olajšali reševanje in zaščitili finančno stabilnost, okvir vključuje tudi začasni odlog na plačilo terjatev in prekinitev pravic imetnikov polic do unovčenja v zvezi s pogodbami o življenjskem zavarovanju.

Naslov IV – Reševanje čezmejnih skupin (členi 67 do 71)

Da bi se upoštevala čezmejna narava nekaterih zavarovalniških skupin ter vzpostavil celovit in integriran okvir za ukrepe za sanacijo in reševanje v Uniji, bodo kolegiji za reševanje ustanovljeni pod vodstvom organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, in ob sodelovanju EIOPA. EIOPA bo olajšal sodelovanje organov, prispeval k usklajenosti in po potrebi posredoval. Cilj kolegijev je usklajevati pripravljalne ukrepe in ukrepe za reševanje med nacionalnimi organi, da se zagotovijo optimalne rešitve na ravni Unije.

Naslov V – Odnosi s tretjimi državami (členi 72 do 77)

Zavarovatelji v Uniji so dejavni v tretjih državah in obratno, zato mora učinkovit okvir za reševanje zagotoviti sodelovanje z organi iz tretjih držav. Predlog daje organom iz Unije potrebna pooblastila za podporo tujim ukrepom za reševanje propadlega tujega zavarovatelja, in sicer tako, da se pod določenimi pogoji izvede prenos njegovih sredstev in obveznosti, ki se nahajajo v njihovi jurisdikciji ali jih ureja pravo te jurisdikcije. Organi Unije za reševanje bi morali imeti tudi pooblastilo, da uporabijo instrumente za reševanje za nacionalne podružnice podjetij iz tretjih držav, kadar je zaradi javnega interesa ali zaščite lokalnih imetnikov polic potrebno ločeno reševanje.

Predlog določa, da se lahko sklenejo sporazumi o sodelovanju s tujimi organi za reševanje, da se olajša podpora tujim ukrepom za reševanje. EIOPA bi lahko sklepal okvirne upravne dogovore z organi iz tretjih držav v skladu s členom 33 Uredbe št. 1094/2010, nacionalni organi pa bi lahko sklepali dvostranske dogovore v skladu z okvirnimi dogovori EIOPA.

Naslov VI – Kazni (členi 78 do 82)

Da bi zagotovili, da zavarovatelji, tisti, ki učinkovito nadzorujejo njihovo poslovanje, in upravni, upravljalni ali nadzorni organ izpolnjujejo obveznosti, ki izhajajo iz tega predloga, bi morale države članice določiti upravne sankcije in druge upravne ukrepe, ki so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni. EIOPA bi moral vzdrževati osrednjo podatkovno bazo podatkov o vseh upravnih sankcijah.

Naslov VII – Spremembe direktive Solventnost II, direktiv o pravu družb in uredbe o EIOPA

Spremembe direktive Solventnost II, vključno s preventivnimi ukrepi (člen 83)

Ne da bi to vplivalo na obstoječo lestvico ukrepanja, ta predlog pojasnjuje pooblastila nadzornih organov za uvedbo preventivnih ukrepov za zavarovatelje v primeru poslabšanja finančnega položaja ali kršitve regulativnih zahtev za izogibanje stopnjevanju težav v dovolj zgodnji fazi poslabšanja.

Da bi bilo reševanje učinkovito, se spremenijo določbe o reorganizaciji in prenehanju, da se njihova uporaba razširi v primeru uporabe instrumentov za reševanje, kadar se ti instrumenti uporabljajo za zavarovatelje in subjekte, za katere velja režim reševanja.

Spremembe direktiv o pravu družb in uredbe o EIOPA (členi 83 do 88)

Direktive Unije na področju prava družb vsebujejo pravila za zaščito delničarjev in upnikov. Nekatera od teh pravil lahko ovirajo hitro ukrepanje organov za reševanje. Zato se predlaga, da se ta pravila spremenijo.

Za zagotavljanje, da so organi za reševanje zastopani v Evropskem sistemu finančnega nadzora in da ima EIOPA potrebno strokovno znanje, bi se Uredba (EU) št. 1094/2010 spremenila, da bi se organi za reševanje vključili v pojem pristojnih organov.

2021/0296 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o vzpostavitvi okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic ter spremembi direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2009/138/ES, (EU) 2017/1132 ter uredb (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 648/2012

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke[12],

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[13],

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Težave zavarovalnic imajo lahko znatne posledice za gospodarstvo in socialno blaginjo v državah članicah, če bi take težave povzročile motnje zaščite imetnikov polic, upravičencev ali oškodovancev. Vloga pozavarovalnic v gospodarstvu, njihova povezanost s primarnimi zavarovalnicami in finančnimi trgi na splošno ter precej koncentriran trg pozavarovanja zahtevajo ustrezen okvir za urejeno reševanje njihovih težav ali propada. Zato bi bilo treba obravnavati sanacijo in reševanje primarnih zavarovalnic in pozavarovalnic, in sicer ob upoštevanju njihovih posebnosti.

(2) Svetovna finančna kriza leta 2008 je razkrila ranljivosti finančnega sektorja in njegovo vzajemno povezanost. Zdi se, da so vzroki za težave in propad med drugim povezani z razvojem finančnih trgov in z naravo zavarovalnih ali pozavarovalnih dejavnosti. V zvezi s tem se zavarovalna tveganja, tj. nedonosne terjatve, napačno vrednotenje, to je podcenjene premije, slabo upravljanje sredstev in obveznosti ter naložbene izgube pogosto navajajo kot glavni razlogi za skrb zavarovalnic in pozavarovalnic. V tem okviru se je denar davkoplačevalcev uporabil za obnovitev poslabšanega finančnega položaja več zavarovalnic. Čeprav je bil cilj Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta[14] okrepiti finančni sistem v Uniji ter odpornost zavarovalnic in pozavarovalnic, ta direktiva ni v celoti odpravila možnosti propada takih zavarovalnic in pozavarovalnic. Visoke nestanovitnosti trgov in dolgotrajne nizke ravni obrestnih mer bi lahko bile še posebej škodljive za dobičkonosnost in solventnostno stanje

[12] UL C , , str. .

[13] UL C , , str. .

[14] Direktiva 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335, 17.12.2009, str. 1).

zavarovalnic in pozavarovalnic. Občutljivost zavarovalnic in pozavarovalnic na tržni in gospodarski razvoj zato zahteva posebno previdnost in ustrezen okvir za obvladovanje, tudi na preventivni način, morebitnih poslabšanj finančnega položaja takih podjetij. Nekateri nedavni propadi in skorajšnji propadi, zlasti čezmejne narave, so pokazali slabosti sedanjega okvira, ki jih je treba obravnavati, da se ustrezno organizira urejen izstop zavarovalnic ali pozavarovalnic s trga.

(3) Dejavnosti, storitve ali posle, ki jih opravljajo zavarovalnice ali pozavarovalnice in jih ni mogoče zlahka nadomestiti v razumnem času ali z razumnimi stroški za imetnike polic, upravičence ali oškodovance, je treba obravnavati kot kritične funkcije, ki jih je treba nadaljevati. Take dejavnosti, storitve ali posli so lahko kritični na ravni Unije, nacionalni ali regionalni ravni. Kontinuiteta zavarovalne ali pozavarovalne zaščite ima pogosto prednost pred prenehanjem propadajočega podjetja, saj taka kontinuiteta zagotavlja najugodnejši rezultat za imetnike polic, upravičence ali oškodovance. Zato je ključnega pomena, da so na voljo ustrezni instrumenti za preprečevanje propadov in, kadar pride do propadov, za zmanjšanje negativnih posledic z ohranjanjem kontinuitete teh kritičnih funkcij.

(4) Zagotavljanje učinkovitega reševanja propadajočih zavarovalnic in pozavarovalnic v Uniji je bistven element za vzpostavitev notranjega trga. Propad takih podjetij ne vpliva le na imetnike polic ter morda na realno gospodarstvo in finančno stabilnost trgov, na katerih te zavarovalnice in pozavarovalnice poslujejo neposredno, ampak tudi na zaupanje v notranji zavarovalniški trg. Z vzpostavitvijo notranjega trga za finančne storitve se je okrepila medsebojna povezanost različnih nacionalnih finančnih sistemov. Zavarovalnice in pozavarovalnice so dejavne na finančnih trgih za upravljanje naložbenega portfelja in tveganj, povezanih z njihovimi dejavnostmi. Prek svojih poslov z izvedenimi finančnimi instrumenti so povezane z medbančnimi in drugimi finančnimi trgi, ki so v bistvu vseevropski. V tem okviru lahko nezmožnost držav članic, da bi obravnavale propad zavarovalnice ali pozavarovalnice in jo rešile na predvidljiv in usklajen način, ki bi učinkovito preprečil širšo sistemsko škodo, ogrozi stabilnost finančnih trgov in posledično notranji trg na področju finančnih storitev.

(5) Svetovna finančna kriza leta 2008 je izpostavila potrebo po razvoju ustreznega okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic. Na mednarodni ravni je Odbor za finančno stabilnost za vsako zavarovalnico, ki bi lahko bila sistemsko pomembna ali kritična, če bi propadla, oktobra 2014 razvil ključne lastnosti učinkovitih režimov reševanja[15]. Junija 2016 je Odbor za finančno stabilnost izdal dopolnilne smernice za razvoj učinkovitih strategij reševanja in načrtov za sistemsko pomembne zavarovatelje[16]. Hkrati je Mednarodno združenje zavarovalnih nadzornikov (IAIS) novembra 2019 sprejelo temeljna zavarovalna načela za vse zavarovalnice in pozavarovalnice, skupni okvir za mednarodno dejavne zavarovalniške skupine, v katerem so podrobno opredeljeni standardi za preventivno načrtovanje sanacije, in ukrepe, ki naj bi jih organi sprejeli v zvezi z zavarovalnico ali

[15] Odbor za finančno stabilnost, Ključne lastnosti učinkovitih režimov reševanja finančnih institucij (*Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*), 2014.

[16] Odbor za finančno stabilnost, Razvijanje učinkovitih strategij reševanja in načrtov za sistemsko pomembne zavarovatelje (*Developing Effective Resolution Strategies and Plans for Systemically Important Insurers*), 2016.

pozavarovalnico, ki bi izstopila s trga in začela postopek reševanja[17]. Ta razvoj dogodkov bi bilo treba upoštevati pri določanju okvira za sanacijo in reševanje propadajočih zavarovalnic in pozavarovalnic.

(6) Veliko zavarovalnic in pozavarovalnic posluje zunaj nacionalnih meja. Nezadostno usklajevanje in sodelovanje med javnimi organi pri pripravi na težave ali propad zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki posluje čezmejno, ali pri obvladovanju teh težav ali propada bi ogrozilo medsebojno zaupanje držav članic, povzročilo neoptimalne rezultate za imetnike polic, upravičence in oškodovance ter vplivalo na verodostojnost notranjega zavarovalniškega trga.

(7) Postopki za usklajeno reševanje zavarovalnic ali pozavarovalnic na ravni Evropske unije trenutno niso poenoteni. Namesto tega je med državami članicami mogoče opaziti precejšnje vsebinske in postopkovne razlike med nacionalnimi zakoni, predpisi in upravnimi določbami, ki urejajo propad zavarovalnic in pozavarovalnic. Poleg tega insolvenčni postopki za podjetja morda niso vedno primerni za zavarovalnice ali pozavarovalnice, saj ti postopki morda ne zagotavljajo vedno ustrezne kontinuitete kritičnih funkcij za imetnike polic, upravičence in oškodovance, realno gospodarstvo ali finančno stabilnost kot celoto.

(8) Zagotoviti je treba kontinuiteto kritičnih funkcij zavarovalnic ali pozavarovalnic, ki propadajo, ali zavarovalnic ali pozavarovalnic, ki bodo verjetno propadle, hkrati pa čim bolj zmanjšati vpliv propada takega podjetja na gospodarstvo in finančni sistem. Zato je treba določiti okvir, ki bo organom zagotovil verodostojen sklop instrumentov za dovolj zgodnje in hitro posredovanje v zavarovalnicah ali pozavarovalnicah, ki propadajo ali bodo verjetno propadle. Tak okvir bi moral zagotoviti, da izgube najprej prevzamejo delničarji, za njimi pa upniki, pod pogojem, da noben upnik ne utrpi večjih izgub, kot bi jih imel, če bi prišlo do prenehanja zavarovalnice ali pozavarovalnice po običajnih insolvenčnih postopkih v skladu z načelom, da noben upnik ne sme biti na slabšem.

(9) Okvir, ki ga je treba določiti, bi moral organom omogočiti, da zagotovijo kontinuiteto zavarovalnega kritja za imetnike polic, upravičence in oškodovance, prenesejo donosne dejavnosti in portfelje zavarovalnice ali pozavarovalnice, kjer je to primerno, ter pošteno in predvidljivo porazdelijo izgube. Ti cilji bi morali pomagati preprečiti nepotrebne izgube ali socialne stiske za imetnike polic, upravičence in oškodovance, ublažiti negativne učinke na realno gospodarstvo, čim bolj zmanjšati negativne učinke na finančne trge in čim bolj zmanjšati stroške za davkoplačevalce.

(10) Pregled Direktive 2009/138/ES in zlasti uvedba kapitalskih zahtev, ki bolj upoštevajo tveganja, okrepljenega nadzora, okrepljenega spremljanja likvidnosti in boljših instrumentov za makrobonitetne politike bi morala dodatno zmanjšati verjetnost propada zavarovalnic ali pozavarovalnic ter povečati odpornost teh podjetij na gospodarske težave, ki so lahko posledica sistemskih motenj ali dogodkov, specifičnih za posamezno podjetje. Kljub zanesljivemu in trdnemu bonitetnemu okviru pa finančnih težav ni mogoče popolnoma izključiti. Zato bi morale biti države članice pripravljene in imeti ustrezne instrumente za sanacijo in reševanje za obravnavanje razmer, ki vključujejo sistemske krize in propade posameznih podjetij. Ti instrumenti bi morali vključevati mehanizme, ki organom omogočajo učinkovito obravnavo

[17] Mednarodno združenje zavarovalnih nadzornikov, Temeljna zavarovalna načela in skupni okvir za nadzor mednarodno dejavne zavarovalniške skupine (*Insurance Core Principles and Common Framework for the Supervision of Internationally Active Insurance Groups*), 2019.

podjetij, ki propadajo ali bodo verjetno propadla. Pri uporabi takšnih instrumentov in izvajanju takšnih pooblastil bi bilo treba upoštevati okoliščine, v katerih pride do propada.

(11) Nekatere države članice so že uvedle zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije in mehanizme za reševanje propadajočih zavarovalnic ali pozavarovalnic. Vendar odsotnost skupnih pogojev, pooblastil in postopkov za sanacijo in reševanje zavarovalnic ali pozavarovalnic v Uniji verjetno ovira nemoteno delovanje notranjega trga in sodelovanje med nacionalnimi organi pri obravnavanju čezmejnih skupin podjetij, ki so v težavah ali propadajo. To velja zlasti takrat, ko nacionalni organi zaradi različnih pristopov nimajo enake stopnje nadzora ali enake zmožnosti za reševanje zavarovalnic ali pozavarovalnic. Navedene razlike med režimi za sanacijo in reševanje lahko vplivajo na enake konkurenčne pogoje in lahko povzročijo izkrivljanje konkurence med podjetji. Te ovire bi bilo treba odpraviti in sprejeti pravila za zagotovitev, da notranji trg ni ogrožen. Zato bi morala za pravila, ki urejajo preventivno sanacijo in reševanje zavarovalnic ali pozavarovalnic, veljati skupna minimalna harmonizacijska pravila. Da se zagotovi skladnost z obstoječo zakonodajo Unije na področju zavarovalniških storitev, bi se moral za zavarovalnice ali pozavarovalnice, za katere veljajo bonitetne zahteve iz Direktive 2009/138/ES, uporabljati preventivni režim za sanacijo in režim reševanja.

(12) Propad subjekta v skupini lahko hitro vpliva na solventnost in poslovanje celotne skupine. Zato je treba določiti zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije in načrtovanja reševanja skupine. Poleg tega bi morali imeti organi učinkovita sredstva za ukrepanje v zvezi s temi subjekti, da uvedejo popravne ukrepe, ki upoštevajo finančno trdnost vseh subjektov v skupini, zmanjšajo ovire za rešljivost v okviru skupine in pripravijo usklajeno shemo reševanja za skupino kot celoto, zlasti v čezmejnem okviru. Zato bi se morali zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije in načrtovanja reševanja ter rešljivosti ter režim reševanja uporabljati tudi za matična podjetja, holdinge in druge subjekte v skupini, vključno s podružnicami zavarovalnic in pozavarovalnic, ki imajo sedež zunaj Unije.

(13) Treba je zagotoviti ustreznost in učinkovitost okvira za sanacijo in reševanje, pri čemer se je treba izogibati nepotrebnim upravnim bremenom in stroškom za podjetja in organe. Izvajanje takega okvira za sanacijo in reševanje bi moralo zato biti sorazmerno z naravo, obsegom in kompleksnostjo zadevnega podjetja ter njegovih dejavnosti in storitev. Kar zadeva obseg zahtev glede načrtovanja sanacije in reševanja, bi morali organi na podlagi usklajenega sklopa meril, ki temeljijo na tveganju, določiti, za katera podjetja veljajo zahteve glede načrtovanja. Da bi spodbudili zaupanje v enotni zavarovalniški in pozavarovalniški trg ter enake konkurenčne pogoje, bi bilo treba z določitvijo minimalne ravni pokritosti trga doseči minimalno stopnjo pripravljenosti. Vendar bi bilo treba pri tej minimalni stopnji pokritosti trga upoštevati razlike med sanacijo na eni strani in reševanjem na drugi strani ter obstoj ali neobstoj javnega interesa za sprejetje ukrepov za reševanje.

(14) Iz istega razloga bi morali organi, kjer je ustrezno, uporabljati drugačne ali zmanjšane zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije in načrtovanja reševanja ter zahteve po informacijah na ravni posameznega podjetja, ki bi se redkeje posodabljale. Organi bi morali pri uporabi takih poenostavljenih obveznosti upoštevati naravo, velikost, kompleksnost in zamenljivost poslovanja podjetja, njegovo lastniško strukturo in pravno obliko, profil tveganja, stopnjo medsebojne povezanosti z drugimi reguliranimi podjetji ali finančnim sistemom na splošno. Organi bi morali upoštevati tudi, ali bi propad in poznejše prenehanje zavarovalnice ali pozavarovalnice po običajnih

insolvenčnih postopkih verjetno znatno negativno vplivala na imetnike polic, finančne trge, druga podjetja ali širše gospodarstvo. Organi bi morali organu EIOPA vsako leto poročati o uporabi takšnih poenostavljenih obveznosti.

(15) Za urejen postopek reševanja in preprečevanje navzkrižij interesov bi morale države članice imenovati javne upravne organe ali organe, ki imajo pooblastila javne uprave za izvajanje funkcij in nalog v zvezi z okvirom za sanacijo in reševanje. Države članice bi morale zagotoviti, da so navedenim organom za reševanje dodeljena ustrezna sredstva. Kadar država članica imenuje organ za reševanje, ki ima druge funkcije, bi bilo treba vzpostaviti ustrezne strukturne ureditve, da se te funkcije ločijo od funkcij, povezanih z reševanjem, in da se zagotovi operativna neodvisnost. S tem ločevanjem se ne bi smelo preprečiti, da bi imela funkcija reševanja dostop do vseh informacij, ki jih potrebuje za izvajanje svojih nalog v skladu z okvirom za sanacijo in reševanje ali za sodelovanje med različnimi organi, vključenimi v uporabo okvira za sanacijo in reševanje.

(16) Glede na posledice, ki bi jih propad zavarovalnice ali pozavarovalnice lahko imel za imetnike polic, finančni sistem in gospodarstvo države članice, in glede na morebitno potrebo po uporabi javnih sredstev za obvladovanje takšnega propada bi morala ministrstva za finance ali druga ustrezna ministrstva v državah članicah že v zgodnji fazi tesno sodelovati v procesu kriznega upravljanja in reševanja.

(17) Slabšanje finančnega položaja zavarovalnic in pozavarovalnic ali kršitve regulativnih zahtev s strani teh podjetij je treba učinkovito obravnavati ter preprečiti, da bi se te težave povečevale. Nadzorni organi bi zato morali imeti pooblastila za uvedbo preventivnih ukrepov. Vendar bi morala biti takšna preventivna pooblastila skladna z lestvico ukrepanja in nadzornimi pooblastili, ki so že določeni v Direktivi 2009/138/ES za podobne okoliščine, vključno z nadzornimi pooblastili, določenimi v postopku nadzornega pregleda iz člena 36 Direktive 2009/138/ES. Takšna preventivna pooblastila tudi ne bi smela privesti do novega vnaprej določenega sprožitvenega mehanizma za ukrepanje, ki bi se uporabil pred zahtevanim solventnostnim kapitalom, določenim v naslovu I, poglavje VI, oddelek 4, navedene direktive. Nadzorni organi bi morali oceniti vsak primer posebej in se na podlagi okoliščin, položaja podjetja in svoje nadzorniške presoje odločiti, ali so potrebni preventivni ukrepi.

(18) Bistveno je, da skupine ali, kjer je ustrezno, posamezna podjetja pripravijo in redno posodabljajo preventivne načrte sanacije, v katerih so določeni ukrepi, ki jih morajo te skupine ali podjetja sprejeti za obnovitev svojega finančnega položaja po njegovem znatnem poslabšanju, ki bi lahko ogrozilo njihovo sposobnost preživetja. Zavarovalnice in pozavarovalnice bi zato morale določiti sklop kvantitativnih in kvalitativnih kazalnikov, ki bi povzročili aktivacijo popravnih ukrepov, predvidenih v takih preventivnih načrtih sanacije. Takšni kazalniki bi morali zavarovalnicam in pozavarovalnicam pomagati pri sprejemanju popravnih ukrepov v najboljšem interesu njihovih imetnikov polic in ne bi smeli določati novih regulativnih bonitetnih zahtev. Preventivni načrti sanacije, ki zajemajo vse pomembne pravne subjekte v skupini, bi morali biti podrobni in bi morali temeljiti na realnih predpostavkah, ki se uporabljajo v številnih zanesljivih in resnih scenarijih. Ti preventivni načrti sanacije bi morali biti sestavni del sistema upravljanja podjetja. Obstoječi instrumenti lahko služijo za pripravo takih preventivnih načrtov sanacije, vključno z lastno oceno tveganja in solventnosti, kriznimi načrti ali načrti za upravljanje likvidnostnega tveganja. Vendar bi se morala zahteva za pripravo preventivnega načrta sanacije uporabljati sorazmerno in ne bi smela posegati v pripravo in predložitev realističnega načrta sanacije, kot zahteva člen 138(2) Direktive 2009/138/ES. Kadar je ustrezno, bi lahko elementi

preventivnega načrta sanacije prispevali k pripravi načrta sanacije, ki se zahteva v skladu s členom 138(2) Direktive 2009/138/ES, ali se uporabili kot podlaga za pripravo tega načrta.

(19) Treba je zagotoviti ustrezno stopnjo pripravljenosti na krizne razmere. Od končnih matičnih podjetij ali posameznih zavarovalnic ali pozavarovalnic bi bilo treba zato zahtevati, da svoje preventivne načrte sanacije predložijo nadzornim organom v popolno oceno, vključno z oceno, ali so ti načrti celoviti in bi lahko pravočasno obnovili sposobnost preživetja podjetja ali skupine, tudi v obdobjih hudih finančnih težav. Kadar podjetje predstavi preventivni načrt sanacije, ki ni ustrezen, bi bilo treba nadzorne organe pooblastiti, da od podjetja zahtevajo, da sprejme ukrepe, ki so potrebni za odpravo bistvenih pomanjkljivosti v načrtu.

(20) Načrtovanje reševanja je bistven del učinkovitega reševanja. Organi za reševanje bi morali zato imeti na voljo vse informacije, ki jih potrebujejo, da prepoznajo kritične funkcije in zagotovijo njihovo kontinuiteto. Zavarovalnice in pozavarovalnice imajo posebno znanje o svojem lastnem delovanju in morebitnih težavah, ki iz tega izhajajo, zato bi morali organi za reševanje pripraviti načrte reševanj tudi na podlagi informacij, ki jih zagotovijo zadevna podjetja. Da bi se izognili nepotrebnim upravnim bremenom, bi morali organi za reševanje pridobiti predvsem potrebne informacije od nadzornih organov.

(21) Za podjetja z nizkim profilom tveganja zaradi njihovega nizkega profila tveganja priprava ločenih preventivnih načrtov sanacije ne bi smela biti obvezna in za njih ne bi smelo veljati načrtovanje reševanja.

(22) Da bi predvideli morebitno medsebojno učinkovanje popravnih ukrepov in ukrepov za reševanje ter okrepili pripravljenost na krize in rešljivost skupin, bi se morala kakršna koli obravnava skupine za preventivno načrtovanje sanacije in načrtovanje reševanja uporabljati za vse subjekte v skupini, nad katerimi se izvaja nadzor skupine. V preventivnih načrtih sanacije in načrtih reševanja bi bilo treba upoštevati finančno, tehnično in poslovno strukturo zadevne skupine ter njeno stopnjo notranje povezanosti.

(23) Za skupino kot celoto bi bilo treba pripraviti preventivne načrte sanacije in načrte reševanja skupine ter določiti ukrepe v zvezi s končnim matičnim podjetjem in posameznimi hčerinskimi podjetji, ki so del navedene skupine. Vendar bi moral biti obseg, v katerem se hčerinska podjetja obravnavajo v preventivnih načrtih sanacije in načrtih reševanja skupine, sorazmeren z njihovim pomenom za skupino in imetnike polic, realno gospodarstvo in finančni sistem v državah članicah, v katerih ta hčerinska podjetja poslujejo. Organi za reševanje v državi članici, kjer ima skupina hčerinska podjetja, bi morali sodelovati pri pripravi načrtov reševanja. Zadevni organi bi si morali v okviru kolegijev nadzornikov ali kolegijev za reševanje prizadevati za sprejetje skupne odločitve o oceni in sprejetju teh načrtov. Če pa ne pride do skupne odločitve v okviru kolegijev nadzornikov ali kolegijev za reševanje, to ne bi smelo vplivati na ustrezno pripravljenost na krize. V takih primerih bi moral imeti vsak nadzorni organ, odgovoren za hčerinsko podjetje, možnost zahtevati preventivni načrt sanacije za hčerinska podjetja v svoji jurisdikciji in sam oceniti preventivni načrt sanacije. Iz istih razlogov bi moral vsak organ za reševanje, odgovoren za hčerinsko podjetje, za hčerinska podjetja v svoji jurisdikciji pripraviti in posodabljati načrt reševanja. Priprava posameznih preventivnih načrtov sanacije in načrtov reševanja za podjetja, ki so del skupine, bi morala ostati izjema, morala bi biti ustrezno utemeljena in pri njej bi se morali uporabljati enaki standardi, kot se uporabljajo za primerljiva

podjetja v zadevni državi članici. Če se za podjetja, ki so del skupine, pripravijo posamezni preventivni načrti sanacije in načrti reševanja, bi si morali zadevni organi prizadevati, da bi bili ti v čim večji možni meri usklajeni s preventivnimi načrti sanacije in načrti reševanja za preostanek skupine.

(24) Da bi bili vsi zadevni organi v celoti in stalno obveščeni, bi morali nadzorni organi vse preventivne načrte sanacije in vse njihove spremembe posredovati zadevnim organom za reševanje, organi za reševanje pa bi morali vse načrte reševanja in vse njihove spremembe posredovati zadevnim nadzornim organom.

(25) Organi za reševanje bi morali imeti na podlagi ocene rešljivosti zavarovalnic ali pozavarovalnic pooblastilo, da neposredno ali posredno prek nadzornega organa zahtevajo, da zavarovalnice ali pozavarovalnice spremenijo svojo strukturo in organizacijo. Organi za reševanje bi morali imeti tudi možnost, da sprejmejo potrebne, vendar sorazmerne ukrepe za zmanjšanje ali odpravo vseh bistvenih ovir za uporabo instrumentov za reševanje in zagotovitev rešljivosti zadevnih subjektov. Organi za reševanje bi morali oceniti rešljivost zavarovalnic ali pozavarovalnic na ravni teh podjetij, ko se pričakuje, da bodo sprejeti ukrepi za reševanje v skladu z načrtom za reševanje skupine. Zmožnost organov za reševanje, da zahtevajo spremembe strukture in organizacije zavarovalnice ali pozavarovalnice ali sprejmejo ukrepe za zmanjšanje ali odpravo vseh bistvenih ovir za uporabo instrumentov za reševanje in zagotovitev rešljivosti zadevnih podjetij, ne bi smela presegati tistega, kar je potrebno za poenostavitev strukture in poslov zadevne zavarovalnice ali pozavarovalnice, da bi se izboljšala rešljivost tega podjetja.

(26) Izvajanje ukrepov, opisanih v preventivnem načrtu sanacije ali načrtu reševanja, lahko vpliva na osebje zavarovalnic ali pozavarovalnic. Navedeni načrti bi morali zato vključevati postopke za obveščanje predstavnikov zaposlenih ter posvetovanje z njimi med celotnim postopkom sanacije in reševanja, kjer je to ustrezno. Navedeni postopki bi morali upoštevati kolektivne pogodbe, druge sporazume, ki jih zagotovijo socialni partnerji, nacionalno pravo in pravo Unije o vključenosti sindikatov in predstavnikov delavcev v procese prestrukturiranja podjetij.

(27) Za učinkovito sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic ali subjektov v skupini, ki poslujejo po vsej Uniji, je potrebno sodelovanje med nadzornimi organi in organi za reševanje v okviru kolegijev nadzornikov in kolegijev za reševanje v vseh fazah postopka, od priprave preventivnih načrtov sanacije in načrtov reševanja do dejanskega reševanja podjetja. Če se organi ne strinjajo z odločitvami, ki jih je treba sprejeti v zvezi s skupinami in podjetji, bi moral imeti Evropski nadzorni organ (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) (EIOPA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta[18], v skrajnem primeru vlogo posrednika.

(28) Med fazo sanacije in preventivno fazo bi morali delničarji ohraniti polno odgovornost in nadzor nad zavarovalnico ali pozavarovalnico. To odgovornost izgubijo, ko se za podjetje začne izvajati reševanje. Okvir za reševanje bi moral zato zagotoviti pravočasen začetek reševanja, tj. preden zavarovalnica ali pozavarovalnica postane insolventna, kar zadeva bilanco stanja ali denarni tok, preden je ves lastniški kapital v celoti izčrpan ali preden zavarovalnica ali pozavarovalnica ni več zmožna izpolniti

[18] Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

svojih plačilnih obveznosti, ko te zapadejo. Reševanje bi bilo treba začeti, ko nadzorni organ po posvetovanju z organom za reševanje ali po tem, ko se ta organ posvetuje z njim, ugotovi, da zavarovalnica ali pozavarovalnica propada ali bo verjetno propadla, alternativni ukrepi pa takega propada ne bi preprečili v razumnem času. Za zavarovalnico ali pozavarovalnico bi moralo veljati, da propada ali bo verjetno propadla v kateri koli od naslednjih okoliščin: (i) če podjetje krši ali bo verjetno kršilo zahtevani minimalni kapital iz naslova I, poglavje VI, oddelek 4, Direktive 2009/138/ES in kadar ni upravičeno pričakovati, da se bo ta zahteva ponovno upoštevala; (ii) če podjetje ne izpolnjuje več pogojev za pridobitev dovoljenja ali če podjetje resno krši svoje pravne obveznosti v skladu z zakoni in drugimi predpisi, ki veljajo zanj, ali bo verjetno resno kršilo svoje pravne obveznosti v skladu z zakoni in drugimi predpisi, ki veljajo zanj, v bližnji prihodnosti, in sicer na način, ki bi upravičil odvzem dovoljenja; (iii) če zavarovalnica ali pozavarovalnica v bližnji prihodnosti ne bo zmožna plačati svojih dolgov ali drugih obveznosti ali jih verjetno ne bo zmožna plačati, vključno s plačili imetnikom polic ali upravičencem, ko zapadejo; ali (iv) če zavarovalnica ali pozavarovalnica potrebuje izredno javnofinančno pomoč.

(29) Uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje lahko poseže v pravice delničarjev in upnikov zavarovalnic in pozavarovalnic. Na lastninske pravice delničarjev bo vplivalo zlasti pooblastilo organov za reševanje, da lahko brez soglasja delničarjev na zasebnega kupca prenesejo delnice, del sredstev zavarovalnice ali pozavarovalnice ali vsa njena sredstva. Poleg tega lahko pooblastilo za odločanje o tem, katere obveznosti se prenesejo iz propadajočega podjetja, da se zagotovi kontinuiteta storitev in preprečijo negativni vplivi na imetnike polic, upravičence in oškodovance, realno gospodarstvo ali finančno stabilnost kot celoto, vpliva na enako obravnavo upnikov. Vsak instrument za reševanje bi se zato moral uporabljati samo za tiste zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki propadajo ali bodo verjetno propadle, in le, kadar je to potrebno za doseganje ciljev reševanja v splošnem interesu. Predvsem bi se morali instrumenti za reševanje uporabljati le, kadar zavarovalnica ali pozavarovalnica ne more prenehati po običajnih insolvenčnih postopkih, ne da bi to po nepotrebnem vplivalo na zaščito imetnikov polic, upravičencev in vložnikov škodnega zahtevka ali povzročilo destabilizacijo finančnega sistema. Poleg tega bi bili ukrepi za reševanje potrebni za zagotovitev hitrega prenosa in kontinuitete kritičnih funkcij, prav tako pa ne bi smelo biti razumnih možnosti za kakršno koli alternativno zasebno rešitev, vključno z morebitnim povečanjem kapitala s strani obstoječih delničarjev ali katere koli tretje osebe, ki bi zadostovalo za to, da se v celoti obnovi sposobnost preživetja subjekta, ne da bi to vplivalo na zavarovalne zahtevke. Vsako poseganje v pravice delničarjev in upnikov, ki je posledica ukrepov za reševanje, bi moralo biti združljivo z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina). Zlasti kadar se upniki istega razreda v okviru ukrepov za reševanje obravnavajo različno, bi morale biti takšne razlike utemeljene z javnim interesom in sorazmerne z obravnavanimi tveganji ter ne bi smele biti neposredno ali posredno diskriminatorne na podlagi državljanstva.

(30) Organi za reševanje bi morali pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje sprejeti vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z načelom, da so zavarovalni zahtevki prizadeti po tem, ko so delničarji in drugi upniki nosili svoj delež izgub. Organi za reševanje bi morali tudi zagotoviti, da so stroški reševanja zavarovalnic ali pozavarovalnic čim nižji in da se upniki istega razreda obravnavajo enakovredno.

(31) Odpis ali konverzija kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti bi morala zagotoviti notranji mehanizem za pokrivanje izgub. Ta mehanizem bi moral skupaj z instrumenti za prenos, katerih cilj je ohranjanje kontinuitete zavarovalnega kritja v korist imetnikov polic, upravičencev in oškodovancev, omogočati doseganje ciljev reševanja in v veliki meri omejiti vpliv propada zavarovalnice ali pozavarovalnice na imetnike polic. Vendar lahko obstajajo izjemni primeri, ko lahko reševanje zavarovalnice ali pozavarovalnice zahteva posredovanje posebnih nacionalnih shem, zlasti zavarovalne jamstvene sheme ali sklada za reševanje, da se zagotovijo dodatna sredstva za pokrivanje izgub in prestrukturiranje ali, v skrajnem primeru, izredno javno financiranje. Potrebni zaščitni ukrepi, katerih cilj je zaščititi upnike, bi morali odražati tudi obstoj takih posebnih nacionalnih shem, ki morajo biti v skladu z okvirom Unije za državne pomoči. Instrument za odpis ali konverzijo bi bilo treba uporabiti pred uporabo kakršne koli izredne javnofinančne pomoči.

(32) Poseganje v lastninske pravice ne bi smelo biti nesorazmerno. Prizadeti delničarji in upniki zavarovalnic in pozavarovalnic, vključno z imetniki polic, zato ne bi smeli imeti večjih izgub, kot bi jih imeli, če bi zavarovalnica ali pozavarovalnica prenehala v času sprejetja odločitve o reševanju. V primeru delnega prenosa sredstev in obveznosti zavarovalnice ali pozavarovalnice v postopku reševanja na zasebnega kupca ali premostitveno podjetje, bi moral preostali del podjetja v postopku reševanja prenehati po običajnih insolvenčnih postopkih. Delničarji in upniki, ki ostanejo v postopku prenehanja zavarovalnice ali pozavarovalnice, bi morali biti upravičeni do izplačila ali nadomestila svojih terjatev v postopku prenehanja, ki ni manjše od zneska, ki bi ga prejeli, če bi celotna zavarovalnica ali pozavarovalnica prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih.

(33) Za zaščito pravic delničarjev in upnikov je treba določiti jasne obveznosti glede vrednotenja sredstev in obveznosti podjetja v postopku reševanja ter glede vrednotenja obravnave, ki bi je bili delničarji in upniki deležni, če bi podjetje prenehalo po običajnih insolvenčnih postopkih. Zato je treba določiti, da se pred sprejetjem kakršnega koli ukrepa za reševanje izvede pošteno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti zavarovalnice ali pozavarovalnice. Za takšno vrednotenje bi morala veljati pravica do pritožbe. Vendar bi morala biti zaradi narave ukrepa za reševanje in njegove tesne povezave z vrednotenjem taka pritožba mogoča le, če je hkrati usmerjena proti odločitvi o reševanju. Poleg tega je treba določiti, da se po uporabi instrumentov za reševanje izvede primerjava med obravnavo, ki so jo delničarji in upniki dejansko prejeli, in obravnavo, ki bi jo prejeli v okviru običajnega insolvenčnega postopka. To naknadno primerjavo bi moralo biti mogoče izpodbijati, razen odločitve o reševanju. Delničarji in upniki, ki so prejeli manj od zneska, ki bi ga prejeli v okviru običajnega insolvenčnega postopka, bi morali biti upravičeni do plačila razlike.

(34) Ob propadu zavarovalnice ali pozavarovalnice je pomembno pripoznati izgube. Vrednotenje sredstev in obveznosti propadajočih zavarovalnic ali pozavarovalnic bi moralo temeljiti na poštenih, preudarnih in realističnih domnevah v trenutku uporabe instrumentov za reševanje. Vrednotenje finančnega stanja zavarovalnice ali pozavarovalnice pa ne bi smelo vplivati na vrednost obveznosti. V izjemno nujnih primerih bi bilo treba organom za reševanje omogočiti hitro vrednotenje sredstev ali obveznosti propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice. To vrednotenje bi moralo biti začasno in bi se moralo uporabljati do izvedbe neodvisnega vrednotenja. EIOPA bi moral vzpostaviti okvir načel, ki bi se uporabljala pri opravljanju teh vrednotenj, in

bi moral dovoliti različne posebne metodologije, ki bi jih uporabljali organi za reševanje in neodvisni cenilci, kot je ustrezno.

(35) Pri sprejemanju ukrepov za reševanje bi morali organi za reševanje upoštevati ukrepe, določene v načrtih reševanja, in jim slediti, razen če ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi s sprejetjem ukrepov, ki niso določeni v načrtih za reševanje.

(36) Instrumenti za reševanje bi morali biti oblikovani in primerni za kljubovanje številnim, pretežno nepredvidljivim scenarijem, pri čemer bi se morala upoštevati morebitna razlika med krizo v posamezni zavarovalnici ali pozavarovalnici in širšo sistemsko krizo. Instrumenti za reševanje bi morali zato zajemati vsakega od teh scenarijev, vključno s solventnim iztekom podjetja v postopku reševanja do njegovega prenehanja, prodajo poslovanja ali delnic podjetja v postopku reševanja, ustanovitvijo premostitvenega podjetja, ločevanjem sredstev in obveznosti od oslabljenih ali slabo donosnih portfeljev propadajočega podjetja ter odpisom ali konverzijo kapitalskih instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice.

(37) Če so bili za prenos zavarovalnih portfeljev na zdrav subjekt, ki je lahko kupec iz zasebnega sektorja ali premostitveno podjetje, uporabljeni instrumenti za reševanje, bi bilo treba preostali del podjetja likvidirati v ustreznem časovnem okviru. Časovni okvir bi moral temeljiti na potrebi, da mora propadajoča zavarovalnica ali pozavarovalnica zagotoviti storitve ali podporo, da kupcu iz zasebnega sektorja ali premostitvenemu podjetju omogoči opravljanje dejavnosti ali storitev, pridobljenih s tem prenosom.

(38) Instrument prodaje poslovanja bi moral organom za reševanje omogočati prodajo zavarovalnice ali pozavarovalnice ali dela njenega poslovanja enemu ali več kupcem brez soglasja delničarjev. Pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja bi se morali organi dogovoriti za trženje te zavarovalnice ali pozavarovalnice ali dela njenega poslovanja v odprtem, preglednem in nediskriminatornem postopku, pri tem pa čim bolj povečati prodajno ceno. Če zaradi nujnosti to ni mogoče, bi morali organi sprejeti ukrepe za odpravo škodljivih vplivov na konkurenco in notranji trg.

(39) Vse neto prihodke iz prenosa sredstev ali obveznosti podjetja v postopku reševanja pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja bi moralo dobiti podjetje, ki je še vedno v postopku prenehanja. Vse neto prihodke iz prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih izda podjetje v postopku reševanja pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja, bi morali dobiti imetniki teh delnic ali lastniških instrumentov. Prihodke bi bilo treba zmanjšati za stroške, ki nastanejo zaradi propada zavarovalnice ali pozavarovalnice in postopka reševanja.

(40) Informacije o trženju propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice in pogajanjih s potencialnimi pridobitelji pred uporabo instrumenta prodaje poslovanja so verjetno občutljive in lahko pomenijo tveganja za zaupanje v zavarovalniški trg. Zato je pomembno zagotoviti, da se razkritje takih informacij javnosti, ki se zahteva z Uredbo (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta[19], lahko odloži za čas, ki je potreben za načrtovanje in strukturiranje reševanja zavarovalnice ali pozavarovalnice.

[19] Uredba (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o zlorabi trga (uredba o zlorabi trga) ter razveljavitvi Direktive 2003/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter direktiv Komisije 2003/124/ES, 2003/125/ES in 2004/72/ES (UL L 173, 12.6.2014, str. 1).

(41) Premostitveno podjetje je zavarovalnica ali pozavarovalnica, ki je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov ali je pod nadzorom organa za reševanje. Glavni namen premostitvenega podjetja je zagotoviti, da se imetnikom polic propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice še naprej zagotavljajo kritične funkcije. Premostitveno podjetje bi zato moralo poslovati kot uspešno delujoč subjekt in bi se moralo ponovno vključiti na trg, ko bi bili pogoji za to ustrezni, ali pa prenehati, če ne bi bilo več sposobno preživeti.

(42) Instrument izločitve sredstev in obveznosti bi moral organom omogočiti prenos sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja na ločen nosilec, da bi odstranili, upravljali in razvrednotili taka sredstva, pravice ali obveznosti. Da se prepreči neupravičena konkurenčna prednost za propadajočo zavarovalnico ali pozavarovalnico, bi bilo treba instrument izločitve sredstev in obveznosti uporabljati le v povezavi z drugimi instrumenti.

(43) Učinkovit režim reševanja bi moral zagotoviti, da se lahko zavarovalnice ali pozavarovalnice rešijo tako, da se čim bolj zmanjša negativni vpliv propada na imetnike polic, davkoplačevalce, realno gospodarstvo in finančno stabilnost. Z odpisom ali konverzijo bi bilo treba zagotoviti, da takoj ko se uporabi pooblastilo za reševanje, delničarji in upniki propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice prevzamejo izgube in ustrezen del stroškov, ki izhajajo iz propada zavarovalnice ali pozavarovalnice, in sicer preden so prizadeti zavarovalni zahtevki. Instrument za odpis ali konverzijo bi moral tako delničarje in upnike zavarovalnic ali pozavarovalnic ter v določeni meri imetnike polic močneje spodbuditi k spremljanju zdravja zavarovalnice ali pozavarovalnice v običajnih okoliščinah.

(44) Treba je zagotoviti, da imajo organi za reševanje v različnih okoliščinah potrebno prožnost, da za podjetje v postopku reševanja začnejo postopek solventnega izteka, prenesejo njegova sredstva, pravice in obveznosti pod najboljšimi pogoji za imetnike polic ali razporedijo preostale izgube. Zato je primerno določiti, da bi morali imeti organi za reševanje možnost, da uporabijo instrument za odpis ali konverzijo, kadar je cilj rešiti propadajočo zavarovalnico ali pozavarovalnico kot podjetje v solventnem izteku in kadar se ključne zavarovalniške storitve prenesejo, medtem ko preostali del zavarovalnice ali pozavarovalnice neha poslovati in se zaključi. V tem okviru je lahko prestrukturiranje zavarovalnih obveznosti upravičeno, da se zagotovi kontinuiteta pomembnega dela zavarovalnega kritja in kadar se to šteje kot nekaj, kar je v najboljšem interesu imetnikov polic.

(45) Če obstaja realna možnost za obnovitev sposobnosti preživetja podjetja in da imetniki polic v postopku reševanja ne utrpijo nobenih izgub, bi se lahko instrument za odpis ali konverzijo uporabil za to, da podjetje v postopku reševanja ponovno postane delujoče podjetje. V takem primeru bi morala reševanje z odpisom ali konverzijo spremljati zamenjava poslovodstva, razen kadar je zadržanje poslovodstva primerno in potrebno za doseganje ciljev reševanja.

(46) Instrumenta za odpis ali konverzijo ni primerno uporabiti za terjatve, ki so zavarovane s poroštvom, premoženjem ali drugim jamstvom, saj bi bil takšen odpis ali konverzija lahko neučinkovit ali bi lahko imel negativen učinek na finančno stabilnost. Vendar je zaželeno, da se lahko instrument za odpis ali konverzijo uporabi za čim več nezavarovanih obveznosti propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice, da se tako zagotovi učinkovitost tega instrumenta in doseganje njegovih ciljev. Kljub temu je primerno s področja uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo izključiti nekatere vrste nezavarovanih obveznosti. Za zagotovitev kontinuitete kritičnih funkcij se tako

instrument za odpis ali konverzijo ne bi smel uporabljati za nekatere obveznosti do delojemalcev propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice ali za trgovinske terjatve, povezane z blagom in storitvami, kritičnimi za vsakodnevno opravljanje dejavnosti zavarovalnice ali pozavarovalnice. Zaradi izpolnjevanja obveznosti v zvezi s pokojninskimi pravicami in pokojninami, dolgovanih organizacijam za pokojninsko zavarovanje in pokojninskim skrbnikom, se instrument za odpis ali konverzijo ne bi smel uporabljati za obveznosti propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice do pokojninske sheme. Zaradi zmanjšanja nevarnosti širjenja negativnih vplivov po sistemu se instrument za odpis ali konverzijo ne bi smel uporabljati za obveznosti, ki izhajajo iz udeležbe v plačilnih sistemih s preostalo zapadlostjo manj kot sedem dni, pa tudi ne za obveznosti do zavarovalnic ali pozavarovalnic, kreditnih institucij in investicijskih podjetij, razen subjektov, ki so del iste skupine, s prvotno zapadlostjo manj kot sedem dni.

(47) Eden glavnih ciljev reševanja je zaščita imetnikov polic, upravičencev ali oškodovancev. Za zavarovalne zahtevke bi se zato moral uporabljati instrument za odpis ali konverzijo le kot skrajni ukrep, organi za reševanje pa bi morali skrbno preučiti posledice morebitnega odpisa zavarovalnih zahtevkov, ki izhajajo iz zavarovalnih pogodb, ki jih imajo fizične osebe ter mikro, mala in srednja podjetja.

(48) Organi za reševanje bi morali imeti možnost, da izključijo ali delno izključijo obveznosti v več okoliščinah, kadar odpisa ali konverzije takih obveznosti ni mogoče izvesti v razumnem času, kadar je izključitev nujno potrebna in sorazmerna za doseganje ciljev reševanja ali kadar bi uporaba instrumenta za odpis ali konverzijo povzročila zmanjšanje vrednosti, tako da bi bile izgube drugih upnikov večje, kot če te obveznosti ne bi bile izključene. Kadar se uporabijo ta izvzetja, se lahko raven odpisa ali konverzije drugih kvalificiranih obveznosti poveča, da se upoštevajo taka izvzetja ob spoštovanju načela, da noben upnik ni na slabšem kot v primeru običajnih insolvenčnih postopkov. Hkrati se od držav članic ne bi smelo zahtevati, da financirajo reševanje iz svojega splošnega proračuna.

(49) Organi za reševanje bi morali praviloma uporabljati instrument za odpis ali konverzijo tako, da upoštevajo *pari passu* obravnavo upnikov in zakonsko razvrstitev terjatev v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom. Izgube bi se morale zato najprej pokriti z instrumenti regulatornega kapitala in bi jih bilo treba razdeliti med delničarje z razveljavitvijo, prenosom ali z močnim zmanjšanjem vrednosti delnic. Kadar to ni dovolj, bi bilo treba podrejeni dolg konvertirati ali odpisati. Prednostne obveznosti bi bilo treba konvertirati ali odpisati le, če je bil podrejeni dolg v celoti konvertiran ali odpisan.

(50) Izvzetja obveznosti, med drugim za plačilne sisteme in sisteme poravnave, delavce upnike ali trgovinske upnike, ali prednostni vrstni red, bi se morali enako uporabljati v tretjih državah in Uniji. Za zagotovitev, da se obveznosti lahko odpišejo ali konvertirajo v tretjih državah, je treba določiti, da pogodbene določbe, ki jih ureja pravo tretjih držav, to možnost priznavajo. Taki pogodbeni pogoji se ne bi smeli zahtevati za obveznosti, izvzete iz uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo, ali kadar pravo tretje države ali zavezujoč sporazum, sklenjen s to tretjo državo, organu za reševanje zadevne države članice omogoča uporabo instrumenta za odpis ali konverzijo.

(51) Delničarji in upniki bi morali v potrebnem obsegu prispevati k mehanizmu za porazdelitev izgub propadajočega podjetja. Države članice bi morale zato zagotoviti, da kapitalski instrumenti prvega, drugega in tretjega reda v celoti pokrijejo izgube v

trenutku, ko zavarovalnica ali pozavarovalnica izdajateljica ni več sposobna preživeti. V skladu s tem bi morali organi za reševanje navedene instrumente odpisati v celoti ali jih konvertirati v instrumente prvega reda, ko postane poslovanje podjetja neuspešno in preden so sprejeti kakršni koli ukrepi za reševanje. Trenutek, ko podjetje ni več sposobno preživeti, bi v tem primeru pomenil trenutek, ko zadevni organ za reševanje določi, da zavarovalnica ali pozavarovalnica izpolnjuje pogoje za reševanje, ali trenutek, ko zadevni organ za reševanje odloči, da zavarovalnica ali pozavarovalnica ni več sposobna preživeti brez odpisa ali konverzije navedenih kapitalskih instrumentov. Te zahteve bi bilo treba priznati v pogojih, ki urejajo instrument, in v vseh prospektih ali ponudbenih dokumentih, ki so objavljeni ali predloženi v zvezi z instrumenti.

(52) Organi za reševanje bi morali imeti vsa potrebna pravna pooblastila, ki jih je mogoče v različnih kombinacijah izvajati pri uporabi instrumentov za reševanje, da se zagotovi učinkovito izvajanje reševanja. Ta pravna pooblastila bi morala vključevati pooblastilo za prenos delnic ali sredstev, pravic ali obveznosti propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice na drug subjekt, vključno z drugim podjetjem ali premostitvenim podjetjem, pooblastilo za odpis ali razveljavitev delnic ali odpis ali konverzijo obveznosti propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice, pooblastilo za nadomestitev poslovodstva in pooblastilo za uvedbo začasnega odloga na plačilo terjatev. Potrebna so dodatna pooblastila, vključno s pooblastilom, da se od drugih delov skupine zahteva kontinuiteta ključnih storitev.

(53) Natančnih načinov, na katere bi morali organi za reševanje poseči v propadajočo zavarovalnico ali pozavarovalnico, ni treba predpisati. Organom za reševanje bi bilo treba omogočiti, da se odločijo za prevzem nadzora bodisi z neposrednim posegom v zavarovalnico ali pozavarovalnico bodisi z izvršno odredbo. Njihova odločitev bi morala biti odvisna od okoliščin v posameznem primeru.

(54) Določiti je treba postopkovne zahteve, da se zagotovita ustrezno obveščanje o ukrepih za reševanje in njihova javna objava. Ker pa so lahko informacije, ki jih organi za reševanje in njihovi strokovni svetovalci pridobijo med postopkom reševanja, občutljive, bi moral zanje pred javno objavo odločitve o reševanju veljati učinkovit režim zaupnosti. Za vse informacije o odločitvi, preden je ta sprejeta, in sicer glede izpolnjevanja pogojev za reševanje, uporabe posameznega instrumenta ali drugih ukrepov med postopki, je treba domnevati, da bodo vplivale na javne in zasebne interese, na katere se ukrep nanaša. Zato je treba zagotoviti, da obstajajo ustrezni mehanizmi za ohranjanje zaupnosti takšnih informacij, vključno z vsebino in podrobnostmi načrtov za sanacijo in reševanje ter rezultatom kakršne koli ocene, ki se opravi v zvezi s tem.

(55) Organi za reševanje bi morali imeti dodatna pooblastila za zagotovitev učinkovitosti prenosa delnic ali dolžniških instrumentov ter sredstev, pravic in obveznosti na kupca iz tretje države ali premostitveno podjetje. Zlasti bi bilo treba ohraniti ekonomske koristi, ki jih zagotavljajo pozavarovalne pogodbe, da se olajša prenos zavarovalnih zahtevkov, ne da bi to vplivalo na splošni profil tveganja povezanega portfelja ter z njim povezanih zavarovalno-tehničnih rezervacij in kapitalskih zahtev. Organi za reševanje bi zato morali imeti možnost prenesti zavarovalne zahtevke skupaj s pripadajočimi pravicami pozavarovanja. Navedena možnost bi morala vključevati tudi pooblastilo za izključitev pravic tretjih oseb iz prenesenih instrumentov ali sredstev ter pooblastilo za izvrševanje pogodb in zagotovitev kontinuitete dogovorov v zvezi s prejemnikom prenesenih sredstev in delnic. Poleg tega to ne bi smelo vplivati na pravico stranke, da odpove pogodbo s podjetjem v postopku reševanja ali z njegovim

subjektom v skupini iz drugih razlogov, kot je zgolj reševanje propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice. Organi za reševanje bi poleg tega morali imeti dodatno pooblastilo, da od preostalega dela zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki je v postopku prenehanja po običajnih insolvenčnih postopkih, zahtevajo opravljanje storitev, ki so nujne za poslovanje podjetja, na katero so bila z instrumentom prodaje poslovanja ali instrumentom premostitvenega podjetja prenesena sredstva ali delnice.

(56) V skladu s členom 47 Listine ima vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem. Zato bi morala biti zoper odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje, dopustna pritožba.

(57) Ukrepi kriznega upravljanja, ki jih sprejmejo organi za reševanje, lahko zahtevajo zapletene ekonomske ocene in široko diskrecijsko pravico. Organi za reševanje imajo na voljo strokovno znanje, potrebno za izvajanje teh ocen in določanje ustrezne uporabe diskrecijske pravice. Zato je pomembno zagotoviti, da nacionalna sodišča uporabljajo zapletene ekonomske ocene, ki jih v tem okviru opravijo organi za reševanje, kot podlago za pregledovanje zadevnih ukrepov kriznega upravljanja. Vendar pa zapletena narava teh ocen nacionalnim sodiščem ne bi smela preprečevati, da preučijo, ali so dokazi, na katere se zanaša organ za reševanje, točni, zanesljivi in dosledni, ali vsebujejo vse ustrezne informacije, ki bi jih bilo treba upoštevati pri ocenjevanju zapletene situacije, ter ali je na njihovi podlagi mogoče utemeljiti zaključke, ki iz njih izhajajo.

(58) Za obravnavanje nujnih primerov je treba zagotoviti, da vložitev pritožbe ne povzroči samodejne odložitve učinkov izpodbijane odločitve in da bi morala biti odločitev organa za reševanje izvršljiva takoj, ob predpostavki, da bi bila njena odložitev v nasprotju z javnim interesom.

(59) Tretje osebe, ki so sredstva, pravice in obveznosti podjetja v postopku reševanja pridobile v dobri veri, je treba zaščititi z izvajanjem pooblastil za reševanje s strani organov. Prav tako je treba zagotoviti stabilnost finančnih trgov. Pravica do pritožbe zoper odločitev o reševanju zato ne bi smela vplivati na noben poznejši upravni akt ali transakcijo, sklenjeno na podlagi razveljavljene odločitve. V takšnih primerih bi bilo treba omejiti ukrepe za odpravo nezakonite odločitve na dodelitev nadomestila za škodo, ki so jo utrpele udeležene osebe.

(60) Zaradi resnih tveganj za finančno stabilnost v zadevni državi članici in Uniji bo morda treba nujno sprejeti ukrepe kriznega upravljanja. Vsak postopek v skladu z nacionalno zakonodajo v zvezi z vlogo za predhodno sodno odobritev ukrepa kriznega upravljanja in obravnavo takšne vloge s strani sodišča bi zato moral biti hiter. Države članice bi morale zagotoviti, da lahko zadevni organ sprejme odločitev takoj po odobritvi sodišča. Navedena možnost ne bi smela posegati v pravico deležnikov, da pri sodišču vložijo vlogo za razveljavitev odločitve. Vendar bi bilo treba takšno možnost odobriti le za omejeno obdobje po tem, ko organ za reševanje sprejme ukrep kriznega upravljanja, da se ne bi neupravičeno zavlačevalo z uporabo odločitve o reševanju.

(61) Učinkovito reševanje in potreba po izogibanju sporom o pristojnosti zahtevata, da se običajni insolvenčni postopek za propadajočo zavarovalnico ali pozavarovalnico ne začne ali nadaljuje, dokler organ za reševanje izvaja svoja pooblastila za reševanje ali uporablja instrumente za reševanje, razen na pobudo organa za reševanje ali z njegovim soglasjem. Zato je treba določiti, da se lahko nekatere pogodbene obveznosti začasno prekinejo za omejeno obdobje, da se organom za reševanje omogoči uporaba instrumentov za reševanje. Vendar se ta možnost ne bi smela uporabljati za obveznosti

v zvezi s sistemi, ki jih določi država članica, kot je navedeno v Direktivi 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta[20], vključno s centralnimi nasprotnimi strankami. Direktiva 98/26/ES zmanjšuje tveganje, povezano s sodelovanjem v plačilnih sistemih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev, zlasti z zmanjšanjem motenj v primeru insolventnosti udeleženca v tem sistemu. Treba je zagotoviti, da se navedena zaščita še naprej uporablja v kriznih razmerah in da se ohrani ustrezna gotovost za upravljavce plačilnih sistemov in sistemov vrednostnih papirjev ter druge udeležence na trgu. Ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja se zato sam po sebi ne bi smel šteti za postopek zaradi nesolventnosti v smislu Direktive 98/26/ES, če se še naprej izpolnjujejo bistvene obveznosti iz zadevne pogodbe.

(62) Treba je zagotoviti, da imajo organi za reševanje pri prenosu sredstev in obveznosti na kupca iz zasebnega sektorja ali premostitveno podjetje na voljo dovolj časa za določitev pogodb, ki jih je treba prenesti. Zato bi morali imeti organi za reševanje možnost, da omejijo pravico nasprotnih strank do predčasnega prenehanja pogodbe s pobotom, do takojšnje zapadlosti ali drugačne odpovedi finančnih pogodb pred izvedbo prenosa. Take omejitve bi morale organom za reševanje omogočiti, da pridobijo resnično sliko bilance stanja propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice, brez sprememb vrednosti in obsega, ki bi jih povzročilo obsežno uveljavljanje pravic do odpovedi, in bi morale prispevati k preprečevanju nestabilnosti trga. Vendar bi bilo treba poseganje v pogodbene pravice nasprotnih strank omejiti na najmanjši potrebni obseg. Vse omejitve pravic do odpovedi, ki jih naložijo organi za reševanje, bi se zato morale uporabljati le v zvezi z ukrepi kriznega upravljanja ali dogodki, ki so neposredno povezani z uporabo takih ukrepov. Pravice do odpovedi zaradi kakršne koli druge neizpolnitve obveznosti, vključno z neplačilom ali nezagotovitvijo kritja, bi morale tako veljati še naprej.

(63) Treba je ohraniti zakonite ureditve kapitalskega trga v primeru prenosa nekaterih, vendar ne vseh sredstev, pravic in obveznosti propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice. Zato je primerno določiti zaščitne ukrepe, da se prepreči delitev povezanih obveznosti ali povezanih pravic in pogodb, vključno s pogodbami z isto nasprotno stranko, ki so krite z dogovori o jamstvu, dogovori o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovori o poravnavi, sporazumi o predčasnem prenehanju s pobotom in strukturiranimi finančnimi dogovori. Pri uporabi takšnih zaščitnih ukrepov bi morali organi za reševanje prenesti vse povezane pogodbe v sklopu zavarovanega dogovora ali jih v celoti pustiti preostalemu delu propadajoče zavarovalnice ali pozavarovalnice. S temi zaščitnimi ukrepi bi bilo treba zagotoviti, da ni vpliva na regulativno kapitalsko obravnavo izpostavljenosti, ki za namene Direktive 2009/138/ES spadajo pod sporazum o pobotu.

(64) Da bi zavarovalnicam in pozavarovalnicam zagotovili finančno stabilnost, bi bilo treba uvesti odlog na pravice imetnikov polic do odstopa od zavarovalne police. Tak odlog in s tem povezana finančna stabilnost za zadevno podjetje bi morala organom za reševanje zagotoviti dovolj časa, da ovrednotijo navedena podjetja in ocenijo, kateri instrumenti za reševanje bi se morali uporabiti. Tak odlog bi moral zagotoviti tudi enako obravnavo imetnikov polic in s tem preprečiti morebitne škodljive finančne učinke na imetnike polic, ki ne bi bili med prvimi, ki bi odstopili od zavarovalne police. Ker je eden od ciljev reševanja kontinuiteta zavarovalnega kritja, bi morali

[20] Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

imetniki polic še naprej izvajati vsa obvezna plačila na podlagi zadevnih zavarovalnih pogodb, tudi v primeru rent.

(65) Zagotavljanje, da bodo imeli organi za reševanje na voljo enake instrumente in pooblastila za reševanje, bo olajšalo usklajeno ukrepanje v primeru propada čezmejne skupine. Vendar so potrebni nadaljnji ukrepi za spodbujanje sodelovanja in preprečevanje razdrobljenih nacionalnih odzivov. Organi za reševanje bi se morali pri reševanju subjektov v skupini zato med seboj posvetovati in sodelovati v kolegijih za reševanje, da se dogovorijo o shemi za reševanje skupine. Da bi zagotovili forum za razpravo in doseganje takega dogovora, bi bilo treba ustanoviti kolegije za reševanje na osnovi obstoječih kolegijev nadzornikov z vključitvijo organov za reševanje ter sodelovanjem pristojnih ministrstev, EIOPA in, kjer je ustrezno, organov, odgovornih za zavarovalne jamstvene sheme. Kolegiji za reševanje ne bi smeli biti organi odločanja, temveč platforme, ki nacionalnim organom olajšajo odločanje, medtem ko bi morali skupne odločitve sprejemati zadevni nacionalni organi.

(66) Pri reševanju čezmejnih skupin bi bilo treba doseči ravnotežje med potrebo po postopkih, ki upoštevajo kritičnost situacije in omogočajo učinkovite, poštene in pravočasne rešitve za skupino kot celoto, in potrebo po zaščiti imetnikov polic, realnega gospodarstva in finančne stabilnosti v vseh državah članicah, kjer skupina posluje. Različni organi za reševanje bi zato morali svoja stališča deliti v kolegiju za reševanje, vsi ukrepi za reševanje, ki jih predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, pa bi morali biti pripravljeni in obravnavani med različnimi organi za reševanje v okviru načrtov za reševanje skupine. Da bi olajšali hitro in skupno odločanje, kjer je to mogoče, bi morali kolegiji za reševanje upoštevati tudi mnenja organov za reševanje vseh držav članic, kjer skupina posluje.

(67) Organ za reševanje, pristojen na ravni na ravni skupine, bi moral pri ukrepih za reševanje vedno upoštevati vpliv na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v državah članicah, kjer skupina posluje. Organi za reševanje države članice, v kateri ima hčerinsko podjetje sedež, bi zato morali imeti možnost, da v skrajnem primeru in v ustrezno utemeljenih primerih nasprotujejo odločitvam organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, kadar ti organi za reševanje menijo, da ukrepi za reševanje niso ustrezni, in sicer zaradi potrebe po zaščiti imetnikov polic, realnega gospodarstva in finančne stabilnosti v tej državi članici ali zaradi obveznosti, ki veljajo za primerljiva podjetja v teh državah članicah.

(68) Sheme za reševanje skupine bi morale omogočati usklajeno reševanje, ki bi najverjetneje zagotovilo najboljši rezultat za vsa podjetja v skupini. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, bi morali zato predlagati sheme za reševanje skupine in te sheme predložiti kolegiju za reševanje. Organi za reševanje, ki se ne strinjajo s shemo za reševanje skupine ali se odločijo sprejeti neodvisen ukrep za reševanje, bi morali organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, in drugim organom za reševanje, ki jih zajema shema za reševanje skupine, pojasniti razloge za svoje nestrinjanje in uradno sporočiti te razloge skupaj s podrobnostmi o morebitnih neodvisnih ukrepih za reševanje, ki jih nameravajo sprejeti. Vsak organ za reševanje, ki se odloči za odstopanje od sheme za reševanje skupine, bi moral ustrezno upoštevati morebitni vpliv takega odstopanja na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v državah članicah, v katerih se nahajajo drugi organi za reševanje, ter morebitne učinke takega odstopanja na druge dele skupine.

(69) Za zagotovitev usklajenega ukrepanja na ravni skupine bi bilo treba organe za reševanje pozvati, naj v okviru sheme za reševanje skupine uporabijo isti instrument

za subjekte, ki pripadajo skupini in izpolnjujejo pogoje za reševanje. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, bi zato morali imeti pooblastilo, da uporabijo instrument premostitvenega podjetja na ravni skupine za stabilizacijo skupine kot celote in prenos lastništva hčerinskih podjetij na premostitveno podjetje z namenom nadaljnje prodaje takih hčerinskih podjetij, in sicer bodisi v paketu bodisi posamično, ko so tržne razmere primerne. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, bi moral imeti tudi pooblastilo za uporabo instrumenta za odpis ali konverzijo na ravni matičnega podjetja.

(70) Za učinkovito reševanje mednarodno dejavnih zavarovalnic in pozavarovalnic ter skupin je potrebno sodelovanje med državami članicami in organi za reševanje iz tretjih držav. V ta namen bi bilo treba EIOPA pooblastiti, da pripravi in sklene nezavezujoče okvirne dogovore o sodelovanju z organi iz tretjih držav v skladu s členom 33 Uredbe (EU) št. 1094/2010, kadar to upravičujejo zadevne razmere. Iz istega razloga bi bilo treba nacionalnim organom dovoliti sklepanje dvostranskih dogovorov z organi iz tretjih držav v skladu z okvirnimi sporazumi o sodelovanju organa EIOPA. Razvoj takšnih dvostranskih dogovorov bi moral zagotoviti učinkovito načrtovanje, odločanje in usklajevanje v zvezi s takimi mednarodno dejavnimi zavarovalnicami in pozavarovalnicami. Da bi ustvarili enake konkurenčne pogoje, bi morali biti taki dvostranski dogovori vzajemni, pri čemer organi za reševanje priznavajo in izvršujejo postopke drug drugega, razen če se uporablja kakršna koli izjema, ki omogoča zavrnitev priznanja postopkov tretje države za reševanje.

(71) Sodelovanje med organi za reševanje bi moralo potekati v zvezi s hčerinskimi podjetji skupin iz Unije ali tretjih držav in podružnicami zavarovalnic in pozavarovalnic iz Unije ali tretjih držav. Hčerinska podjetja skupin iz tretjih držav so podjetja s sedežem v Uniji, zato zanje v celoti velja pravo Unije, vključno z uporabo vseh instrumentov za reševanje. Vendar pa morajo države članice ohraniti pravico do ukrepanja v zvezi s podružnicami zavarovalnic in pozavarovalnic s sedežem v tretjih državah, če bi priznanje in uporaba postopkov tretje države za reševanje v zvezi s podružnico ogrozila realno gospodarstvo ali finančno stabilnost v Uniji ali če imetniki polic iz Unije ne bi bili deležni enake obravnave kot imetniki polic iz tretjih držav. V teh okoliščinah bi morale imeti države članice pravico, da po posvetovanju s svojimi organi za reševanje zavrnejo priznanje postopkov tretje države za reševanje.

(72) EIOPA bi moral spodbujati konvergenco praks organov za reševanje s smernicami, ki se izdajo v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010. Natančneje bi moral EIOPA določiti naslednje: (a) uporabo poenostavljenih obveznosti za nekatera podjetja; (b) metode, ki se uporabljajo pri določanju tržnih deležev, in merila za obseg preventivnega načrtovanja sanacije; (c) minimalni seznam kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov ter niz scenarijev za preventivne načrte sanacije; (d) merila za opredelitev kritičnih funkcij; (e) podrobnosti o ukrepih za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost in okoliščine, v katerih se lahko uporabi posamezen ukrep; in (f) način podajanja informacij v obliki povzetka ali zbirni obliki za namen zahtev v zvezi z zaupnostjo.

(73) S tehničnimi standardi za finančne storitve bi bilo treba zagotoviti dosledno harmonizacijo ter ustrezno zaščito imetnikov polic, vlagateljev in potrošnikov po vsej Uniji. Učinkovito in primerno bi bilo EIPA kot organu z visoko specializiranim strokovnim znanjem zaupati pripravo osnutkov regulativnih in izvedbenih tehničnih standardov, ki ne vsebujejo političnih izbir in ki bi se nato predložili Komisiji.

(74) Kadar je tako določeno v tej direktivi, bi morala Komisija z delegiranimi akti v skladu s členom 290 PDEU sprejeti osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki jih pripravi EIOPA, v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010, da se opredelijo naslednji elementi: (a) informacije, ki jih morajo vsebovati preventivni načrti sanacije; (b) vsebina načrtov za reševanje in vsebina načrtov za reševanje skupine; (c) zadeve in merila za oceno rešljivosti; (d) različni elementi vrednotenja, vključno z metodologijo za izračun blažilnika za dodatne izgube, ki se vključijo v začasna vrednotenja, in metodologija za izvedbo vrednotenja razlike v obravnavi; (e) vsebina pogodbenega pogoja, ki se vključi v finančno pogodbo, ki jo ureja pravo tretje države; (f) operativno delovanje kolegijev za reševanje. Komisija bi morala, kadar je tako določeno v tej direktivi, z izvedbenimi akti v skladu s členom 291 PDEU sprejeti osnutke izvedbenih tehničnih standardov, ki jih pripravi EIOPA, v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1094/2010, da se opredelijo postopki, vsebina in minimalni sklop standardnih obrazcev in predlog za zagotavljanje informacij za namene načrtov reševanja in sodelovanja zavarovalnice ali pozavarovalnice.

(75) Direktiva 2009/138/ES določa vzajemno priznavanje in izvrševanje sklepov v zvezi z reorganizacijo ali prenehanjem zavarovalnic v vseh državah članicah. Navedena direktiva določa, da se vsa sredstva in obveznosti podjetja, ne glede na to, v kateri državi so, obravnavajo v enotnem postopku v matični državi članici in da se upniki v državah članicah gostiteljicah obravnavajo enako kot upniki v matični državi članici. Za učinkovito reševanje bi se morale določbe o reorganizaciji in prenehanju iz Direktive 2009/138/ES uporabljati v primeru uporabe instrumentov za reševanje, kadar se ti instrumenti uporabljajo za zavarovalnice in pozavarovalnice ter kadar se uporabljajo za druge subjekte, za katere velja režim reševanja. Navedene določbe je treba zato ustrezno spremeniti.

(76) Direktiva 2004/25/ES Evropskega parlamenta in Sveta[21], Direktiva 2007/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta[22] ter Direktiva (EU) 2017/1132 Evropskega parlamenta in Sveta[23] vsebujejo pravila o zaščiti delničarjev in upnikov podjetij, ki spadajo na področje uporabe navedenih direktiv. V primeru, da morajo organi za reševanje ukrepati hitro, bi jim lahko ta pravila otežila učinkovito ukrepanje za reševanje ter uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil. Odstopanja na podlagi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta[24] in Uredbe (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta[25] bi bilo zato treba razširiti na ukrepe, sprejete v okviru reševanja zavarovalnic in pozavarovalnic. Da bi deležnikom zagotovili najvišjo stopnjo pravne varnosti, bi morala biti takšna odstopanja jasno in

---

21 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/25/ES z dne 21. aprila 2004 o ponudbah za prevzem (UL L 142, 30.4.2004, str. 12)

22 Direktiva 2007/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uveljavljanju določenih pravic delničarjev družb, ki kotirajo na borzi (UL L 184, 14.7.2007, str. 17).

23 Direktiva (EU) 2017/1132 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o določenih vidikih prava družb (UL L 169, 30.6.2017, str. 46).

24 Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

25 Uredba (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2020 o okviru za sanacijo in reševanje centralnih nasprotnih strank ter spremembi uredb (EU) št. 1095/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 600/2014, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2015/2365 ter direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 (UL L 22, 22.1.2021, str. 1).

ozko opredeljena, uporabljati pa bi se morala samo zaradi javnega interesa in ob izpolnitvi pogojev za reševanje.

(77) Za zagotovitev ustrezne izmenjave informacij in dostopa do vseh zadevnih organov je treba zagotoviti, da so organi za reševanje zastopani v vseh ustreznih forumih in da ima EIOPA na voljo strokovno znanje, potrebno za izvajanje nalog v zvezi s sanacijo in reševanjem zavarovalnic in pozavarovalnic. Zato bi bilo treba Uredbo (EU) št. 1094/2010 spremeniti, da se organi za reševanje določijo kot pristojni organi iz navedene uredbe. Takšno zbliževanje med organi za reševanje in pristojnimi organi je skladno z nalogami, ki se dodelijo EIOPA v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 1094/2010, da prispeva in dejavno sodeluje pri pripravi in usklajevanju načrtov za sanacijo in reševanje.

(78) Treba je zagotoviti, da zavarovalnice in pozavarovalnice, tisti, ki učinkovito nadzorujejo njihovo poslovanje, ter njihov upravni, upravljalni ali nadzorni organ izpolnjujejo svoje obveznosti v zvezi z reševanjem takih podjetij. Prav tako je treba zagotoviti, da se navedena podjetja, tisti, ki učinkovito nadzorujejo njihovo poslovanje, ter njihov upravni, upravljalni ali nadzorni organ obravnavajo podobno po vsej Uniji. Države članice bi morale zato določiti upravne sankcije in druge upravne ukrepe, ki so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni. Takšne upravne sankcije in drugi upravni ukrepi bi morali izpolnjevati nekatere bistvene zahteve v zvezi z naslovniki, merili, ki jih je treba upoštevati pri uporabi upravne sankcije ali drugega upravnega ukrepa, objavo upravne sankcije ali drugih upravnih ukrepov, ključnimi pristojnostmi za kaznovanje in višino glob. EIOPA bi moral ob doslednem spoštovanju poslovne skrivnosti vzdrževati osrednjo podatkovno bazo o vseh upravnih sankcijah ali drugih upravnih ukrepih in informacijah o pritožbah, ki so mu jih sporočili nadzorni organi in organi za reševanje.

(79) Od držav članic se ne bi smelo zahtevati, da določijo pravila za upravne sankcije ali druge upravne ukrepe za kršitve te direktive, za katere velja nacionalno kazensko pravo. Vendar dejstvo, da se za kršitve namesto upravnih sankcij ali drugih upravnih ukrepov ohranijo kazenske sankcije, ne bi smelo zmanjšati ali drugače vplivati na zmožnost organov za reševanje in nadzornih organov, da pravočasno sodelujejo z organi za reševanje in nadzornimi organi v drugih državah članicah, imajo dostop do njihovih informacij ter z njimi izmenjujejo informacije, tudi po morebitni predložitvi kršitve pristojnim pravosodnim organom za pregon.

(80) Ker cilja te direktive, in sicer uskladitve predpisov in postopkov za reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi posledic propada katerega koli podjetja za celotno Unijo lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. Skladno z načelom sorazmernosti, kot je določeno v navedenem členu, ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

(81) Nadzorni organi in organi za reševanje bi morali pri sprejemanju odločitev ali ukrepov na podlagi te direktive vedno ustrezno upoštevati učinek svojih odločitev in ukrepov na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v drugih državah članicah ter upoštevati pomen katerega koli hčerinskega podjetja ali čezmejnih dejavnosti za imetnike polic, finančni sektor in gospodarstvo države članice, v kateri ima takšno hčerinsko podjetje sedež ali se izvajajo dejavnosti, tudi če so zadevno hčerinsko podjetje ali čezmejne dejavnosti manj pomembne za skupino –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I
PREDMET UREJANJA IN PODROČJE UPORABE, OPREDELITEV POJMOV IN DOLOČITEV ORGANOV ZA REŠEVANJE

Člen 1

Vsebina in področje uporabe

1. Ta direktiva določa pravila in postopke za sanacijo in reševanje naslednjih subjektov:

   (a) zavarovalnic in pozavarovalnic, ki imajo sedež v Uniji in spadajo na področje uporabe člena 2 Direktive 2009/138/ES;

   (b) matičnih zavarovalnic in pozavarovalnic, ki imajo sedež v Uniji;

   (c) zavarovalnih holdingov in mešanih finančnih holdingov, ki imajo sedež v Uniji;

   (d) matičnih zavarovalnih holdingov in matičnih mešanih finančnih holdingov, ki imajo sedež v državi članici;

   (e) matičnih zavarovalnih holdingov v Uniji in matičnih mešanih finančnih holdingov v Uniji;

   (f) podružnic zavarovalnic in pozavarovalnic, ki imajo sedež zunaj Unije in izpolnjujejo pogoje iz členov 72 do 77.

   Organi za reševanje in nadzorni organi pri določanju in uporabi zahtev iz te direktive ter pri uporabi različnih instrumentov, ki so jim na voljo v zvezi s subjektom iz prvega pododstavka, upoštevajo naravo poslovanja tega subjekta, njegovo lastniško strukturo, pravno obliko, profil tveganja, velikost, pravni status, medsebojno povezanost z drugimi institucijami ali finančnim sistemom na splošno ter obseg in kompleksnost dejavnosti subjekta.

2. Države članice lahko poleg pravil v tej direktivi in delegiranih ter izvedbenih aktih, sprejetih na njeni podlagi, sprejmejo ali ohranijo strožja ali dodatna pravila pod pogojem, da se navedena pravila splošno uporabljajo in niso v nasprotju s to direktivo in delegiranimi ter izvedbenimi akti, sprejetimi na njeni podlagi.

Člen 2

Opredelitev pojmov

1. Za namene te direktive se uporabljajo opredelitve pojmov iz člena 212, točke (a) do (d) in (f) do (h), Direktive 2009/138/ES.

2. Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

   (1) „reševanje“ pomeni uporabo instrumenta za reševanje ali instrumenta iz člena 26(3), da se doseže en ali več ciljev reševanja iz člena 18(2);

   (2) „matični zavarovalni holding v državi članici“ pomeni zavarovalni holding, kakor je opredeljen v členu 212(1), točka (f), Direktive 2009/138/ES, ki je ustanovljen v državi članici in ni hčerinsko podjetje zavarovalnice ali

pozavarovalnice, zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki je pridobil dovoljenje ali je ustanovljen v isti državi članici;

(3) „matični zavarovalni holding v Uniji“ pomeni matični zavarovalni holding v državi članici, ki ni hčerinsko podjetje zavarovalnice ali pozavarovalnice, drugega zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki je pridobil dovoljenje ali je ustanovljen v kateri koli državi članici;

(4) „matični mešani finančni holding v državi članici“ pomeni mešani finančni holding, kakor je opredeljen v členu 212(1), točka (h), Direktive 2009/138/ES, ki je ustanovljen v državi članici in sam ni hčerinsko podjetje zavarovalnice ali pozavarovalnice, zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki je pridobil dovoljenje ali je ustanovljen v isti državi članici;

(5) „matični mešani finančni holding v Uniji“ pomeni matični mešani finančni holding v državi članici, ki ni hčerinsko podjetje podjetja z dovoljenjem v kateri koli državi članici ali drugega zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ustanovljenega v kateri koli državi članici;

(6) „cilji reševanja“ pomeni cilje reševanja iz člena 18(2);

(7) „organ za reševanje“ pomeni organ, ki ga v skladu s členom 3 določi država članica;

(8) „nadzorni organ“ pomeni nadzorni organ, kakor je opredeljen v členu 13, točka 10, Direktive 2009/138/ES;

(9) „instrument za reševanje“ pomeni instrument za reševanje iz člena 26(3);

(10) „pooblastilo za reševanje“ pomeni pooblastilo iz členov 40 do 52;

(11) „pristojna ministrstva“ pomeni finančna ali druga ministrstva držav članic, ki so odgovorna za ekonomske, finančne in proračunske odločitve na nacionalni ravni v skladu z nacionalnimi pristojnostmi in ki so bila določena v skladu s členom 3(7);

(12) „višje vodstvo“ pomeni tiste fizične osebe, ki v podjetju opravljajo izvršilne funkcije in so pristojne za vsakodnevno vodenje podjetja ter v zvezi s tem odgovorne upravnemu, upravljalnemu ali nadzornemu organu;

(13) „čezmejna skupina“ pomeni skupino, ki vključuje subjekte v skupini, ki imajo sedež v več kot eni državi članici;

(14) „izredna javnofinančna pomoč“ pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU ali katero koli drugo javnofinančno pomoč na nadnacionalni ravni, ki bi pomenila državno pomoč, če bi bila dodeljena na nacionalni ravni, namenjeno ohranitvi ali obnovitvi sposobnosti preživetja, likvidnosti ali solventnosti zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ali skupine, katere del je takšno podjetje ali subjekt;

(15) „subjekt v skupini“ pomeni pravno osebo, ki je del skupine;

(16) „preventivni načrt sanacije“ pomeni preventivni načrt sanacije, ki ga v skladu s členom 5 pripravi in vzdržuje zavarovalnica ali pozavarovalnica;

(17) „preventivni načrt sanacije skupine“ pomeni preventivni načrt sanacije skupine, ki se pripravi in vzdržuje v skladu s členom 7;

(18) „pomembne čezmejne dejavnosti“ pomeni zavarovalne in pozavarovalne dejavnosti, ki se izvajajo na podlagi pravice do ustanavljanja, in tiste, ki se

izvajajo v okviru svobode opravljanja storitev v zadevni državi članici gostiteljici in za katere letna bruto obračunana premija presega 5 % letne bruto obračunane premije podjetja, merjeno glede na zadnji razpoložljivi računovodski izkaz podjetja;

(19) „kritične funkcije“ pomeni dejavnosti, storitve ali posle, ki jih zavarovalnica ali pozavarovalnica izvaja za tretje osebe in jih ni mogoče nadomestiti v razumnem času ali po razumni ceni in pri katerih bi nezmožnost zavarovalnice ali pozavarovalnice za opravljanje dejavnosti, storitev ali poslov verjetno znatno vplivala na finančni sistem in realno gospodarstvo v eni ali več državah članicah, tudi z vplivanjem na socialno blaginjo velikega števila imetnikov polic, upravičencev ali oškodovancev ali s povzročitvijo sistemskih motenj ali spodkopavanjem splošnega zaupanja v zagotavljanje zavarovalniških storitev;

(20) „glavna poslovna področja“ pomeni poslovna področja in z njimi povezane storitve, ki predstavljajo bistvene vire prihodka, dobička ali vrednosti franšize za zavarovalnico, pozavarovalnico ali skupino, katere del je zavarovalnica ali pozavarovalnica;

(21) „shema financiranja“ pomeni shemo, ki jo uradno priznava država članica in ki zagotavlja financiranje s prispevki zavarovalnic in pozavarovalnic na ozemlju te države članice, da se zagotovi, da organ za reševanje učinkovito uporablja instrumente za reševanje iz člena 26(3) in pooblastila iz členov 40 do 52;

(22) „lastna sredstva“ pomeni lastna sredstva, kakor so opredeljena v členu 87 Direktive 2009/138/ES;

(23) „ukrep za reševanje“ pomeni odločitev, da se zavarovalnica, pozavarovalnica ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), začne reševati v skladu s členom 19 ali 20, uporabo instrumenta za reševanje iz člena 26(3) ali izvajanje enega ali več pooblastil za reševanje iz členov 40 do 52;

(24) „načrt reševanja“ pomeni načrt reševanja za zavarovalnico ali pozavarovalnico, ki je pripravljen v skladu s členom 9;

(25) „reševanje skupine“ pomeni:

(a) sprejemanje ukrepov za reševanje na ravni matičnega podjetja, zavarovalnice ali pozavarovalnice, nad katero se izvaja nadzor skupine, ali

(b) usklajevanje uporabe instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanje pooblastil za reševanje iz členov 40 do 52 s strani organov za reševanje v zvezi s subjekti v skupini, ki izpolnjujejo pogoje za reševanje iz člena 19(1) ali člena 20(3);

(26) „načrt za reševanje skupine“ pomeni načrt za reševanje skupine, pripravljen v skladu s členoma 10 in 11;

(27) „organ za reševanje, pristojen na ravni skupine,“ pomeni organ za reševanje v državi članici, v kateri se nahaja nadzornik skupine;

(28) „shema za reševanje skupine“ pomeni načrt za reševanje skupine, pripravljen v skladu s členom 70;

(29) „kolegij za reševanje“ pomeni kolegij, ustanovljen v skladu s členom 68 za izvajanje nalog iz odstavka 1 navedenega člena;

(30) „običajni insolvenčni postopki“ pomeni skupne insolvenčne postopke, katerih posledica je delna ali popolna odsvojitev dolžnikovega premoženja in imenovanje likvidacijskega upravitelja ali upravitelja, ki se običajno uporabljajo za zavarovalnice in pozavarovalnice v skladu z nacionalnim pravom, pri čemer so lahko specifični za ta podjetja ali pa se splošno uporabljajo za katero koli fizično ali pravno osebo;

(31) „dolžniški instrument“ pomeni obveznice in druge oblike prenosljivega dolga, instrumente, ki ustvarjajo ali priznavajo dolg, in instrumente ki dajejo pravice do pridobivanja dolžniških instrumentov;

(32) „zavarovalni zahtevki“ pomeni zavarovalne zahtevke, kakor so opredeljeni v členu 268(1), točka (g), Direktive 2009/138/ES;

(33) „matično podjetje v državi članici“ pomeni matično podjetje, kakor je opredeljeno v členu 13, točka 15, Direktive 2009/138/ES, ustanovljeno v državi članici;

(34) „kolegij nadzornikov“ pomeni kolegij nadzornikov, kakor je opredeljen v členu 212(1), točka (e), Direktive 2009/138/ES in ustanovljen v skladu s členom 248 Direktive 2009/138/ES;

(35) „okvir Unije za državne pomoči“ pomeni okvir, vzpostavljen s členi 107, 108 in 109 PDEU ter predpisi in vsemi akti Unije, vključno s smernicami, sporočili in obvestili, pripravljenimi ali sprejetimi na podlagi člena 108(4) ali člena 109 PDEU;

(36) „prenehanje“ pomeni likvidacijo sredstev zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e);

(37) „instrument izločitve sredstev in obveznosti“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu s členom 30 izvede prenos sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja na nosilca upravljanja sredstev in obveznosti;

(38) „nosilec upravljanja sredstev in obveznosti“ pomeni pravno osebo, ki izpolnjuje vse zahteve iz člena 30(2);

(39) „instrument za odpis ali konverzijo“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu s členom 34 izvaja pooblastila za odpis ali konverzijo v zvezi z obveznostmi podjetja v postopku reševanja;

(40) „instrument prodaje poslovanja“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu s členom 31 izvede prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja na kupca, ki ni premostitveno podjetje;

(41) „premostitveno podjetje“ pomeni pravno osebo, ki izpolnjuje zahteve iz člena 32(2);

(42) „instrument premostitvenega podjetja“ pomeni mehanizem za prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja na premostitveno podjetje v skladu s členom 32;

(43) „instrument solventnega izteka“ pomeni mehanizem za odvzem dovoljenja podjetju v postopku reševanja, da lahko sklepa nove zavarovalne ali

pozavarovalne pogodbe, in za omejitev njegove dejavnosti na izključno upravljanje obstoječega portfelja do njegove prekinitve in likvidacije v okviru običajnih insolvenčnih postopkov v skladu s členom 27;

(44) „lastniški instrumenti“ pomeni delnice, druge instrumente, s katerimi se prenese lastništvo, instrumente, ki jih je mogoče konvertirati v delnice ali druge lastniške instrumente ali dajejo pravico za njihovo pridobitev, in instrumente, ki predstavljajo deleže v delnicah ali drugih lastniških instrumentih;

(45) „delničarji“ pomeni delničarje ali imetnike drugih lastniških instrumentov;

(46) „pooblastila za prenos“ pomeni pooblastila iz člena 40(1), točke (d) ali (e), za prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, dolžniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti ali katere koli kombinacije teh elementov s podjetja v postopku reševanja na prejemnika;

(47) „CNS“ pomeni CNS, kakor je opredeljena v členu 2, točka (1), Uredbe (EU) št. 648/2012[26];

(48) „pooblastila za odpis ali konverzijo“ pomeni pooblastila iz člena 34(2) in člena 40(1), točke (f) do (j);

(49) „zavarovana obveznost“ pomeni obveznost, kadar je pravica upnika do plačila ali druge oblike izvršitve zavarovana z zastavno pravico, jamstvom ali pravico do zaplembe ali dogovorom o zavarovanju s premoženjem, vključno z obveznostmi, ki izhajajo iz poslov začasne prodaje/začasnega odkupa in drugih dogovorov o prenosu lastniške pravice na zavarovanjih;

(50) „instrumenti prvega reda“ pomeni postavke osnovnih lastnih virov sredstev, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 94(1) Direktive 2009/138/ES;

(51) „instrumenti drugega reda“ pomeni postavke osnovnih in pomožnih lastnih virov sredstev, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 94(2) Direktive 2009/38/ES;

(52) „instrumenti tretjega reda“ pomeni postavke osnovnih in pomožnih lastnih virov sredstev, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 94(3) Direktive 2009/38/ES;

(53) „kvalificirane obveznosti“ pomeni obveznosti in kapitalske instrumente, ki niso kvalificirani kot instrumenti prvega, drugega ali tretjega reda zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), in ki niso izključeni s področja uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo v skladu s členom 34, odstavka 5 ali 6;

(54) „zavarovalna jamstvena shema“ pomeni shemo, ki jo uradno priznava država članica in se financira s prispevki zavarovalnic in pozavarovalnic, ki delno ali v celoti jamčijo za plačilo upravičenih zavarovalnih zahtevkov upravičenim imetnikom polic, zavarovancem in upravičencem, če zavarovalnica ne more ali verjetno ne bo mogla izpolniti svojih obveznosti in zavez, ki izhajajo iz njenih zavarovalnih pogodb;

(55) „ustrezni kapitalski instrumenti“ pomeni instrumente prvega, drugega in tretjega reda;

---

[26] Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

(56) „menjalno razmerje“ pomeni dejavnik, ki določa število delnic ali drugih lastniških instrumentov, v katere se konvertirajo obveznosti določenega razreda, s sklicevanjem na en instrument zadevnega razreda ali na določeno enoto vrednosti dolžniške terjatve;

(57) „zadevni upnik“ pomeni upnika, katerega terjatev je povezana z obveznostjo, ki je zmanjšana ali konvertirana v delnice ali druge lastniške instrumente z izvajanjem pooblastila za odpis ali konverzijo na podlagi uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo;

(58) „prejemnik“ pomeni subjekt, na katerega se iz podjetja v postopku reševanja prenesejo delnice, drugi lastniški instrumenti, dolžniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti ali katera koli kombinacija teh elementov;

(59) „delovni dan“ pomeni kateri koli dan, razen sobote, nedelje in državnih praznikov v zadevni državi članici;

(60) „pravica do odpovedi“ pomeni pravico do odpovedi pogodbe, pravico do takojšnje zapadlosti, predčasnega prenehanja pogodbe s pobotom, poravnave ali pobota obveznosti ali katero koli podobno določbo, na podlagi katere se odloži, spremeni ali ukine obveznost pogodbene stranke, ali določbo, ki preprečuje nastanek obveznosti v okviru pogodbe, ki bi sicer nastala;

(61) „podjetje v postopku reševanja“ pomeni kateri koli subjekt iz člena 1, točke (a) do (e), v zvezi s katerim se sprejme ukrep za reševanje;

(62) „hčerinsko podjetje v Uniji“ pomeni zavarovalnico ali pozavarovalnico s sedežem v državi članici, ki je hčerinsko podjetje zavarovalnice ali pozavarovalnice iz tretje države ali matičnega podjetja iz tretje države;

(63) „končno matično podjetje“ pomeni matično podjetje v državi članici skupine, nad katero se izvaja nadzor skupine v skladu s členom 213(2), točka (a) ali (b), Direktive 2009/138/ES, ki ni hčerinsko podjetje druge zavarovalnice ali pozavarovalnice, zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki ima dovoljenje in je ustanovljen v kateri koli državi članici;

(64) „zavarovalnica ali pozavarovalnica v tretji državi“ pomeni zavarovalnico ali pozavarovalnico v tretji državi, kot je opredeljena v členu 13, točki (3) in (6), Direktive 2009/138/ES;

(65) „postopki tretje države za reševanje“ pomeni ukrep v skladu s pravom tretje države, s katerim se upravlja propad zavarovalnice ali pozavarovalnice iz tretje države ali matičnega podjetja iz tretje države in ki je glede ciljev in pričakovanih rezultatov primerljiv z ukrepi za reševanje v skladu s to direktivo;

(66) „podružnica v Uniji“ pomeni podružnico, ki se nahaja v državi članici in je del zavarovalnice ali pozavarovalnice iz tretje države;

(67) „ustrezni organ v tretji državi“ pomeni organ v tretji državi, ki je odgovoren za izvajanje funkcij, primerljivih s funkcijami organov za reševanje ali nadzornih organov v skladu s to direktivo;

(68) „dogovor o prenosu lastniške pravice na finančnem zavarovanju“ pomeni dogovor o prenosu lastniške pravice na finančnem zavarovanju, kot je

opredeljen v členu 2(1), točka (b), Direktive 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta[27];

(69) „dogovor o pobotu“ pomeni dogovor, po katerem se več terjatev ali obveznosti lahko konvertira v enotno neto terjatev, vključno z dogovori o pobotu zaradi predčasnega prenehanja, v skladu s katerimi se obveznosti strank ob nastopu (kakor koli in kjer koli določenega) dogodka izvršitve pospešijo tako, da takoj zapadejo v plačilo ali prenehajo, in se v vsakem primeru konvertirajo v enotno neto terjatev ali pa se z njo nadomestijo, vključno z „določili o realizirani neto izravnavi“, kot so opredeljena v členu 2(1), točka (n)(i), Direktive 2002/47/ES, in „medsebojnim poračunavanjem“, kot je opredeljeno v členu 2, točka (k), Direktive 98/26/ES;

(70) „dogovor o poravnavi“ pomeni dogovor, po katerem se lahko med sabo poravna dve ali več terjatev ali obveznosti, ki si jih medsebojno dolgujeta podjetje v postopku reševanja in nasprotna stranka;

(71) „finančne pogodbe“ pomeni finančne pogodbe, kakor so opredeljene v členu 1(1), točka 100, Direktive 2014/59/EU;

(72) „ukrep za preprečevanje krize“ pomeni izvajanje pooblastil za usmerjanje odprave pomanjkljivosti ali ovir za izterljivost v skladu s členom 6(5) te direktive, izvajanje pooblastil za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost v skladu s členom 15 ali 16 te direktive, uporabo vseh ukrepov iz člena 137, člena 138, odstavkov 3 in 5, člena 139(3) in člena 140 Direktive 2009/138/ES ter uporabo preventivnega ukrepa v skladu s členom 141 Direktive 2009/138/ES;

(73) „ukrep kriznega upravljanja“ pomeni ukrep za reševanje ali imenovanje izrednega upravitelja na podlagi člena 42 ali osebe na podlagi člena 52(1);

(74) „imenovani nacionalni makrobonitetni organ“ pomeni organ, pristojen za makrobonitetno politiko iz priporočila B1 Priporočila Evropskega odbora za sistemska tveganja o makrobonitetnem mandatu nacionalnih organov z dne 22. decembra 2011 (ESRB/2011/3);

(75) „regulirani trg“ pomeni regulirani trg, kakor je opredeljen členu 4(1), točka 21, Direktive 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta[28];

(76) „zavarovalnica“ pomeni zavarovalnico, kakor je opredeljena v členu 13, točka 1, Direktive 2009/138/ES;

(77) „pozavarovalnica“ pomeni pozavarovalnico, kakor je opredeljena v členu 13, točka 4, Direktive 2009/138/ES;

(78) „kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, kakor je opredeljena v členu 4(1), točka (1), Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta[29];

---

27 Direktiva 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. junija 2002 o dogovorih o finančnem zavarovanju (UL L 168, 27.6.2002, str. 43).

28 Direktiva/2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

29 Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

(79) „investicijsko podjetje“ pomeni investicijsko podjetje, kakor je opredeljeno v členu 4(1), točka 2, Uredbe (EU) št. 575/2013;

(80) „podjetje z nizkim profilom tveganja“ pomeni podjetje z nizkim profilom tveganja, kakor je opredeljeno v členu 13, točka 10a, Direktive 2009/138/ES;

(81) „hčerinsko podjetje“ pomeni hčerinsko podjetje, kakor je opredeljeno v členu 13, točki 16, Direktive 2009/138/ES;

(82) „matično podjetje“ pomeni matično podjetje, kakor je opredeljeno v členu 13, točka 15, Direktive 2009/138/ES;

(83) „podružnica“ pomeni podružnico, kakor je opredeljena v členu 13, točka 11, Direktive 2009/138/ES;

(84) „upravni, upravljalni ali nadzorni organ“ pomeni upravni, upravljalni ali nadzorni organ, kakor je opredeljen v členu 1, točka 43, Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/35[30].

Člen 3

Določitev organov za reševanje in pristojnih ministrstev

1. Vsaka država članica določi enega ali, izjemoma, več organov za reševanje, ki so pristojni za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje.

2. Organi za reševanje so nacionalne centralne banke, pristojna ministrstva ali javni upravni organi ali organi s pooblastili na področju javnega upravljanja.

3. Kadar so organu za reševanje dodeljene druge naloge, se vzpostavijo ustrezne strukturne ureditve, da se preprečijo navzkrižja interesov med funkcijami, ki so organu za reševanje dodeljene na podlagi te direktive, in vsemi drugimi funkcijami, ki so mu zaupane, brez poseganja v obveznosti izmenjave informacij in sodelovanja, ki se zahtevajo v skladu z odstavkom 6.

   Za doseganje ciljev iz pododstavka 1 se vzpostavijo ureditve za zagotovitev dejanske operativne neodvisnosti, vključno z ločenim osebjem, linijami poročanja in postopki odločanja organa za reševanje, od vseh nadzornih ali drugih funkcij navedenega organa za reševanje.

4. Zahteve iz odstavka 3 ne izključujejo, da:

   (a) se linije poročanja združujejo na najvišji ravni organizacije, ki vključuje različne funkcije ali organe;

   (b) lahko osebje pod vnaprej določenimi pogoji opravlja druge funkcije, za katere je pristojen organ za reševanje, zaradi obvladovanja začasno povečanih delovnih obremenitev ali zato, da lahko organi za reševanje izkoristijo strokovno znanje skupnega osebja.

5. Organi za reševanje sprejmejo in objavijo svoja notranja pravila za izpolnjevanje zahtev iz odstavkov 3 in 4, vključno s pravili o poslovni skrivnosti in izmenjavi informacij med različnimi področji funkcij.

[30] Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/35 z dne 10. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 012, 17.1.2015, str. 1).

6. Države članice zahtevajo, da organi, ki opravljajo funkcije nadzora in reševanja, ter osebe, ki izvajajo te funkcije v njihovem imenu, pri pripravi, načrtovanju in izvajanju odločitev o reševanju tesno sodelujejo, tako v primeru, ko sta organ za reševanje in nadzorni organ ločena subjekta, kot v primeru, ko obe funkciji izvaja en sam subjekt.

7. Vsaka država članica določi eno ministrstvo, ki je odgovorno za izvajanje funkcij, ki so pristojnemu ministrstvu dodeljene na podlagi te direktive.

8. Kadar v državi članici organ za reševanje ni pristojno ministrstvo, organ za reševanje pristojno ministrstvo brez nepotrebnega odlašanja obvesti o odločitvah, sprejetih na podlagi te direktive, in, če v nacionalnem pravu ni določeno drugače, pred izvajanjem odločitev z neposrednim finančnim učinkom pridobi njegovo odobritev.

9. Država članica, ki določi več kot en organ za reševanje, organu EIOPA v zvezi s tem predloži izčrpno obrazloženo obvestilo ter tem organom jasno dodeli funkcije in odgovornosti, zagotovi ustrezno usklajevanje med njimi in določi en sam organ kot kontaktni organ za namene sodelovanja in usklajevanja z zadevnimi organi iz drugih držav članic.

10. Države članice obvestijo EIOPA o nacionalnem organu ali organih, določenih za organe za reševanje, in, kjer je ustrezno, kontaktnem organu ter po potrebi o njihovih posebnih funkcijah in odgovornostih. EIOPA objavi seznam teh organov za reševanje in kontaktnih organov.

11. Brez poseganja v člen 65 lahko države članice v skladu z nacionalnim pravom omejijo odgovornost organa za reševanje, nadzornega organa in njunega osebja za dejanja in opustitev dejanj pri opravljanju funkcij na podlagi te direktive.

NASLOV II
PRIPRAVA

POGLAVJE I
Preventivno načrtovanje sanacije in načrtovanje reševanja

ODDELEK 1
SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 4

Poenostavljene obveznosti za določena podjetja

1. Ob upoštevanju vpliva, ki bi ga propad zavarovalnice ali pozavarovalnice lahko imel zaradi narave njenega poslovanja, njene lastniške strukture, pravne oblike, profila tveganja, velikosti in pravnega statusa, medsebojne povezanosti z drugimi reguliranimi podjetji ali finančnim sistemom na splošno, obsega in zapletenosti njenih dejavnosti ter tega, ali bi njen propad in poznejše prenehanje v okviru običajnih insolvenčnih postopkov verjetno znatno negativno vplivala na finančne trge, na druga podjetja, imetnike polic, na pogoje financiranja ali na širše gospodarstvo, nadzorni organi in organi za reševanje določijo, ali se za določene zavarovalnice in pozavarovalnice ter skupine uporabljajo poenostavljene obveznosti v zvezi z:

   (a) vsebino in podrobnostmi preventivnih načrtov sanacije in načrtov reševanje iz členov 5 do 7;

   (b) datumom, do katerega se pripravijo prvi preventivni načrti sanacije in načrti reševanja, ter pogostostjo njihovega posodabljanja, ki je lahko manjša od pogostosti iz členov 5(4),7(5), 9(5) in 11(3);

   (c) vsebino in ravnjo podrobnosti informacij, ki se zahtevajo od podjetij v skladu s členi 5(6), 10(2) in 12(1);

   (d) ravnjo podrobnosti za oceno rešljivosti iz členov 13 in 14.

2. EIOPA do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti] izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010, v katerih določi merila primernosti iz odstavka 1.

3. Države članice od nadzornih organov ali organov za reševanje, kot je ustrezno, zahtevajo, da organu EIOPA vsako leto in za vsako državo članico posebej predložijo vse naslednje informacije:

   (a) število zavarovalnic in pozavarovalnic ter skupin, za katere velja preventivno načrtovanje sanacije in načrtovanje reševanja v skladu s členi 5, 7, 9 in 10;

   (b) število zavarovalnic in pozavarovalnic ter skupin, za katere veljajo poenostavljene obveznosti iz odstavka 1 tega člena;

   (c) kvantitativne informacije o uporabi meril iz odstavka 1;

   (d) opis poenostavljenih obveznosti, ki se uporabljajo na podlagi meril iz odstavka 1 v primerjavi s celotnimi obveznostmi, skupaj z obsegom kapitalskih zahtev,

premij, zavarovalno-tehničnih rezervacij in sredstev, izmerjenih kot odstotek skupnega obsega kapitalskih zahtev, premij, zavarovalno-tehničnih rezervacij in sredstev zavarovalnic in pozavarovalnic držav članic ali vseh skupin, kot je ustrezno;

4. EIOPA vsako leto in za vsako državo članico posebej predloži vse naslednje informacije:

(a) število zavarovalnic in pozavarovalnic ter skupin, za katere velja preventivno načrtovanje sanacije in načrtovanje reševanja v skladu s členi 5, 7, 9 in 10;

(b) število zavarovalnic in pozavarovalnic ter skupin, za katere veljajo poenostavljene obveznosti iz odstavka 1 tega člena;

(c) kvantitativne informacije o uporabi meril iz odstavka 1 tega člena;

(d) opis poenostavljenih obveznosti, ki se uporabljajo na podlagi meril primernosti iz odstavka 1 v primerjavi s celotnimi obveznostmi, skupaj z obsegom kapitalskih zahtev, premij, zavarovalno-tehničnih rezervacij in sredstev, izmerjenih kot odstotek skupnega obsega kapitalskih zahtev, premij, zavarovalno-tehničnih rezervacij in sredstev zavarovalnic in pozavarovalnic držav članic ali vseh skupin, kot je ustrezno;

(e) ter oceno morebitnih odstopanj pri izvajanju odstavka 1 tega člena na nacionalni ravni.

ODDELEK 2
PREVENTIVNO NAČRTOVANJE SANACIJE

Člen 5

Preventivni načrti sanacije

1. Države članice zagotovijo, da zavarovalnice in pozavarovalnice, ki niso del skupine, za katero velja preventivni načrt sanacije v skladu s členom 7 in ki izpolnjujejo merila iz odstavkov 2 ali 3, pripravijo in posodabljajo preventivni načrt sanacije. Tak preventivni načrt sanacije vsebuje ukrepe, ki jih mora zadevno podjetje sprejeti za obnovitev svojega finančnega položaja, če se je ta položaj znatno poslabšal.

Priprava, posodabljanje in uporaba preventivnih načrtov sanacije se štejejo za del sistema upravljanja v smislu člena 41 Direktive 2009/138/ES.

2. Nadzorni organ določi, da za zavarovalnice in pozavarovalnice veljajo zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije na podlagi njihove velikosti, poslovnega modela, profila tveganja, medsebojne povezanosti, zamenljivosti in zlasti čezmejne dejavnosti.

Nadzorni organi zagotovijo, da za vsaj 80 % trga življenjskih in neživljenjskih zavarovanj in pozavarovanj države članice, kadar tržni delež za neživljenjska zavarovanja temelji na bruto obračunanih premijah, tržni delež življenjskih zavarovanj pa na bruto zavarovalno-tehničnih rezervacijah, veljajo zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije v skladu s tem členom.

Pri izračunu stopnje tržnega kritja iz pododstavka 2 se lahko upoštevajo hčerinske zavarovalnice ali pozavarovalnice skupine, če so te hčerinske zavarovalnice ali

pozavarovalnice del skupine, za katero končno matično podjetje pripravlja in vzdržuje preventivni načrt sanacije skupine iz člena 7.

3. Za vsako zavarovalnico ali pozavarovalnico, za katero velja načrt reševanja v skladu s členom 9, veljajo zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije.

   Vendar za podjetja z nizkim profilom tveganja ne veljajo zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije na posamični podlagi.

4. EIOPA izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010, v katerih podrobneje opredeli metode, ki se uporabljajo pri določanju tržnih deležev iz odstavka 2, in merila, zlasti v zvezi s čezmejno dejavnostjo iz odstavka 2, prvi pododstavek.

5. Nadzorni organi zagotovijo, da zavarovalnice in pozavarovalnice posodobijo svoje preventivne načrte sanacije vsaj enkrat letno in po spremembi pravne ali organizacijske strukture zadevnega podjetja, njegovega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko bistveno vplivala na preventivni načrt sanacije ali zaradi katere bi ga bilo treba spremeniti.

6. Preventivni načrti sanacije ne smejo predvidevati dostopa do izredne javnofinančne pomoči ali prejema te pomoči.

7. Države članice zahtevajo, da preventivni načrti sanacije vsebujejo vse od naslednjega:

   (a) povzetek ključnih elementov načrta, vključno z bistvenimi spremembami nedavno predloženega načrta;

   (b) opis podjetja ali skupine;

   (c) okvir kazalnikov iz odstavka 8;

   (d) opis, kako je bil pripravljen preventivni načrt sanacije, kako bo posodobljen in kako se bo uporabljal;

   (e) vrsto popravnih ukrepov;

   (f) komunikacijsko strategijo:

8. Države članice zahtevajo, da zavarovalnice in pozavarovalnice iz odstavka 1 ocenijo verodostojnost in izvedljivost preventivnih načrtov sanacije, zlasti okvira kazalnikov iz odstavka 8 in popravnih ukrepov, glede na različne scenarije resnih makroekonomskih in finančnih težav, ki so pomembne za posebne razmere zavarovalnice ali pozavarovalnice, vključno z dogodki na ravni celotnega sistema, posameznimi stresnimi dogodki, ki lahko pomembno vplivajo na njihov profil sredstev in obveznosti, ter kombinacijami takih stresnih dogodkov.

9. Države članice zahtevajo, da zavarovalnice in pozavarovalnice zagotovijo, da njihovi preventivni načrti sanacije vsebujejo okvir kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov, ki določajo točke, pri katerih bi bilo treba razmisliti o popravnih ukrepih. Ti kazalniki lahko vključujejo merila, ki se med drugim nanašajo na kapital, likvidnost, kakovost sredstev, dobičkonosnost, tržne razmere, makroekonomske razmere in operativne dogodke. Kazalniki v zvezi s kapitalskim položajem vsebujejo najmanj vsako kršitev zahtevanega solventnostnega kapitala iz naslova I, poglavje VI, oddelek 4, Direktive 2009/138/ES.

Države članice zahtevajo, da nadzorni organi zagotovijo, da zavarovalnice in pozavarovalnice vzpostavijo ustrezne ureditve za redno spremljanje kazalnikov iz prvega pododstavka.

Zavarovalnica ali pozavarovalnica iz odstavka 1, ki se odloči sprejeti popravne ukrepe iz preventivnega načrta sanacije ali se odloči, da ne bo sprejela takšnih popravnih ukrepov, čeprav je bil izpolnjen kazalnik iz prvega pododstavka, o taki odločitvi nemudoma obvesti nadzorni organ.

10. Upravni, upravljalni ali nadzorni organ zavarovalnice in pozavarovalnice iz odstavka 1 oceni in odobri preventivni načrt sanacije, preden ga predloži nadzornemu organu v pregled.

11. EIOPA do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti] izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010, v katerih podrobneje določi minimalni seznam kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov iz odstavka 7, prvi pododstavek, točka (c), ter v sodelovanju z Evropskim odborom za sistemska tveganja (ESRB) niz scenarijev iz odstavka 8.

12. EIOPA brez poseganja v člen 4 pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih podrobneje opredeli informacije, ki jih mora zavarovalnica ali pozavarovalnica iz odstavka 1 vključiti v preventivni načrt sanacije, vključno s popravnimi ukrepi iz odstavka 7, prvi pododstavek, točka (e), in njihovim izvajanjem.

EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo, da sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 6

Pregled in ocena preventivnih načrtov sanacije s strani nadzornih organov

1. Nadzorni organi v šestih mesecih po predložitvi vsakega preventivnega načrta sanacije iz člena 5 in člena 7 pregledajo ta načrt in ocenijo, v kolikšni meri izpolnjuje zahteve iz člena 5 in, kjer je ustrezno, člena 7, ter vse od naslednjega:

   (a) ali je verjetno, da bo izvajanje ureditev, predlaganih v načrtu, ohranilo ali obnovilo sposobnost preživetja in finančni položaj zavarovalnice ali pozavarovalnice ali skupine;

   (b) ali je verjetno, da se bodo načrt in posebne možnosti v okviru načrta v primeru finančnih težav izvajali hitro in učinkovito;

   (c) ali je verjetno, da se bodo načrt in posebne možnosti v načrtu v največji možni meri izognili kakršnemu koli pomembnemu negativnemu učinku na finančni sistem, tudi po scenarijih, zaradi katerih bi druge zavarovalnice in pozavarovalnice izvajale preventivne načrte sanacije v istem obdobju.

2. Nadzorni organi organom za reševanje zagotovijo vse preventivne načrte sanacije, ki so jih prejeli. Organi za reševanje lahko preučijo preventivni načrt sanacije, da bi v njem odkrili vse ukrepe, ki bi lahko negativno vplivali na rešljivost zadevnih zavarovalnic ali pozavarovalnic, in v zvezi s tem podajo priporočila nadzornemu organu.

3. Če zavarovalnica ali pozavarovalnica opravlja pomembne čezmejne dejavnosti, nadzorni organ iz matične države na zahtevo nadzornega organa iz države gostiteljice temu nadzornemu organu predloži preventivni načrt sanacije. Nadzorni organ iz države gostiteljice lahko preuči preventivni načrt sanacije, da opredeli vse ukrepe v preventivnem načrtu sanacije, ki bi lahko negativno vplivali na imetnike polic, realno gospodarstvo ali finančno stabilnost v njegovi državi članici, in v zvezi s tem poda priporočila nadzornemu organu iz matične države.

4. Nadzorni organi, ki po oceni preventivnega načrta sanacije ugotovijo, da so v tem načrtu bistvene pomanjkljivosti ali bistvene ovire za njegovo izvajanje, obvestijo zadevno zavarovalnico ali pozavarovalnico ali zadevno končno matično podjetje o vsebini svoje ocene in od zadevnega podjetja zahtevajo, da v dveh mesecih predloži revidiran načrt, ki prikazuje, kako se zmanjšujejo te pomanjkljivosti ali ovire. Dvomesečno obdobje se lahko podaljša za en mesec, če se nadzorni organ s tem strinja.

   Preden se od zavarovalnice ali pozavarovalnice zahteva, da ponovno predloži preventivni načrt sanacije, nadzorni organ da podjetju možnost, da izrazi svoje mnenje o tej zahtevi.

   Nadzorni organ, ki ugotovi, da revidiran načrt pomanjkljivosti in ovir ne zmanjšuje ustrezno, lahko podjetju naroči, naj izvede določene spremembe načrta.

5. Če zavarovalnica ali pozavarovalnica ne predloži revidiranega preventivnega načrta sanacije ali če nadzorni organ ugotovi, da revidirani preventivni načrt sanacije ne odpravlja ustrezno pomanjkljivosti ali morebitnih ovir, ugotovljenih v njegovi prvotni oceni, in kadar pomanjkljivosti ali ovir ni mogoče ustrezno odpraviti z usmeritvijo k določenim spremembam načrta, nadzorni organ od podjetja zahteva, da v razumnem času določi spremembe, ki jih lahko izvede pri poslovanju, da bi zmanjšalo pomanjkljivosti v preventivnem načrtu sanacije ali ovire pri njegovem izvajanju.

   Če zavarovalnica ali pozavarovalnica takih sprememb ne odkrije v roku, ki ga določi nadzorni organ, ali kadar nadzorni organ ugotovi, da ukrepi, ki jih je predlagalo podjetje, ne bi ustrezno obravnavali pomanjkljivosti ali ovir, lahko nadzorni organ sprejme utemeljen sklep, s katerim podjetje usmeri k sprejetju ukrepov, ki so po njegovem mnenju potrebni in sorazmerni, pri tem pa upošteva resnost pomanjkljivosti in ovir ter učinek ukrepov na poslovanje podjetja.

   Utemeljen sklep iz drugega pododstavka se pisno sporoči zavarovalnici ali pozavarovalnici, zoper njega pa se lahko vloži pritožba.

Člen 7

Preventivni načrti sanacije skupine

1. Države članice zagotovijo, da končna matična podjetja pripravijo preventivni načrt sanacije skupine in ga predložijo nadzorniku skupine.

   Preventivni načrti sanacije skupine so sestavljeni iz preventivnega načrta sanacije za skupino, ki jo vodi končno matično podjetje. V preventivnem načrtu sanacije skupine se določijo popravni ukrepi, ki jih je morda treba izvesti na ravni navedenega končnega matičnega podjetja in posameznih hčerinskih podjetij.

2. Preventivni načrt sanacije skupine vsebuje popravne ukrepe za stabilizacijo skupine ali katere koli zavarovalnice ali pozavarovalnice v skupini, kadar je skupina ali katera koli njena zavarovalnica ali pozavarovalnica v težavah, da se zmanjšajo ali odpravijo vzroki za težave in obnovi finančni položaj skupine ali podjetja, ki je del zadevne skupine, hkrati pa se upošteva finančni položaj drugih subjektov v skupini.

   Preventivni načrt sanacije skupine vsebuje ureditve za zagotovitev uskladitve in doslednosti sorazmernih ukrepov, ki jih je treba sprejeti na ravni skupine in subjektov v skupini.

3. Preventivni načrt sanacije skupine in vsak načrt, pripravljen za posamezno hčerinsko zavarovalnico ali pozavarovalnico, vsebuje elemente iz člena 5.

   V preventivnem načrtu sanacije skupine je navedeno, ali obstajajo ovire za izvajanje popravnih ukrepov znotraj skupine, tudi na ravni posameznih subjektov, vključenih v načrt, in ali obstajajo bistvene praktične ali pravne ovire za takojšen prenos lastnih sredstev ali odplačilo obveznosti ali sredstev znotraj skupine.

4. Nadzorni organi lahko od hčerinskih zavarovalnic ali pozavarovalnic ali subjektov iz člena 1(1), točki (c) in (d), zahtevajo, da pripravijo in predložijo preventivne načrte sanacije v primerih, ko:

   (a) ne obstaja preventivni načrt sanacije skupine;

   (b) zadevni nadzorni organ dokaže, da zadevni subjekt ni zadostno obravnavan v preventivnem načrtu sanacije skupine glede na pomembnost zadevnega subjekta v zadevni državi članici in glede na obveznosti, ki jih imajo primerljiva podjetja v navedeni državi članici.

5. Če so izpolnjene zahteve glede zaupnosti iz člena 64, nadzornik skupine posreduje preventivne načrte sanacije skupine:

   (a) organu EIOPA;

   (b) zadevnim nadzornim organom, ki so člani kolegija nadzornikov ali v njem sodelujejo, kot je navedeno v členu 248(3) Direktive 2009/138/ES;

   (c) organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine;

   (d) organu za reševanje hčerinskih podjetij.

6. Upravni, upravljalni ali nadzorni organ subjekta, ki pripravlja preventivni načrt sanacije skupine v skladu z odstavkom 1 ali 4, oceni in odobri preventivni načrt sanacije skupine, preden ga predloži v pregled nadzorniku skupine.

Člen 8

Pregled in ocena preventivnih načrtov sanacije skupine s strani nadzornika skupine

1. Nadzornik skupine po posvetovanju z zadevnimi nadzornimi organi, ki so člani kolegija nadzornikov ali v njem sodelujejo, kot je navedeno v členu 248(3) Direktive 2009/138/ES, pregleda preventivni načrt sanacije skupine in oceni, v kolikšni meri izpolnjuje zahteve in merila iz člena 6 in tega člena. Navedena ocena se opravi v skladu s postopkom iz člena 6 in s tem členom ter upošteva morebitni učinek popravnih ukrepov na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v vseh državah članicah, v katerih posluje skupina.

2. Nadzornik skupine si prizadeva doseči skupno odločitev iz člena 17 v kolegiju nadzornikov o:

(a) pregledu in oceni preventivnega načrta sanacije skupine in o tem, ali je treba pripraviti načrt sanacije na posamični podlagi za zavarovalnice in pozavarovalnice, ki so del skupine, kakor je določeno v členu 7(3);

(b) uporabi ukrepov iz člena 6, odstavka (3) in (4).

ODDELEK 3
NAČRTOVANJE REŠEVANJA

Člen 9

Načrti reševanja

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje po posvetovanju z nadzornim organom pripravijo načrt reševanja za vsako zavarovalnico in pozavarovalnico, ki izpolnjuje merila iz odstavka 2, ki ni del skupine, za katero se uporablja načrtovanje reševanja v skladu s členoma 10 in 11. V načrtu reševanja so določeni ukrepi za reševanje, ki jih lahko sprejme organ za reševanje, če zavarovalnica ali pozavarovalnica izpolnjuje pogoje za reševanje iz člena 19(1) ali člena 20(3).

2. Organi za reševanje pripravijo načrte reševanja za zavarovalnice in pozavarovalnice, ki se izberejo na podlagi njihove velikosti, poslovnega modela, profila tveganja, medsebojne povezanosti, zamenljivosti in verjetnega vpliva propada na imetnike polic. Organ za reševanje pri izbiri zavarovalnic in pozavarovalnic, za katere se uporablja načrtovanje reševanja, upošteva zlasti čezmejno dejavnost zavarovalnice ali pozavarovalnice in obstoj kritičnih funkcij.

   Organi za reševanje zagotovijo, da načrtovanje reševanja velja za vsaj 70 % trga življenjskih in neživljenjskih zavarovanj in pozavarovanj države članice, pri čemer tržni delež za neživljenjska zavarovanja temelji na bruto obračunanih premijah, tržni delež za življenjska zavarovanja pa na bruto zavarovalno-tehničnih rezervacijah. Pri izračunu stopnje pokritosti trga se lahko upoštevajo hčerinska podjetja skupine, če so ta hčerinska podjetja zajeta v načrtu za reševanje skupine iz člena 10.

   Za podjetja z nizkim profilom tveganja ne veljajo zahteve glede načrtovanja reševanja na posamični podlagi.

3. Kadar zadevna zavarovalnica ali pozavarovalnica opravlja pomembne čezmejne dejavnosti, organi za reševanje iz matične države na zahtevo nadzornega organa ali organa za reševanje iz države gostiteljice zadevnemu nadzornemu organu ali organu za reševanje iz države gostiteljice predložijo osnutek načrta reševanja. Nadzorni organ ali organ za reševanje iz države gostiteljice lahko preuči osnutek načrta reševanja, da opredeli vse ukrepe v osnutku načrta reševanja, ki bi lahko negativno vplivali na imetnike polic, realno gospodarstvo ali finančno stabilnost v njegovi državi članici, in v zvezi s tem poda priporočila organu za reševanje iz matične države.

4. Pri določanju možnosti za uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje se v načrtih reševanja upoštevajo ustrezni scenariji reševanja, vključno s scenarijem, v katerem je propad zavarovalnice in pozavarovalnice omejen na posamezni primer ali nastopi v času širše finančne nestabilnosti ali dogodkov na ravni celotnega sistema.

Načrti reševanja ne smejo predvideti nobene izredne javnofinančne pomoči, razen uporabe zavarovalnih jamstvenih shem ali kakršnih koli shem financiranja, če so na voljo.

5. Organi za reševanje pregledajo in po potrebi posodobijo načrte reševanja vsaj enkrat letno in po vsaki pomembni spremembi pravne ali organizacijske strukture zavarovalnice ali pozavarovalnice ali njenega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko pomembno vplivala na učinkovitost načrta ali kako drugače zahtevala revizijo načrta reševanja.

   Zavarovalnice in pozavarovalnice ter nadzorni organi nemudoma obvestijo organe za reševanje o vseh dogodkih, ki zahtevajo spremembo ali posodobitev načrta reševanja.

6. Brez poseganja v člen 4 se v načrtih reševanja določijo možnosti za uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje za zavarovalnico ali pozavarovalnico. Načrti reševanja vključujejo, skupaj s kvantitativno opredelitvijo, kjer je to ustrezno in mogoče, vse od naslednjega:

   (a) povzetek ključnih elementov načrta;

   (b) povzetek bistvenih sprememb podjetja, ki so se zgodile po tem, ko so bile nazadnje predložene informacije v zvezi z reševanjem;

   (c) prikaz, kako bi bili lahko kritične funkcije in glavna poslovna področja zakonito in ekonomsko ločeni od drugih funkcij v zadostnem obsegu, da bi se zagotovila njihova kontinuiteta v primeru propada podjetja;

   (d) opredelitev tistih sredstev, za katera se pričakuje, da bodo izpolnjevala pogoje za zavarovanje s premoženjem;

   (e) oceno časovnega okvira za izvršitev vseh bistvenih vidikov načrta;

   (f) podroben opis ocene rešljivosti, izvedene v skladu s členom 13;

   (g) opis vseh ukrepov, ki so v skladu s členom 15 potrebni za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost, opredeljenih na podlagi ocene, pripravljene v skladu s členom 13;

   (h) pojasnilo, kako bi se lahko financirale možnosti reševanja, ne da bi se predvidela kakršna koli izredna javnofinančna pomoč, razen uporabe zavarovalnih jamstvenih shem ali kakršnih koli shem financiranja, če so na voljo;

   (i) podroben opis različnih strategij reševanja, ki bi se lahko uporabile glede na različne mogoče scenarije, in ustrezni časovni okviri;

   (j) opis kritičnih odvisnosti;

   (k) analizo vpliva načrta reševanja na zaposlene v podjetju, vključno z oceno vseh povezanih stroškov, in opis predvidenih postopkov za posvetovanje z osebjem med procesom reševanja, pri čemer se upoštevajo nacionalni sistemi za dialog s socialnimi partnerji, kadar je ustrezno;

   (l) načrt za obveščanje medijev in javnosti;

   (m) opis ključnih dejavnosti in sistemov, potrebnih za ohranitev nemotenega delovanja operativnih postopkov podjetja;

(n) kadar je ustrezno, vsakršno mnenje, ki ga izrazi podjetje v zvezi z načrtom reševanja.

Informacije iz točke (a) se razkrijejo zadevni zavarovalnici in pozavarovalnici.

7. Organ za reševanje pošlje načrte reševanja in morebitne spremembe teh načrtov zadevnim nadzornim organom.

8. EIOPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih brez poseganja v člen 4 podrobneje določi vsebino načrta reševanja.

EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo, da sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

9. EIOPA do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti] izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010, v katerih podrobneje določi merila za opredelitev kritičnih funkcij.

Člen 10

Načrti za reševanje skupine

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, pripravijo načrte za reševanje skupine.

2. V načrtu za reševanja skupine:

(a) so določeni ukrepi za reševanje, ki jih je treba sprejeti v zvezi z vsakim subjektom, kadar bodo potrebni ukrepi za zagotavljanje kontinuitete kritičnih funkcij;

(b) je preučeno, v kakšnem obsegu bi se lahko instrumenti za reševanje iz člena 26(3) in pooblastila za reševanje usklajeno uporabljali, ter so opredeljene kakršne koli morebitne ovire za usklajeno reševanje;

(c) kadar skupina vključuje subjekte, ustanovljene v tretjih državah, so opredeljeni primerni dogovori za sodelovanje in usklajevanje z zadevnimi organi iz teh tretjih držav ter posledice za reševanje znotraj Unije;

(d) so opredeljeni ukrepi, vključno s pravnim in gospodarskim ločevanjem posameznih funkcij ali poslovnih področij, ki so potrebni za omogočanje reševanja skupine, ob upoštevanju odvisnosti znotraj skupine;

(e) so opredeljeni razpoložljivi viri financiranja za financiranje ukrepov za reševanje skupine in, kadar bi bila potrebna uporaba zavarovalnih jamstvenih shem ali katere koli sheme financiranja, so določena načela za delitev odgovornosti za to financiranje med viri financiranja v različnih državah članicah. Načrt za reševanje skupine ne sme predvideti nobene izredne javnofinančne pomoči;

(f) so vključeni elementi, določeni v členu 9(6).

3. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, pošlje načrte za reševanje skupine in morebitne spremembe teh načrtov zadevnim nadzornim organom.

4. EIPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi vsebino načrtov za reševanje skupine, pri tem pa upošteva raznolikost poslovnih modelov skupin na notranjem trgu.

EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo, da sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 11

Zahteve in postopek za načrte za reševanje skupine

1. Države članice zagotovijo, da končna matična podjetja organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, predložijo informacije, ki se lahko zahtevajo v skladu s členom 12. Te informacije zadevajo končno matično podjetje in v zahtevanem obsegu vsak subjekt v skupini, vključno s subjekti iz člena 1(1), točke (b) do (e).

Če so izpolnjene zahteve v zvezi z zaupnostjo iz te direktive, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, posreduje zadevne informacije, pridobljene v skladu s tem odstavkom:

(a) organu EIOPA;

(b) organom za reševanje, ki so člani kolegija za reševanje;

(c) zadevnim nadzornim organom, ki so člani kolegija nadzornikov ali v njem sodelujejo, kot je navedeno v členu 248(3) Direktive 2009/138/ES.

2. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, v kolegijih za reševanje skupaj z organi za reševanje iz odstavka 1, drugi pododstavek, točka (b), in po posvetovanju z zadevnimi nadzornimi organi, ki so člani kolegija nadzornikov ali v njem sodelujejo, kot je navedeno v členu 248(3) Direktive 2009/138/ES, pripravijo in posodabljajo načrte za reševanje skupine. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, lahko po lastni presoji in pod pogojem, da izpolnjujejo zahteve glede zaupnosti iz člena 77 te direktive, v pripravo in posodabljanje načrtov za reševanje skupine vključijo organe za reševanje iz tretjih držav v jurisdikcijah, v katerih je skupina ustanovila hčerinske zavarovalnice ali pozavarovalnice, zavarovalne holdinge ali pomembne podružnice.

3. Države članice zagotovijo, da se načrti reševanja skupine pregledajo in po potrebi posodobijo vsaj enkrat letno ter po kakršni koli spremembi pravne ali organizacijske strukture, poslovanja ali finančnega položaja skupine oziroma katerega koli subjekta v skupini, ki bi lahko bistveno vplivala na načrt ali zahtevala njegovo spremembo.

4. Načrt za reševanje skupine se sprejme v obliki skupne odločitve, kot je navedeno v členu 17, organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, in organov za reševanje hčerinskih zavarovalnic in pozavarovalnic ter subjektov iz člena 1(1), točke (b) do (e).

Člen 12

Informacije za namene načrtov reševanja in sodelovanja zavarovalnice ali pozavarovalnice

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da od zavarovalnic in pozavarovalnic ali končnega matičnega podjetja, kakor je ustrezno, zahtevajo, da:

   (a) kolikor je potrebno sodelujejo pri pripravi načrtov reševanja ali načrtov za reševanje skupine;

   (b) jim neposredno ali prek nadzornega organa predložijo vse informacije, potrebne za pripravo in izvajanje načrtov reševanja ali načrtov za reševanje skupine.

2. Nadzorni organi v zadevnih državah članicah sodelujejo z organi za reševanje, da bi preverili, ali so nekatere ali vse informacije iz odstavka 1 že na voljo, in te informacije posredujejo navedenim organom za reševanje. Preden organi za reševanje od zavarovalnic in pozavarovalnic zahtevajo informacije, pridobijo vse ustrezne informacije od nadzornih organov.

3. EIOPA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov, da se določijo postopki in minimalni sklop standardnih obrazcev in predlog za zagotavljanje informacij iz tega člena ter da se določi vsebina teh informacij.

   EIOPA te osnutke izvedbenih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

   Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

POGLAVJE II
Rešljivost

Člen 13

Ocena rešljivosti

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje po posvetovanju z nadzornim organom ocenijo, v kakšnem obsegu so zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki niso del skupine, rešljive, ne da bi se predvidela kakršna koli izredna javnofinančna pomoč, razen uporabe zavarovalnih jamstvenih shem ali kakršnih koli shem financiranja, če so na voljo.

   Zavarovalnica ali pozavarovalnica se šteje za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da bo to podjetje likvidirano po običajnih insolvenčnih postopkih ali da organ za reševanje to podjetje reši tako, da zanj uporabi različne instrumente za reševanje iz člena 26(3) in pooblastila za reševanje iz členov 40 do 52.

2. Organi za reševanje pripravijo oceno rešljivosti iz odstavka 1 hkrati s pripravo in posodobitvijo načrta reševanja v skladu s členom 9 ter za namene priprave in posodobitve tega načrta.

3. EIOPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih opredeli zadeve in merila za oceno rešljivosti zavarovalnic in pozavarovalnic ali skupin iz odstavka 1 in člena 14.

EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje osnutkov regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 14

Ocena rešljivosti za skupine

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, skupaj z organi za reševanje hčerinskih podjetij po posvetovanju z nadzornikom skupine in nadzornimi organi takih hčerinskih podjetij ocenijo, v kakšnem obsegu so skupine rešljive, ne da bi se predvidela kakršna koli izredna javnofinančna pomoč, razen uporabe zavarovalnih jamstvenih shem ali kakršnih koli shem financiranja, če so na voljo.

2. Skupina se šteje za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da lahko organi za reševanje likvidirajo subjekte v skupini v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki, rešijo to skupino z uporabo instrumentov za reševanje in izvajanjem pooblastil za reševanje v zvezi s subjekti v skupini, kadar jih je mogoče enostavno in pravočasno ločiti, ali na kateri koli drug način, določen v nacionalnem pravu.

Kolegiji za reševanje iz člena 68 pri opravljanju svojih funkcij upoštevajo oceno rešljivosti skupine.

3. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, pripravijo oceno rešljivosti skupine hkrati s pripravo in posodobitvijo načrtov za reševanje skupine v skladu s členom 10 ter za namene priprave in posodobitve teh načrtov. Ocena se pripravi v skladu s postopkom odločanja iz člena 11.

Člen 15

Pooblastila za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost

1. Države članice zagotovijo, da kadar ocena, izvedena v skladu s členom 13 ali 14, razkrije, da obstajajo bistvene ovire za rešljivost zadevne zavarovalnice ali pozavarovalnice, organ za reševanje o tem pisno obvesti to zavarovalnico ali pozavarovalnico in zadevni nadzorni organ.

2. Zahteva, da morajo organi za reševanje pripraviti načrte reševanja iz člena 9(1) in da morajo ustrezni organi za reševanje sprejeti skupno odločitev v skladu s členom 17 o načrtih za reševanje skupine iz člena 11(4), se po obvestilu iz odstavka 1 tega člena začasno prekliče, vse dokler organ za reševanje na podlagi odstavka 3 tega člena ne odobri ukrepov za odpravo bistvenih ovir za rešljivost ali o njih odloči na podlagi odstavka 4 tega člena.

3. Zavarovalnica ali pozavarovalnica v štirih mesecih od datuma prejema obvestila iz odstavka 1 organu za reševanje predlaga možne ukrepe za zmanjšanje ali odpravo bistvenih ovir, opredeljenih v obvestilu.

Pri časovnem okviru za izvajanje ukrepov iz prvega pododstavka, ki ga pripravi zadevno podjetje, se upoštevajo razlogi za bistveno oviro.

Organ za reševanje po posvetovanju z nadzornim organom oceni, ali ukrepi iz prvega pododstavka učinkovito zmanjšujejo ali odpravljajo zadevno bistveno oviro.

4. Organi za reševanje, ki ugotovijo, da ukrepi, ki jih je predlagala zavarovalnica ali pozavarovalnica v skladu z odstavkom 3, prvi pododstavek, zadevne ovire ne zmanjšujejo ali odpravljajo učinkovito, neposredno ali posredno prek nadzornega organa od zadevne zavarovalnice ali pozavarovalnice zahtevajo, da sprejme alternativne ukrepe iz odstavka 5 in o takih ukrepih pisno obvesti navedeni subjekt, ki v enem mesecu po prejemu takega obvestila predlaga načrt za izpolnjevanje navedenih zahtev.

Pri opredelitvi alternativnih ukrepov organi za reševanje dokažejo, da z ukrepi, ki jih je predlagala zavarovalnica ali pozavarovalnica, ne bi bilo mogoče odpraviti ovir za rešljivost, in da so predlagani alternativni ukrepi pri odpravljanju teh ovir sorazmerni. Organi za reševanje upoštevajo učinek ukrepov na poslovanje zavarovalnice ali pozavarovalnice, njeno stabilnost in njeno zmožnost prispevanja h gospodarstvu.

5. Alternativni ukrepi iz odstavka 4 so kar koli od naslednjega:

(a) zahteva, da zavarovalnica ali pozavarovalnica revidira vse sporazume o financiranju znotraj skupine oziroma preveri odsotnost teh sporazumov ali pripravi sporazume o opravljanju storitev znotraj skupine ali s tretjimi osebami;

(b) zahteva, da zavarovalnica ali pozavarovalnica omeji svoje največje izpostavljenosti na posamični in skupni ravni;

(c) uvedba zahteve glede zagotavljanja specifičnih ali rednih dodatnih informacij, ki so potrebne za namene reševanja;

(d) zahteva, da zavarovalnica ali pozavarovalnica odsvoji določena sredstva ali prestrukturira obveznosti;

(e) zahteva, da zavarovalnica ali pozavarovalnica omeji ali preneha opravljati posamezne obstoječe ali predlagane dejavnosti;

(f) omejitev ali preprečitev razvoja novih ali obstoječih poslovnih področij ali prodaje novih ali obstoječih produktov;

(g) zahteva, da zavarovalnica ali pozavarovalnica spremeni pozavarovalno strategijo;

(h) zahteva po spremembah pravnih ali operativnih struktur zavarovalnice ali pozavarovalnice ali katerega koli subjekta v skupini, ki je posredno ali neposredno pod njenim nadzorom, da bi se zmanjšala zapletenost ter s tem zagotovila možnost pravne in operativne ločenosti kritičnih funkcij od drugih funkcij z uporabo instrumentov za reševanje;

(i) zahteva, da zavarovalnica, pozavarovalnica ali matično podjetje ustanovi matični zavarovalni holding v državi članici ali v Uniji;

(j) kadar je zavarovalnica ali pozavarovalnica hčerinsko podjetje mešanega zavarovalnega holdinga, zahteva, da mešani zavarovalni holding ustanovi ločen zavarovalni holding za nadzor zavarovalnice ali pozavarovalnice, kadar je to potrebno za lažje reševanje zavarovalnice ali pozavarovalnice in za preprečitev, da bi uporaba instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje negativno vplivala na nefinančni del skupine.

6. Pred opredelitvijo kakršnega koli alternativnega ukrepa iz odstavka 5 organ za reševanje po posvetovanju z nadzornim organom ustrezno preuči možni učinek takega ukrepa na trdnost in stabilnost tekočega poslovanja zadevne zavarovalnice ali pozavarovalnice ter na notranji trg.

7. Obvestilo ali odločitev v skladu z odstavkom 1 ali 4:

(a) vključuje razloge za zadevno oceno ali ugotovitev;

(b) navaja, kako je obvestilo ali odločitev skladna z zahtevo po sorazmerni uporabi iz odstavka 4, drugi pododstavek;

(c) je predmet pravice do pritožbe.

8. EIOPA do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti] izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010, v katerih podrobneje določi ukrepe iz odstavka 5 in okoliščine, v katerih se vsak od teh ukrepov lahko uporabi.

Člen 16

Pooblastila za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost: obravnava skupine

1. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, skupaj z organi za reševanje hčerinskih podjetij po posvetovanju s kolegijem nadzornikom preuči oceno iz člena 14 v okviru kolegija za reševanje in sprejme vse razumne ukrepe za sprejetje skupne odločitve iz člena 17 o uporabi ukrepov, določenih v skladu s členom 15(4), v zvezi z vsemi zadevnimi subjekti v skupini.

2. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, v sodelovanju z nadzornikom skupine in EIOPA v skladu s členom 25(1) Uredbe (EU) št. 1094/2010 pripravi in predloži poročilo končnemu matičnemu podjetju in organom za reševanje hčerinskih podjetij, ki to poročilo predložijo hčerinskim podjetjem v njihovi pristojnosti. Poročilo se pripravi po posvetovanju z nadzornimi organi, v njem pa se analizirajo bistvene ovire za učinkovito uporabo instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanje pooblastil za reševanje iz členov 40 do 52 v zvezi s skupino. V poročilu se priporočijo sorazmerni in ciljno usmerjeni ukrepi, ki so po mnenju organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, potrebni ali ustrezni za odpravo teh ovir, ob upoštevanju učinka teh ukrepov na poslovni model skupine.

3. Končno matično podjetje lahko v štirih mesecih po datumu prejema poročila predloži pripombe in organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, predlaga alternativne ukrepe, s katerimi bi se lahko odpravile ovire, ugotovljene v poročilu.

Organ za reševanje po posvetovanju z nadzornim organom oceni, ali ti ukrepi učinkovito zmanjšujejo ali odpravljajo bistveno oviro.

4. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, vse ukrepe, ki jih predlaga končno matično podjetje, sporoči organom, ki so člani kolegija za reševanje ali v njem sodelujejo. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, in organi za reševanje

hčerinskih podjetij po posvetovanju z nadzornimi organi storijo vse, kar je v njihovi moči, da v okviru kolegija za reševanje sprejmejo skupno odločitev iz člena 17 v zvezi z opredelitvijo bistvenih ovir in po potrebi v zvezi z oceno ukrepov, ki jih predlaga končno matično podjetje, in ukrepov, ki jih zahtevajo organi za zmanjšanje ali odpravo ovir. Pri tem upoštevajo morebitni učinek ukrepov v vseh državah članicah, v katerih posluje skupina.

POGLAVJE III
Skupne odločitve

Člen 17

Skupne odločitve

1. Nadzorniki skupine, nadzorni organi, organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, in organi za reševanje si prizadevajo sprejeti skupne odločitve iz člena 8(2), člena 11(4) in člena 16(4), kot je ustrezno, v štirih mesecih od datuma:

   (a) ko nadzornik skupine v skladu s členom 7(4) posreduje preventivni načrt sanacije skupine;

   (b) ko organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, posreduje informacije iz drugega pododstavka člena 11(1);

   (c) ko končno matično podjetje predloži pripombe ali ob izteku štirimesečnega obdobja iz člena 16(3), pri čemer se upošteva zgodnejši datum.

   EIOPA lahko na zahtevo nadzornega organa ali organa za reševanje pomaga nadzornikom skupine, nadzornim organom, organom za reševanje, pristojni na ravni skupine, in organom za reševanje pri sprejemanju skupne odločitve v skladu s členom 31(2), točka (c), Uredbe (EU) št. 1094/2010.

2. Če v obdobju iz odstavka 1 ni sprejeta skupna odločitev o kateri koli zadevi iz drugega pododstavka, nadzornik skupine ali organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, kot je ustrezno, sam sprejme odločitev o teh zadevah.

   Zadeve iz prvega pododstavka so naslednje:

   (a) pregled in ocena preventivnega načrta sanacije skupine iz člena 8;

   (b) vsi ukrepi, ki jih mora sprejeti končno matično podjetje v skladu s členom 6, odstavka 3 in 4;

   (c) načrt za reševanje skupine iz člena 10;

   (d) ukrepi iz člena 16.

   Odločitev nadzornika skupine ali organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, kot je ustrezno, je v celoti utemeljena ter upošteva stališča in pomisleke, ki so jih v štirimesečnem obdobju izrazili drugi nadzorni organi ali organi za reševanje, kot je ustrezno. Odločitev se posreduje končnemu matičnemu podjetju in drugim zadevnim organom.

3. Če nadzorni organi ali organi za reševanje v obdobju iz odstavka 1 ne sprejmejo skupne odločitve o kateri koli zadevi iz drugega pododstavka, vsak nadzorni organ ali organ za reševanje, kot je ustrezno, hčerinskega podjetja sam odloči o teh zadevah.

Zadeve iz prvega pododstavka so naslednje:

(a) ali se za zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki so pod jurisdikcijo tega nadzornega organa ali organa za reševanje, pripravi načrt sanacije na posamični podlagi, kakor je navedeno v členu 8(2);

(b) uporaba ukrepov iz člena 6, odstavka 3 in 4, na ravni hčerinskih podjetij;

(c) opredelitev bistvenih ovir in po potrebi ocena ukrepov, ki jih predlaga končno matično podjetje, in ukrepov, ki jih zahtevajo organi za zmanjšanje ali odpravo ovir, kot je navedeno v členu 16(1).

4. Če organi za reševanje v štirimesečnem obdobju iz odstavka 1 ne sprejmejo skupne odločitve o sprejetju načrta za reševanje skupine iz člena 11(4), vsak organ za reševanje, odgovoren za hčerinsko podjetje, odločitev sprejme sam ter pripravi in posodablja načrt reševanja za subjekte, ki spadajo pod njegovo jurisdikcijo. Vsak organ za reševanje svojo odločitev sporoči drugim članom kolegija za reševanje.

5. Vsaka odločitev nadzornih organov ali organov za reševanje v skladu z odstavkom 3 ali 4 mora biti v celoti utemeljena ter mora upoštevati mnenja in pomisleke drugih nadzornih organov, organov za reševanje ali organov skupine, kot je ustrezno.

6. Nadzorni organi ali organi za reševanje, ki ne nasprotujejo odločitvi iz odstavkov 3 in 4, lahko sprejmejo skupno odločitev o preventivnem načrtu sanacije skupine ali načrtu za reševanje skupine, ki zajema subjekte v skupini v njihovih jurisdikcijah.

7. Če je do konca štirimesečnega obdobja iz odstavka 1 kateri koli zadevni nadzorni organ ali organ za reševanje zadevo predložil EIOPA v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1094/2010, nadzornik skupine, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, zadevni nadzorni organ ali zadevni organ za reševanje, kot je ustrezno, odloži svojo odločitev iz odstavkov 2, 3 in 4, počaka na odločitev, ki jo lahko sprejme EIOPA v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, in sprejme svojo odločitev v skladu z odločitvijo EIOPA. Štirimesečno obdobje iz odstavka 1 se šteje za obdobje za spravo iz člena 19(2) navedene uredbe. EIOPA sprejme svojo odločitev v enem mesecu. Zadeva se po koncu štirimesečnega obdobja iz odstavka 1 ali po sprejetju skupne odločitve ne predloži EIPA. Če EIOPA v enem mesecu po tem, ko mu je bila predložena zadeva, ne sprejme odločitve, se uporabi odločitev nadzornika skupine, organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, nadzornega organa ali organa za reševanje za skupino ali hčerinsko podjetje na posamični ravni, kot je ustrezno.

8. Skupna odločitev iz členov 8(2), 11(4), 16(4) in odstavka 6 tega člena ter odločitve iz odstavkov 2, 3 in 4 tega člena veljajo za dokončne, uporabijo pa jih drugi zadevni nadzorni organi ali organi za reševanje v zadevnih državah članicah.

9. Kadar se sprejmejo skupne odločitve v skladu s členom 11(4), v zvezi z načrti za reševanje skupine pa v skladu z odstavkom 6 tega člena in kadar organ za reševanje oceni, da vsebina zadeve, v zvezi s katero obstaja nestrinjanje glede načrtov reševanja skupine, posega v fiskalne pristojnosti njegove države članice, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, začne ponovno oceno načrta reševanja skupine.

NASLOV III
REŠEVANJE

POGLAVJE I
Cilji in pogoji reševanja ter splošna načela

Člen 18

Cilji reševanja

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanju pooblastil za reševanje iz členov 40 do 52 upoštevajo cilje reševanja iz odstavka 2 ter izberejo instrumente in pooblastila, s katerimi se najbolje dosežejo cilji in ki ustrezajo okoliščinam v posameznem primeru.

2. Cilji reševanja iz odstavka 1 so:

   (a) zaščita imetnikov polic, upravičencev in vložnikov škodnega zahtevka;

   (b) ohranjanje finančne stabilnosti, zlasti s preprečevanjem širjenja negativnih vplivov in ohranjanjem tržne discipline;

   (c) zagotavljanje kontinuitete kritičnih funkcij;

   (d) zaščita javnih sredstev s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javnofinančne pomoči.

   Države članice zagotovijo, da si organi za reševanje pri uresničevanju ciljev reševanja prizadevajo čim bolj zmanjšati stroške reševanja in se izogniti zniževanju vrednosti, razen če je to potrebno za uresničitev navedenih ciljev reševanja.

3. Cilji reševanja iz odstavka 2 so enako pomembni in države članice zagotovijo, da jih organi za reševanje uravnotežijo, kot je ustrezno glede na naravo in okoliščine posameznega primera.

Člen 19

Pogoji za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi z zavarovalnico ali pozavarovalnico le, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

   (a) nadzorni organ po posvetovanju z organom za reševanje ali, ob upoštevanju pogojev iz odstavka 2, organ za reševanje po posvetovanju z nadzornim organom ugotovi, da zavarovalnica ali pozavarovalnica propada ali bo verjetno propadla;

   (b) ni upravičeno pričakovati, da bi alternativni ukrepi zasebnega sektorja ali nadzorni ukrepi, vključno s preventivnimi in popravnimi ukrepi, preprečili propad podjetja v razumnem času;

   (c) ukrep za reševanje je potreben zaradi javnega interesa.

2. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje po posvetovanju z nadzornim organom na voljo potrebne instrumente za ugotovitev na podlagi odstavka 1, točka (a), vključno zlasti z ustreznim dostopom do vseh ustreznih informacij. Nadzorni organ organu za reševanje nemudoma predloži pomembne informacije, ki jih ta zahteva za to, da opravi svojo oceno.

3. Za namene odstavka 1, točka(a), zavarovalnica ali pozavarovalnica propada ali bo verjetno propadla v kateri koli od naslednjih okoliščin:

   (a) zavarovalnica ali pozavarovalnica krši ali bo verjetno kršila zahtevani minimalni kapital iz naslova I, poglavje VI, oddelek 5, Direktive 2009/138/ES in ni upravičeno pričakovati, da se bo ta predpis ponovno upošteval;

   (b) zavarovalnica ali pozavarovalnica ne izpolnjuje več pogojev za pridobitev dovoljenja ali resno krši svoje obveznosti v skladu z zakoni in drugimi predpisi, ki veljajo zanjo, ali obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da jih bo v bližnji prihodnosti kršila, in sicer na način, ki bi upravičil odvzem dovoljenja;

   (c) zavarovalnica ali pozavarovalnica ni zmožna plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, vključno s plačili imetnikom polic ali upravičencem, ko zapadejo, oziroma obstajajo objektivni elementi, ki podpirajo ugotovitev, da se bo podjetje v bližnji prihodnosti znašlo v takem položaju;

   (d) potrebna je izredna javnofinančna pomoč.

4. Za namene odstavka 1, točka (c), tega člena se šteje, da je ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev reševanja iz člena 18(2) in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem podjetja v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče uresničiti v enaki meri.

Člen 20

Pogoji za reševanje v zvezi z matičnimi podjetji in holdingi

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), če navedeni subjekt izpolnjuje pogoje iz člena 19(1).

2. Če so hčerinske zavarovalnice ali pozavarovalnice mešanega zavarovalnega holdinga v neposredni ali posredni lasti vmesnega zavarovalnega holdinga, države članice zagotovijo, da se sprejmejo ukrepi za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z vmesnim zavarovalnega holdingom, in ne sprejmejo ukrepov za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z mešanim zavarovalnim holdingom.

3. Organi za reševanje lahko ob upoštevanju odstavka 2 sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom iz člena 1(1), točke (c) do (e), tudi če zadevni subjekti ne izpolnjujejo pogojev iz odstavka 1, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

   (a) ena ali več hčerinskih zavarovalnic ali pozavarovalnic izpolnjuje pogoje iz člena 19(1);

   (b) sredstva in obveznosti hčerinskih zavarovalnic ali pozavarovalnic so takšna, da njihov propad ogroža drugo zavarovalnico ali pozavarovalnico skupine ali

skupine kot celote, ali insolvenčno pravo države članice zahteva, da se skupine obravnavajo kot celota;

(c) ukrep za reševanje v zvezi s subjekti iz člena 1(1), točke (c) do (e), je potreben za reševanje hčerinskih zavarovalnic ali pozavarovalnic ali za reševanje skupine kot celote.

Člen 21

Insolvenčni postopki v zvezi s podjetji, za katera ne veljajo ukrepi za reševanje

Države članice zagotovijo, da zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 19(1), točki (a) in (b), vendar ne izpolnjujejo pogoja iz člena 19(1), točka (c), in ki izpolnjujejo zahtevani minimalni kapital iz naslova I, poglavje VI, oddelek 5, Direktive 2009/138/ES, prenehajo na urejen način v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki, ki zagotavljajo urejen izstop s trga.

Člen 22

Splošna načela v zvezi z reševanjem

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanju pooblastil za reševanje iz členov 40 do 52 sprejmejo vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z naslednjimi načeli:

   (a) delničarji podjetja v postopku reševanja prvi prevzamejo izgube;

   (b) po delničarjih podjetja v postopku reševanja prevzamejo izgube upniki, in sicer glede na prednost njihovih terjatev v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki, razen če je v tej direktivi izrecno določeno drugače;

   (c) upravni, upravljalni ali nadzorni organ in višje vodstvo podjetja v postopku reševanja se zamenjajo, razen če se oceni, da je treba za uresničitev ciljev reševanja organ ali višje vodstvo v celoti ali delno ohraniti;

   (d) upravni, upravljalni ali nadzorni organ in višje vodstvo podjetja v postopku reševanja zagotavljajo vso potrebno pomoč za uresničitev ciljev reševanja;

   (e) fizične in pravne osebe prevzamejo odgovornost v skladu s civilnim ali kazenskim pravom za propad podjetja v postopku reševanja;

   (f) razen če ta direktiva določa drugače, se upniki istega razreda obravnavajo enakovredno;

   (g) noben delničar ali upnik v skladu z zaščitnimi ukrepi iz členov 53 do 55 ne utrpi večjih izgub, kot bi jih, če bi zavarovalnica ali pozavarovalnica prenehala v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki;

   (h) ukrep za reševanje se sprejme v skladu z zaščitnimi ukrepi iz te direktive.

2. Če je zavarovalnica ali pozavarovalnica del skupine, organi za reševanje uporabijo instrumente za reševanje iz člena 26(3) in izvajajo pooblastila za reševanje iz členov 40 do 52 na tak način, da zlasti v državah, kjer skupina deluje, čim bolj zmanjšajo:

   (a) vpliv na druge subjekte v skupini in skupino kot celoto;

(b) negativne vplive na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v Uniji in njenih državah članicah.

3. Države članice pri uporabi instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanju pooblastil za reševanje iz členov 40 do 52 po potrebi zagotovijo skladnost z okvirom Unije za državne pomoči.

4. Če se uporabijo instrumenti za reševanje iz člena 26(3), se za subjekt, za katerega se ti instrumenti uporabijo, za namene člena 5(1) Direktive Sveta 2001/23/ES[31] šteje, da je v stečajnem ali podobnem insolvenčnem postopku.

5. Organi za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanju pooblastil za reševanje iz členov 40 do 52 po potrebi obvestijo predstavnike zaposlenih zadevnega podjetja ter se z njimi o tem posvetujejo.

6. Organi za reševanje uporabljajo instrumente za reševanje iz člena 26(3) in izvajajo pooblastila za reševanje iz členov 40 do 52 brez poseganja v določbe, ki v nacionalnem pravu ali v praksi urejajo zastopanost zaposlenih v upravljalnih organih.

POGLAVJE II
Vrednotenje

Člen 23

Vrednotenje za namene reševanja

1. Organi za reševanje zagotovijo, da se vsi ukrepi za reševanje sprejmejo na podlagi vrednotenja, ki zagotavlja pošteno, preudarno in realno oceno sredstev, obveznosti, pravic in obvez zavarovalnic ali pozavarovalnic.

2. Preden organ za reševanje začne postopek reševanja zavarovalnice ali pozavarovalnice, zagotovi izvedbo prvega vrednotenja, da se ugotovi, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje na podlagi člena 19(1) ali 20(3).

3. Po tem, ko se organ za reševanje odloči začeti postopek reševanja zavarovalnice ali pozavarovalnice, zagotovi izvedbo drugega vrednotenja, s katerim se:

(a) prispeva k odločitvi o ustreznem ukrepu za reševanje, ki ga je treba sprejeti;

(b) zagotovi, da so vse izgube zavarovalnice ali pozavarovalnice v celoti pripoznane v trenutku uporabe instrumentov za reševanje;

(c) prispeva k odločitvi o obsegu razveljavitve ali razvodenitvi lastniških instrumentov;

(d) prispeva k odločitvi o obsegu odpisa ali konverzije vseh nezavarovanih obveznosti, vključno z dolžniškimi instrumenti;

(e) v primeru uporabe instrumenta premostitvenega podjetja iz člena 32 prispeva k odločitvi o sredstvih, obveznostih, pravicah in obvezah ali lastniških instrumentih, ki se lahko prenesejo na premostitveno podjetje, in prispeva k odločitvi o vrednosti morebitnega nadomestila, ki se lahko plača zavarovalnici

[31] Direktiva Sveta 2001/23/ES z dne 12. marca 2001 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z ohranjanjem pravic delavcev v primeru prenosa podjetij, obratov ali delov podjetij ali obratov (UL L 82, 22.3.2001, str. 16).

ali pozavarovalnici v postopku reševanja ali, kadar je ustrezno, imetnikom lastniških instrumentov;

(f) v primeru uporabe instrumenta prodaje poslovanja iz člena 31 prispeva k odločitvi o sredstvih, obveznostih, pravicah in obvezah ali lastniških instrumentih, ki se lahko prenesejo na tretjega kupca, in k temu, kako organi za reševanje razumejo tržne pogoje za namene člena 31.

4. Zoper vrednotenji iz odstavkov 2 in 3 tega člena je pritožba v skladu s členom 65 dopustna samo skupaj z odločitvijo o uporabi instrumenta za reševanje ali izvedbi pooblastila za reševanje.

Člen 24

Zahteve za vrednotenje

1. Države članice zagotovijo, da vrednotenja iz člena 23 opravi kateri koli od naslednjih:

(a) oseba, neodvisna od vseh javnih organov in od zavarovalnice ali pozavarovalnice;

(b) organ za reševanje, če teh vrednotenj ne more opraviti oseba iz točke (a).

2. Vrednotenja iz člena 23 se štejejo za dokončna, če jih opravi oseba iz odstavka 1, točka (a), tega člena in so izpolnjene vse zahteve iz odstavkov 3 do 5 tega člena.

3. Dokončno vrednotenje se brez poseganja v okvir Unije za državne pomoči, če je ustrezno, pripravi na podlagi preudarnih predpostavk in od trenutka, ko se sprejme ukrep za reševanje, ne predvideva morebitne prihodnje odobritve izredne javnofinančne pomoči.

4. Dokončno vrednotenje se dopolni z naslednjimi informacijami, ki jih hrani zavarovalnica ali pozavarovalnica oziroma subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e):

(a) s posodobljenim računovodskim izkazom in posodobljenim ekonomskim vrednotenjem bilance stanja zavarovalnice ali pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), v okviru Solventnost II;

(b) s poročilom o finančnem položaju zavarovalnice ali pozavarovalnice, vključno z oceno zavarovalno-tehničnih rezervacij iz naslova I, poglavje VI, oddelek 2, Direktive 2009/138/ES zavarovalnice ali pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki jo opravi neodvisna aktuarska funkcija;

(c) z vsemi dodatnimi informacijami o trgu ter knjigovodskih vrednostih njenih sredstev, zavarovalno-tehničnimi rezervacijami iz naslova I, poglavje VI, oddelek 2, Direktive 2009/138/ES, in drugih obveznosti zavarovalnice ali pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e).

5. Dokončno vrednotenje kaže nadaljnjo delitev upnikov na razrede glede na njihove prednostne razvrstitve v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom. Vključuje tudi oceno obravnave, ki bi bila posameznemu razredu delničarjev in upnikov predvidoma zagotovljena, če bi zavarovalnica ali pozavarovalnica ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), prenehali v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki.

Ocena iz prvega pododstavka ne vpliva na vrednotenje iz člena 54.

6. EIOPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se navedejo:

(a) okoliščine, v katerih se za namene odstavka 1 tega člena šteje, da je oseba neodvisna od organa za reševanje in od zavarovalnice ali pozavarovalnice;

(b) metodologija za ocenjevanje vrednosti sredstev in obveznosti zavarovalnice ali pozavarovalnice v zvezi z reševanjem;

(c) ločitev vrednotenj iz členov 23 in 54 te direktive.

EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo, da sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 25

Začasna in dokončna vrednotenja

1. Vrednotenja iz člena 23, ki ne izpolnjujejo zahtev iz člena 24(2), se štejejo za začasna vrednotenja.

   Začasna vrednotenja vključujejo blažilnik za dodatne izgube in njegovo ustrezno utemeljitev.

2. Organi za reševanje, ki sprejmejo ukrep za reševanje na podlagi začasnega vrednotenja, zagotovijo, da se dokončno vrednotenje opravi čim prej.

   Organ za reševanje zagotovi, da dokončno vrednotenje iz prvega pododstavka:

   (a) omogoča polno pripoznanje morebitnih izgub zavarovalnice ali pozavarovalnice v njenih poslovnih knjigah;

   (b) prispeva k odločitvi o zvišanju vrednosti terjatev upnikov ali plačanega nadomestila v skladu z odstavkom 3.

3. Če je ocena čiste vrednosti sredstev zavarovalnice ali pozavarovalnice pri dokončnem vrednotenju višja kot pri začasnem vrednotenju, lahko organ za reševanje:

   (a) zviša vrednost terjatev prizadetih upnikov, ki so bile znižane ali prestrukturirane;

   (b) od premostitvenega podjetja zahteva, naj zavarovalnici ali pozavarovalnici v postopku reševanja oziroma lastnikom lastniških instrumentov plača dodatno nadomestilo v zvezi s sredstvi, obveznostmi, pravicami in obvezami.

4. EIOPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da za namene odstavka 1 tega člena določi metodologijo za izračun blažilnika za dodatne izgube, ki se vključi v začasna vrednotenja.

   EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

   Na Komisijo se prenese pooblastilo, da sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

POGLAVJE III
Instrumenti za reševanje

ODDELEK 1
SPLOŠNA NAČELA

Člen 26

Splošne določbe o instrumentih za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje potrebna pooblastila za uporabo instrumentov za reševanje za zavarovalnice in pozavarovalnice ter za subjekte iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki izpolnjujejo pogoje za reševanje iz člena 19(1) ali 20(3).

2. Če organ za reševanje odloči, da bo v zvezi z zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), uporabil instrument za reševanje, in bi ta ukrep za reševanje povzročil, da bi upniki, zlasti imetniki polic, krili izgube ali da bi se njihove terjatve prestrukturirale ali konvertirale, organ za reševanje uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov in kvalificiranih obveznosti v skladu s členom 34 tik pred ali skupaj z uporabo instrumenta za reševanje.

   Konverzija kvalificiranih obveznosti v kapitalske instrumente se ne uporablja za zavarovalne zahtevke.

3. Instrumenti za reševanje iz odstavka 1 so naslednji:

   (a) instrument solventnega izteka;

   (b) instrument prodaje poslovanja;

   (c) instrument premostitvenega podjetja;

   (d) instrument izločitve sredstev in obveznosti;

   (e) instrument za odpis ali konverzijo.

   Organi za reševanje lahko ob upoštevanju odstavka 5 uporabijo instrumente za reševanje posamično ali v kateri koli kombinaciji, razen instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, ki se lahko uporabi le skupaj z drugim instrumentom za reševanje.

4. Če se uporabita samo instrument prodaje poslovanja in instrument premostitvenega podjetja ter se ta dva instrumenta uporabita za prenos zgolj dela sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja, preostali del zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), iz katerega so se sredstva, pravice ali obveznosti prenesle, preneha v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki. Tako prenehanje se izvrši v razumnem času, ob upoštevanju potrebe, da ta preostali del zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), zagotavlja storitve ali podporo v skladu s členom 43, da se prejemniku omogoči izvajanje dejavnosti ali storitev, ki jih je pridobil s tem prenosom, in ob upoštevanju vseh drugih razlogov, v skladu s katerimi je nadaljnji obstoj preostalega dela zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), potreben, da se uresničijo cilji reševanja iz člena 18 ali upoštevajo načela iz člena 22.

Če se uporabi instrument solventnega izteka in če čista vrednost sredstev podjetja v postopku reševanja s solventnim iztekom postane negativna, preostali del zavarovalnice ali pozavarovalnice preneha v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki.

5. Organ za reševanje lahko vse razumne izdatke, ki so dejansko nastali pri uporabi instrumentov za reševanje ali izvajanju pooblastil za reševanje, izterja na enega ali več od naslednjih načinov:

   (a) v obliki odbitka od morebitnega nadomestila, ki ga prejemnik plača podjetju v postopku reševanja oziroma lastnikom delnic ali drugih lastniških instrumentov;

   (b) kot prednostni upnik od podjetja v postopku reševanja;

   (c) kot prednostni upnik od morebitnih prihodkov, ustvarjenih s prenehanjem poslovanja premostitvenega podjetja, nosilca upravljanja sredstev in obveznosti ali zavarovalnice ali pozavarovalnice v solventnem izteku.

6. Države članice zagotovijo, da se pravila nacionalnega insolvenčnega prava glede izpodbojnosti ali neizvršljivosti pravnih aktov, ki so v škodo upnikov, ne uporabljajo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti s podjetja v postopku reševanja na drug subjekt z uporabo instrumenta za reševanje ali izvajanjem pooblastila za reševanje.

7. Države članice lahko organom za reševanje podelijo dodatne instrumente in pooblastila, ki jih lahko uveljavijo, če zavarovalnica, pozavarovalnica ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), izpolnjuje pogoje za reševanje iz člena 19(1) ali 20(3), če:

   (a) ti dodatni instrumenti in pooblastila – če se uporabijo v zvezi s čezmejno skupino – niso ovira za učinkovito reševanje skupine;

   (b) so ti instrumenti in pooblastila skladni s cilji reševanja iz člena 18 in splošnimi načeli, ki urejajo reševanje, iz členov 18 in 22.

ODDELEK 2
INSTRUMENT SOLVENTNEGA IZTEKA

Člen 27

Instrument solventnega izteka

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da podjetju v postopku reševanja odvzamejo dovoljenje za sklepanje novih zavarovalnih ali pozavarovalnih pogodb in da za podjetje v postopku reševanja začnejo postopek solventnega izteka za prenehanje dejavnosti zadevnega podjetja.

2. Organi za reševanje zagotovijo, da je zavarovalnica ali pozavarovalnica v postopku reševanja s solventnim iztekom zmožna obdržati ustrezno usposobljeno in sposobno osebje, da lahko zagotovi urejeno nadaljevanje svojih zavarovalniških dejavnosti v izteku do likvidacije.

3. Organi za reševanje v tesnem sodelovanju z nadzornimi organi spremljajo stroške in izdatke zavarovalnice ali pozavarovalnice v postopku reševanja, da bi ohranili njeno vrednost in tržljivost.

4. Organi za reševanje v tesnem sodelovanju z nadzornimi organi ocenijo načrtovane spremembe sestave sredstev, pozorno spremljajo dogovore o pozavarovanju in vsaj vsako četrtletje zahtevajo neodvisne aktuarske preglede zavarovalno-tehničnih rezervacij in rezerv.

5. Organi za reševanje pri uporabi instrumenta solventnega izteka omejijo ali prepovejo vsakršna plačila iz naslova lastniškega kapitala in instrumentov, ki se obravnavajo kot lastniški kapital, vključno z izplačili dividend, ter omejijo ali prepovejo vsakršna izplačila variabilnih prejemkov in posebnih pokojninskih ugodnosti.

6. Organi za reševanje odločijo, da je podjetje v postopku reševanja s solventnim iztekom treba likvidirati, ko se zgodi karkoli od naslednjega:

   (a) podjetje v postopku reševanja s solventnim iztekom se združi z drugim subjektom;

   (b) vsa ali skoraj vsa sredstva, pravice ali obveznosti podjetja v postopku reševanja s solventnim iztekom se prodajo tretjemu kupcu;

   (c) sredstva podjetja v postopku reševanja s solventnim iztekom so v celoti razvrednotena in njegove obveznosti so v celoti poravnane;

   (d) čista vrednost sredstev podjetja v postopku reševanja s solventnim iztekom postane negativna.

7. Če se delovanje podjetja v postopku reševanja s solventnim iztekom zaključi v okoliščinah iz odstavka 6, točka (b), preostali del zavarovalnice ali pozavarovalnice preneha v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki.

   Ob upoštevanju člena 26(6) se vsi prihodki, ustvarjeni s prenehanjem delovanja zavarovalnice ali pozavarovalnice v postopku izteka, pripišejo njenim delničarjem.

ODDELEK 3

INSTRUMENT IZLOČITVE SREDSTEV IN OBVEZNOSTI, INSTRUMENT PRODAJE POSLOVANJA IN INSTRUMENT PREMOSTITVENEGA PODJETJA

Člen 28

Načela za uporabo instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, instrumenta prodaje poslovanja in instrumenta premostitvenega podjetja

1. Države članice zagotovijo, da so organi za reševanje v skladu s členom 31, odstavka 5 in 6, ter členom 65 pooblaščeni za uporabo instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, instrumenta prodaje poslovanja in instrumenta premostitvenega podjetja, ne da bi pridobili soglasje delničarjev podjetja v postopku reševanja ali katere koli tretje osebe, razen kupca ali premostitvenega podjetja, in ne da bi izpolnili kakršne koli postopkovne zahteve na podlagi prava družb ali vrednostnih papirjev, razen tistih iz člena 29.

2. Ob upoštevanju člena 26(7) se vsakršno nadomestilo, ki ga plača kupec ali premostitveno podjetje, pripiše:

   (a) lastnikom delnic ali drugih lastniških instrumentov, če so bile te delnice ali drugi lastniški instrumenti, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, preneseni z imetnikov teh delnic ali instrumentov na kupca ali premostitveno podjetje;

(b) podjetju v postopku reševanja, če so bila nekatera ali vsa sredstva ali nekatere ali vse obveznosti podjetja v postopku reševanja preneseni na kupca ali premostitveno podjetje.

3. Ob upoštevanju člena 26(7) se vsakršno nadomestilo, ki ga v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi, pridobljenimi neposredno od podjetja v postopku reševanja, plača nosilec upravljanja sredstev in obveznosti iz člena 30(2), pripiše podjetju v postopku reševanja. Nadomestilo se lahko plača v obliki dolžniških instrumentov, ki jih izda nosilec upravljanja sredstev in obveznosti.

4. Za prenose, opravljene z uporabo instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvenega podjetja, veljajo zaščitni ukrepi iz naslova III, poglavje V.

5. Organi za reševanje lahko instrument izločitve sredstev in obveznosti, instrument prodaje poslovanja in instrument premostitvenega podjetja uporabijo več kot enkrat, da opravijo dodatne prenose, če je to potrebno, da se uresničijo cilji reševanja iz člena 18.

6. Države članice zagotovijo, da lahko kupec ali premostitveno podjetje iz odstavka 1 še naprej uveljavlja pravice do članstva in, kadar je ustrezno, do dostopa do plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemov, borz in zavarovalnih jamstvenih shem podjetja v postopku reševanja, če izpolnjuje merila za članstvo in sodelovanje v teh sistemih.

Če niso izpolnjena vsa merila iz prvega pododstavka, države članice zagotovijo, da:

(a) se članstvo ali sodelovanje v plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemih, borzah in zavarovalnih jamstvenih shemah ne zavrne z utemeljitvijo, da kupec ali premostitveno podjetje nima bonitetne ocene bonitetne agencije ali da ta ocena ni sorazmerna z bonitetnimi ocenami, ki se zahtevajo za dostop do takih sistemov ali shem;

(b) če kupec ali premostitveno podjetje ne izpolnjuje meril za članstvo ali sodelovanje v plačilnem, klirinškem ali poravnalnem sistemu, borzi ali zavarovalni jamstveni shemi, se pravice iz prvega pododstavka uveljavljajo v obdobju, ki ga določijo organi za reševanje in ne presega 24 mesecev ter se lahko podaljša, če kupec ali premostitveno podjetje za to zaprosi organ za reševanje.

7. Brez poseganja v naslov III, poglavje V, delničarji ali upniki podjetja v postopku reševanja in druge tretje osebe, katerih sredstva, pravice ali obveznosti se ne prenesejo z uporabo instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvenega podjetja, nimajo nobenih pravic ali terjatev v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi ali v zvezi z upravnim, upravljalnim ali nadzornim organom ali višjim vodstvom premostitvenega podjetja ali nosilca upravljanja sredstev in obveznosti.

Člen 29

Postopkovne zahteve v zvezi s prodajo poslovanja, sredstev, pravic ali obveznosti v postopku reševanja

1. Države članice ob upoštevanju odstavka 3 tega člena zagotovijo, da se, kadar želijo organi za reševanje uporabiti instrument prodaje poslovanja ali prodati premostitveno podjetje oziroma njegova sredstva, pravice ali obveznosti, podjetje v postopku

reševanja, premostitveno podjetje oziroma zadevna sredstva, pravice, obveznosti, delnice ali drugi lastniški instrumenti tržijo v skladu z merili iz odstavka 2. Paketi pravic, sredstev in obveznosti se lahko tržijo ločeno.

2. Brez poseganja v okvir Unije za državne pomoči so, če je ustrezno, merila za trženje iz odstavka 1 naslednja:

(a) trženje mora biti čim bolj pregledno in ne sme napačno predstavljati sredstev, pravic, obveznosti, delnic ali drugih lastniških instrumentov podjetja ali premostitvenega podjetja, ki jih namerava prenesti organ za reševanje;

(b) trženje ne sme neupravičeno favorizirati ali diskriminirati potencialnih kupcev;

(c) trženje ne sme biti v navzkrižju interesov;

(d) trženje potencialnemu kupcu ne sme dajati nepravične prednosti;

(e) trženje mora upoštevati potrebo po hitri izvedbi ukrepov za reševanje;

(f) cilj trženja mora biti iztržiti kar najvišjo prodajno ceno zadevnih delnic ali drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti.

Načela iz tega odstavka organom za reševanje ne preprečujejo privabljanja določenih potencialnih kupcev.

Vsako javno razkritje trženja podjetja v postopku reševanja ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ali premostitvenega podjetja, ki bi se sicer zahtevalo v skladu s členom 17(1) Uredbe (EU) št. 596/2014, se lahko odloži v skladu s členom 17, odstavek 4 ali 5, navedene uredbe.

3. Organi za reševanje se lahko odločijo, da ne bodo izpolnili zahteve glede trženja prodaje, če ugotovijo, da bi skladnost z zahtevami iz odstavka 2 verjetno ogrozila enega ali več ciljev reševanja iz člena 18.

Člen 30

Instrument izločitve sredstev in obveznosti

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja ali premostitvenega podjetja na enega ali več nosilcev upravljanja sredstev in obveznosti.

2. Za namene instrumenta izločitve sredstev in obveznosti je nosilec upravljanja sredstev in obveznosti pravna oseba, ki izpolnjuje vse naslednje zahteve:

(a) je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov, kar lahko vključuje tudi organ za reševanje, in je pod nadzorom organa za reševanje;

(b) ustanovljen je bil za namene sprejemanja nekaterih ali vseh sredstev, pravic in obveznosti enega ali več podjetij v postopku reševanja ali premostitvenega podjetja.

3. Nosilec upravljanja sredstev in obveznosti upravlja portfelje, ki so bili nanj preneseni, da bi dosegel čim višjo vrednost teh portfeljev pri morebitni prodaji ali prenehanju v skladu s predpisi.

4. Države članice zagotovijo, da nosilec upravljanja sredstev in obveznosti deluje v skladu z naslednjimi zahtevami:

(a) zadevni organ za reševanje odobri ustanovitvene dokumente nosilca upravljanja sredstev in obveznosti;

(b) zadevni organ za reševanje glede na lastniško strukturo nosilca upravljanja sredstev in obveznosti imenuje ali potrdi upravni, upravljalni ali nadzorni organ nosilca;

(c) zadevni organ za reševanje potrdi plačila članov upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa in določi njihove odgovornosti;

(d) zadevni organ za reševanje odobri strategijo in profil tveganja nosilca upravljanja sredstev in obveznosti.

5. Organi za reševanje lahko pooblastilo iz odstavka 1 za prenos sredstev, pravic ali obveznosti izvajajo le v povezavi z drugimi instrumenti za reševanje iz člena 26(3) in v katerem koli od naslednjih primerov:

(a) stanje na določenem trgu za ta sredstva, pravice ali obveznosti je takšno, da bi likvidacija teh sredstev, pravic ali obveznosti v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki lahko negativno vplivala na enega ali več finančnih trgov;

(b) takšen prenos je potreben za lažjo uporabo instrumenta solventnega izteka ali za zagotovitev nemotenega delovanja podjetja v postopku reševanja ali premostitvenega podjetja;

(c) takšen prenos je potreben, da se zagotovijo čim višji prihodki iz likvidacije.

6. Pri uporabi instrumenta izločitve sredstev in obveznosti organi za reševanje v skladu s členom 23 in v skladu z okvirom Unije za državne pomoči določijo nadomestilo, za katero se sredstva, pravice in obveznosti prenesejo na nosilca upravljanja sredstev in obveznosti. Ta odstavek ne preprečuje, da imajo nadomestila nominalno ali negativno vrednost.

7. Če so organi za reševanje uporabili instrument premostitvenega podjetja, lahko nosilci upravljanja sredstev in obveznosti po uporabi instrumenta premostitvenega podjetja pridobijo sredstva, pravice ali obveznosti od premostitvenega podjetja.

8. Organi za reševanje lahko sredstva, pravice ali obveznosti s podjetja v postopku reševanja na enega ali več nosilcev upravljanja sredstev in obveznosti prenesejo več kot enkrat, sredstva, pravice ali obveznosti z enega ali več nosilcev upravljanja sredstev in obveznosti pa lahko prenesejo nazaj na podjetje v postopku reševanja v katerem koli od naslednjih primerov:

(a) možnost, da se sredstva, pravice ali obveznosti prenesejo nazaj, je izrecno navedena v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos;

(b) sredstva, pravice ali obveznosti ne spadajo v razrede sredstev, pravic ali obveznosti, navedene v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos, ali ne izpolnjujejo pogojev za ta prenos.

V vsakem od primerov iz točk (a) in (b) se lahko prenos nazaj izvede v katerem koli časovnem obdobju, izvede pa se v skladu s katerimi koli drugimi pogoji, ki so v tem instrumentu navedeni za zadevni namen.

Podjetje v postopku reševanja je dolžno ponovno prevzeti vsa sredstva, pravice ali obveznosti, prenesene v skladu s točkama (a) in (b).

9. Cilji nosilca upravljanja sredstev in obveznosti ne vključujejo nobene obveznosti ali odgovornosti do delničarjev ali upnikov podjetja v postopku reševanja. Člani upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa ali višjega vodstva nosilca upravljanja sredstev in obveznosti tem delničarjem ali upnikom ne odgovarjajo za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju svojih funkcij, razen če dejanje ali opustitev dejanja pomeni hudo malomarnost ali resno kršitev v skladu z nacionalnim pravom, ki neposredno vpliva na pravice teh delničarjev ali upnikov.

   Države članice lahko dodatno omejijo odgovornost nosilca upravljanja sredstev in obveznosti ter odgovornost članov njegovega upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa ali višjega vodstva za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju svojih dolžnosti.

Člen 31

Instrument prodaje poslovanja

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da na kupca, ki ni premostitveno podjetje, prenesejo:

   (a) delnice ali druge lastniške instrumente, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja;

   (b) vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti podjetja v postopku reševanja.

2. Prenos v skladu z odstavkom 1 se opravi pod tržnimi pogoji, ob upoštevanju okoliščin in v skladu z okvirom Unije za državne pomoči.

   Organi za reševanje sprejmejo vse razumne ukrepe, da bi zagotovili tržne pogoje za prenos, ki so skladni z vrednotenjem, opravljenim v skladu s členom 23, ob upoštevanju okoliščin primera.

3. Organi za reševanje lahko s soglasjem kupca vrnejo izvršene prenose, če to upravičujejo okoliščine primera. Podjetje v postopku reševanja ali prvotni lastniki so dolžni ponovno prevzeti vse prenesene delnice ali druge lastniške instrumente oziroma sredstva, pravice ali obveznosti.

4. Od kupcev se zahteva, da imajo ob prenosu iz odstavka 1 ustrezno dovoljenje za opravljanje dejavnosti, ki jih pridobijo. Nadzorni organi zagotovijo, da se morebitna vloga za tako dovoljenje v zvezi s prenosom obravnava pravočasno.

5. Z odstopanjem od členov 57 do 62 Direktive 2009/138/ES v primeru, da bi prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na podlagi uporabe instrumenta prodaje poslovanja povzročil pridobitev ali povečanje kvalificiranega deleža v zavarovalnici ali pozavarovalnici iz člena 57(1) Direktive 2009/138/ES, nadzorni organ te zavarovalnice ali pozavarovalnice pravočasno izvede oceno, ki se zahteva na podlagi navedenih členov, tako da se uporaba instrumenta prodaje poslovanja ne zavleče in se ukrepu za reševanje ne prepreči uresničitev ciljev reševanja iz člena 18 te direktive.

6. Države članice zagotovijo, da v primerih, ko nadzorni organ ocene iz odstavka 5 ne dokonča do datuma prenosa, velja naslednje:

   (a) takšen prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na pridobitelja ima takojšen pravni učinek;

(b) v obdobju ocenjevanja in morebitnem obdobju odsvojitve iz točke (f) se glasovalne pravice pridobitelja v zvezi s takšnimi delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti začasno odvzame in prenese izključno na organ za reševanje, ki teh glasovalnih pravic ni zavezan izvajati in za njihovo izvajanje ali neizvajanje nikakor ni odgovoren;

(c) v obdobju ocenjevanja in morebitnem obdobju odsvojitve iz točke (f) se za takšen prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov ne uporabljajo kazni in drugi ukrepi, navedeni v členu 62 Direktive 2009/138/ES, za kršitve zahtev glede pridobitve ali odsvojitve kvalificiranih deležev;

(d) nadzorni organ takoj, ko zaključi ocenjevanje, organ za reševanje in pridobitelja pisno obvesti, ali odobri tak prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na pridobitelja ali da mu v skladu s členom 58(4) Direktive 2009/138/ES nasprotuje;

(e) če nadzorni organ odobri tak prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na pridobitelja, se glasovalne pravice v zvezi s takšnimi delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti v celoti prenesejo na pridobitelja, takoj ko organ za reševanje in pridobitelj od nadzornega organa prejmeta navedeno obvestilo o odobritvi;

(f) če nadzorni organ nasprotuje takemu prenosu delnic ali drugih lastniških instrumentov na pridobitelja:

(i) glasovalne pravice v zvezi s takšnimi delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti iz točke (b) v celoti ohranijo veljavnost in učinek;

(ii) organ za reševanje lahko od pridobitelja zahteva, da takšne delnice ali druge lastniške instrumente odsvoji v obdobju odsvojitve, ki ga določi organ za reševanje ob upoštevanju prevladujočih tržnih pogojev; (iii) če pridobitelj ne izpolni zahteve iz točke (ii), lahko nadzorni organ s soglasjem organa za reševanje pridobitelju za kršitve zahtev za pridobitve ali odsvojitve kvalificiranih deležev izreče kazni in druge ukrepe iz člena 62 Direktive 2009/138/ES.

7. Za namene uveljavljanja pravic do zagotavljanja storitev ali ustanavljanja v drugi državi članici v skladu z Direktivo 2009/138/ES se kupec šteje za pravnega naslednika podjetja v postopku reševanja in lahko še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je podjetje v postopku reševanja uveljavljalo v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi.

Člen 32

Instrument premostitvenega podjetja

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da na premostitveno podjetje prenesejo:

(a) delnice ali druge lastniške instrumente, ki jih je izdalo eno ali več podjetij v postopku reševanja;

(b) vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti enega ali več podjetij v postopku reševanja.

2. Premostitveno podjetje je pravna oseba, ki izpolnjuje vse naslednje zahteve:

(a) je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov, kar lahko vključuje tudi organ za reševanje ali po potrebi zavarovalno jamstveno shema, in je pod nadzorom organa za reševanje;

(b) ustanovljeno je z namenom prejema in posedovanja nekaterih ali vseh delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, oziroma nekaterih ali vseh sredstev, pravic in obveznosti enega ali več podjetij v postopku reševanja, da bi se uresničili cilji reševanja in z namenom prodaje podjetja ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e).

3. Pri uporabi instrumenta premostitvenega podjetja organi za reševanje zagotovijo, da skupna vrednost obveznosti, prenesenih na premostitveno podjetje, ne presega skupne vrednosti pravic in sredstev, ki so bila prenesena s podjetja v postopku reševanja.

4. Po uporabi instrumenta premostitvenega podjetja lahko organi za reševanje, če okoliščine to upravičujejo, vrnejo izvedene prenose, pri čemer so podjetje v postopku reševanja ali prvotni lastniki dolžni ponovno prevzeti vsa prenesena sredstva, pravice ali obveznosti oziroma delnice ali druge lastniške instrumente, če okoliščine primera to upravičujejo, v katerem koli od naslednjih primerov:

(a) možnost, da bi lahko bile posamezne delnice ali drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti prenesene nazaj, je izrecno navedena v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos;

(b) posamezne delnice ali drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti ne spadajo v razrede delnic ali drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos, ali ne izpolnjujejo pogojev za prenos lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v tem instrumentu.

Prenos nazaj iz prvega pododstavka se lahko izvede kadar koli in mora biti v skladu z vsemi morebitnimi pogoji, ki so navedeni v instrumentu, s katerim je bil prenos izveden.

5. Po uporabi instrumenta premostitvenega podjetja lahko organi za reševanje prenesejo delnice ali druge lastniške instrumente ali sredstva, pravice ali obveznosti s premostitvenega podjetja na tretjega kupca.

6. Premostitveno podjetje se šteje za pravnega naslednika podjetja v postopku reševanja in lahko še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je podjetje v postopku reševanja uveljavljalo v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi.

Premostitveno podjetje ne sklepa novih zavarovalnih pogodb oziroma ne spreminja obstoječih zavarovalnih pogodb na način, ki bi lahko povečal zavarovalne zahtevke premostitvenega podjetja.

7. Cilji premostitvenega podjetja ne vključujejo nobene obveznosti ali odgovornosti do delničarjev ali upnikov podjetja v postopku reševanja, člani upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa ali višjega vodstva pa tem delničarjem ali upnikom ne odgovarja za dejanja ali opustitve dejanj pri opravljanju svojih funkcij, razen če dejanje ali opustitev dejanja pomeni hudo malomarnost ali resno kršitev v skladu z nacionalnim pravom, ki neposredno vpliva na pravice teh delničarjev ali upnikov.

Države članice lahko v skladu z nacionalnim pravom dodatno omejijo odgovornost premostitvenega podjetja in njegovega upravnega, upravljalnega ali nadzornega

organa ali višjega vodstva za dejanja in opustitve dejanj pri opravljanju njihovih dolžnosti.

Člen 33

Delovanje premostitvenega podjetja

1. Države članice zagotovijo, da premostitveno podjetje deluje v skladu z naslednjimi zahtevami:

   (a) organ za reševanje odobri ustanovitvene dokumente premostitvenega podjetja;

   (b) organ za reševanje glede na lastniško strukturo premostitvenega podjetja imenuje ali potrdi upravni, upravljalni ali nadzorni organ premostitvenega podjetja;

   (c) organ za reševanje potrdi plačila članov upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa in določi njihove odgovornosti;

   (d) organ za reševanje potrdi strategijo in profil tveganja premostitvenega podjetja;

   (e) premostitveno podjetje ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2009/138/ES in potrebno dovoljenje v skladu z veljavnim nacionalnim pravom, da opravlja dejavnosti ali zagotavlja storitve, ki jih pridobi s prenosom, opravljenim na podlagi odstavka 40 te direktive;

   (f) premostitveno podjetje izpolnjuje zahteve iz Direktive 2009/138/ES in je podvrženo nadzoru v skladu z njo;

   (g) premostitveno podjetje deluje v skladu z okvirom Unije za državne pomoči, organ za reševanje pa lahko njegovo delovanje ustrezno omeji.

   Ne glede na določbe iz točk (d) in (e) prvega pododstavka in če je potrebno za uresničitev ciljev reševanja iz člena 18, se lahko premostitveno podjetje za kratek čas ustanovi in pridobi dovoljenje, ne da bi na začetku delovanja izpolnjevalo zahteve Direktive 2009/138/ES. Organ za reševanje v ta namen nadzornemu organu predloži ustrezni zahtevek. Če nadzorni organ izda dovoljenje, navede obdobje, v katerem premostitvenemu podjetju ni treba izpolnjevati zahtev iz Direktive 2009/138/ES.

2. Ob upoštevanju morebitnih omejitev, ki jih določajo pravila o konkurenci na ravni Unije ali nacionalni predpisi, uprava premostitvenega podjetja slednje upravlja za uresničitev ciljev reševanja iz člena 18 ter za prodajo podjetja v postopku reševanja in njegovih sredstev, pravic ali obveznosti enemu ali več zasebnim kupcem, ko so tržne razmere primerne.

3. Organi za reševanje odločijo, da subjekt ni več premostitveno podjetje, ko se zgodi kar koli od naslednjega:

   (a) premostitveno podjetje se združi z drugim subjektom;

   (b) premostitveno podjetje ne izpolnjuje več zahtev iz člena 32(2);

   (c) vsa ali praktično vsa sredstva, pravice ali obveznosti premostitvenega podjetja se prodajo tretjemu kupcu;

   (d) sredstva premostitvenega podjetja so v celoti razvrednotena, njegove obveznosti pa v celoti poravnane.

4. Če delovanje premostitvenega podjetja preneha v okoliščinah iz odstavka 3, točka (c), se prenehanje premostitvenega podjetja izvrši v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki.

Ob upoštevanju člena 26(7) se vsi prihodki, ustvarjeni s prenehanjem delovanja premostitvenega podjetja, pripišejo delničarjem premostitvenega podjetja.

ODDELEK 4
INSTRUMENT ZA ODPIS ALI KONVERZIJO

Člen 34

Cilj in področje uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje uporabijo instrument za odpis ali konverzijo, da se uresničijo cilji reševanja iz člena 18, in sicer za katerega koli od naslednjih namenov:

   (a) dokapitalizacijo zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki izpolnjuje pogoje za reševanje iz členov 19(1) in 20(3), v zadostnem obsegu, da se uporabi instrument solventnega izteka iz člena 27 in ohrani dovoljenje na podlagi Direktive 2009/138/ES;

   (b) konverzijo glavnice terjatev, vključno z zavarovalnimi zahtevki, ali dolžniških instrumentov v lastniški kapital ali njihovo zmanjšanje, pri čemer se te terjatve ali ti instrumenti prenesejo:

      (i) na premostitveno podjetje, da se mu zagotovi kapital, ali

      (ii) v okviru instrumenta izločitve sredstev in obveznosti iz člena 30 ali instrumenta prodaje poslovanja iz člena 31.

   Organi za reševanje lahko pri uporabi instrumenta za odpis ali konverzijo za zavarovalne zahtevke prestrukturirajo tudi pogoje povezanih zavarovalnih pogodb, da bi učinkoviteje uresničili cilje reševanja iz člena 18.

2. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje določijo znesek, za katerega je treba kapitalske instrumente, dolžniške instrumente in druge kvalificirane obveznosti odpisati ali konvertirati za namene iz odstavka 1, in sicer na podlagi vrednotenja, opravljenega v skladu s členom 23.

3. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje uporabijo instrument za odpis ali konverzijo za vse obveznosti zavarovalnic, pozavarovalnic ali subjektov iz člena 1(1), točke (b) do (e), pri čemer ohranijo njihovo trenutno pravno obliko ali po potrebi razmislijo o spremembi njihove pravne oblike.

4. Države članice zagotovijo, da se instrument za odpis ali konverzijo lahko uporabi za vse kapitalske instrumente in vse obveznosti zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki v skladu z odstavkom 5 ali 6 tega člena niso izključeni s področja uporabe tega instrumenta.

5. Organi za reševanje ne uporabijo instrumenta za odpis ali konverzijo v zvezi z naslednjimi obveznostmi, če zanje velja pravo države članice ali tretje države:

   (a) zavarovanimi obveznostmi;

(b) obveznostmi do kreditnih institucij, investicijskih podsektorjev ter zavarovalnic ali pozavarovalnic, razen subjektov, ki so del iste skupine, s prvotno zapadlostjo, krajšo od sedem dni;

(c) obveznostmi do sistemov ali operaterjev sistemov, določenih v skladu z Direktivo 98/26/ES, ali njihovih udeležencev, ki izhajajo iz sodelovanja v takšnem sistemu in katerih preostala zapadlost je krajša od sedem dni, ali do CNS, ki jim je bilo v Uniji izdano dovoljenje na podlagi člena 14 Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta[32], in CNS iz tretjih držav, ki jih priznava ESMA na podlagi člena 25 navedene uredbe;

(d) obveznostjo do koga od naslednjih:

(i) delojemalca v povezavi z obračunano plačo, pokojninskimi prejemki ali drugimi fiksnimi nadomestili, razen spremenljivega dela nadomestila, ki ga ne ureja zakon ali kolektivna pogodba;

(ii) komercialnega ali trgovinskega upnika, izhajajočo iz dobave blaga ali zagotavljanja storitev zavarovalnici ali pozavarovalnici ali subjektu iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki so bistvene za vsakodnevno opravljanje dejavnosti, vključno s storitvami informacijske tehnologije, komunalnimi storitvami ter najemom, servisiranjem in vzdrževanjem prostorov;

(iii) davčnih organov in organov za socialno varstvo, če imajo te obveznosti prednost v skladu z veljavnim pravom.

(iv) zavarovalnih jamstvenih shem, ki izhajajo iz prispevkov, ki jih je treba plačati v skladu z veljavnim nacionalnim pravom;

Točka (a) prvega pododstavka organom za reševanje, če je primerno, ne preprečuje izvajanja instrumenta za odpis ali konverzijo v povezavi s katerim koli delom zavarovane obveznosti ali obveznosti, zajamčene z zavarovanjem, ki presega vrednost sredstev, jamstva, pravice do zaplembe ali premoženja, s katerimi je zavarovana.

6. Organ za reševanje lahko v izjemnih okoliščinah, če se uporabi instrument za odpis ali konverzijo, iz uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo izključi ali delno izključi določene obveznosti v katerem koli od naslednjih primerov:

(a) navedene obveznosti ni mogoče odpisati ali konvertirati v razumnem času, kljub dobrovernim prizadevanjem organa za reševanje;

(b) izključitev je nujno potrebna in sorazmerna za doseganje kontinuitete kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij na način, ki podjetju v postopku reševanja omogoča, da nadaljuje ključne dejavnosti, storitve in transakcije;

(c) izključitev je nujno potrebna in sorazmerna, da bi preprečili obsežno širjenje negativnih vplivov na način, ki bi lahko povzročil resno motnjo v gospodarstvu države članice ali Unije, ali

(d) uporaba instrumenta za odpis ali konverzijo teh obveznosti bi povzročila takšno zmanjšanje vrednosti, da bi bile izgube drugih upnikov večje, kot če bi te obveznosti izključili iz uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo.

[32] Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

Člen 35

Obravnava delničarjev in imetnikov drugih lastniških instrumentov pri uporabi instrumenta za odpis ali konverzijo

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumenta za odpis ali konverzijo iz člena 34 v odnosu do delničarjev in imetnikov drugih lastniških instrumentov sprejmejo enega ali oba od naslednjih ukrepov:

   (a) razveljavijo obstoječe delnice ali druge lastniške instrumente ali jih prenesejo na upnike, katerih terjatve so bile konvertirane;

   (b) pod pogojem, da ima v skladu z vrednotenjem na podlagi člena 23 podjetje v postopku reševanja pozitivno neto vrednost, razvodenijo obstoječe delničarje in imetnike drugih lastniških instrumentov s konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, ali drugih kvalificiranih obveznosti podjetja v postopku reševanja v delnice ali druge lastniške instrumente v skladu z uporabo instrumenta za odpis ali konverzijo.

   V zvezi s točko (b) prvega pododstavka se konverzija opravi po menjalnem razmerju, ki močno razvodeni obstoječe imetništvo delnic ali drugih lastniških instrumentov.

2. Ko organi za reševanje ugotavljajo, kateri ukrep iz odstavka 1 naj sprejmejo, upoštevajo:

   (a) vrednotenje, opravljeno v skladu s členom 23;

   (b) znesek, na podlagi katerega je organ za reševanje ocenil, da morajo biti postavke prvega reda znižane ter ustrezni kapitalski instrumenti odpisani ali konvertirani na podlagi člena 37(1).

3. Z odstopanjem od členov 57 do 62 Direktive 2009/138/ES v primeru, da bi konverzija kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, ali drugih kvalificiranih obveznosti podjetja v postopku reševanja povzročila pridobitev ali povečanje kvalificiranega deleža v zavarovalnici ali pozavarovalnici iz člena 57(1) Direktive 2009/138/ES, nadzorni organi pravočasno izvedejo oceno, ki se zahteva na podlagi navedenih členov, tako da se konverzija kapitalskih instrumentov ne zavleče in se ne prepreči uresničitev relevantnih ciljev reševanja iz člena 18.

4. Če nadzorni organ zadevnega podjetja ocene, zahtevane v odstavku 3, ne konča do datuma konverzije kapitalskih instrumentov, se za vsakršno pridobitev ali povečanje kvalificiranega deleža s strani pridobitelja, ki je posledica konverzije kapitalskih instrumentov, uporabi člen 31(6).

Člen 36

Menjalno razmerje za konverzijo dolga v lastniški kapital

Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje pri izvajanju instrumentov iz člena 34(1) in pooblastil iz člena 40(1), točka (g), uporabijo različna menjalna razmerja za različne razrede kapitalskih instrumentov in obveznosti v skladu z enim ali obema naslednjima načeloma:

(a) menjalno razmerje predstavlja ustrezno nadomestilo za prizadetega upnika za katero koli izgubo, ki jo je utrpel zaradi uveljavljanja pooblastil za odpis ali konverzijo;

(b) menjalno razmerje, ki se uporabi za obveznosti, ki se v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom štejejo kot prednostne, je višje od menjalnega razmerja, ki se uporabi za podrejene obveznosti.

Člen 37

Dodatne določbe, ki urejajo instrument za odpis ali konverzijo

1. Organ za reševanje uporabi instrument za odpis ali konverzijo v skladu s prednostno razvrstitvijo terjatev v običajnih insolvenčnih postopkih, in sicer na način, ki daje naslednje rezultate:

   (a) postavke prvega reda se sorazmerno z izgubami in do njihove zmogljivosti najprej zmanjšajo, organ za reševanje pa v zvezi z imetniki instrumentov prvega reda sprejme en ali oba ukrepa iz člena 35(1);

   (b) glavnica instrumentov drugega reda se glede na to, katera vrednost je nižja, v obsegu, ki je potreben za uresničitev ciljev reševanja iz člena 18, ali do zmogljivosti relevantnih kapitalskih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente prvega reda ali oboje ;

   (c) glavnica instrumentov tretjega reda se glede na to, katera vrednost je nižja, v obsegu, ki je potreben za uresničitev ciljev reševanja iz člena 18, ali do zmogljivosti ustreznih kapitalskih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente prvega reda ali oboje;

   (d) glavnica ali neporavnani znesek, ki ga je treba plačati v zvezi s preostalimi kvalificiranimi obveznostmi v skladu s hierarhijo terjatev v običajnih insolvenčnih postopkih, vključno z razvrstitvijo zavarovalnih zahtevkov iz člena 275(1) Direktive 2009/138/ES, se v obsegu, ki je potreben za uresničitev ciljev reševanja iz člena 18, odpiše ali konvertira v instrumente prvega reda ali oboje..

   Če se ugotovi, da raven odpisa na podlagi začasnega vrednotenja iz člena 25 presega zahteve, ocenjene glede na dokončno vrednotenje iz člena 24(2), se lahko uporabi mehanizem za povečanje vrednosti, da se upnikom in potem delničarjem povrnejo sredstva v ustreznem obsegu.

   Ko organi za reševanje odločajo o tem, ali naj se obveznosti odpišejo ali konvertirajo v lastniški kapital, ne konvertirajo enega razreda obveznosti, medtem ko se razred obveznosti, ki je podrejen prvemu, ne konvertira v lastniški kapital oziroma se ne odpiše.

   Države članice zagotovijo, da imajo vse terjatve, ki izhajajo iz postavk lastnih sredstev, v skladu z njihovim nacionalnim pravom o običajnem insolvenčnem postopku prednostno nižjo razvrstitev kot katera koli terjatev, ki ne izhaja iz postavke lastnih sredstev. Za namene tega pododstavka, kolikor je instrument le delno pripoznan kot postavka lastnih sredstev, je celoten instrument obravnavan kot terjatev, ki izhaja iz postavk lastnih sredstev, in je razvrščen nižje kot katera koli terjatev, ki ne izhaja iz postavke lastnih sredstev.

2. Če se znesek glavnice ustreznega kapitalskega instrumenta ali znesek glavnice dolžniškega instrumenta ali druge kvalificirane obveznosti zniža, velja naslednje:

(a) znižanje, ki izhaja iz uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo, je trajno, pri čemer se upošteva morebitno zvišanje vrednosti v skladu z mehanizmom povrnitve iz odstavka 1;

(b) v okviru zneska instrumenta, ki je bil odpisan, ali v zvezi z njim ne ostane nobena obveznost do imetnika zadevnega kapitalskega instrumenta, dolžniškega instrumenta ali druge kvalificirane obveznosti, razen že obračunanih obveznosti in obveznosti za odškodnine, ki lahko nastanejo zaradi pritožbe, s katero se izpodbija zakonitost izvajanja pooblastila za odpis;

(c) razen nadomestil v skladu z odstavkom 3, se nobeno nadomestilo ne izplača nobenemu imetniku zadevnega kapitalskega instrumenta, dolžniškega instrumenta ali druge kvalificirane obveznosti.

3. Organi za reševanje lahko za konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov ali drugih kvalificiranih obveznosti v skladu z odstavkom 1, točki (b) in (c), od zavarovalnic ali pozavarovalnic in subjektov iz člena 1(1), točke (b) do (e), zahtevajo, da zadevnim imetnikom kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov ali drugih kvalificiranih obveznosti izdajo instrumente prvega reda.

Zadevni kapitalski instrumenti, dolžniški instrumenti in druge kvalificirane obveznosti se lahko konvertirajo le, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) instrumente prvega reda izda zavarovalnica ali pozavarovalnica, subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), ali matično podjetje s soglasjem zadevnega organa za reševanje;

(b) instrumenti prvega reda se izdajo, preden zadevna zavarovalnica, pozavarovalnica ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), izda delnice ali druge lastniške instrumente, da bi zagotovil lastna sredstva s strani države ali vladnega subjekta;

(c) instrumenti prvega reda se dodelijo in prenesejo takoj po uveljavitvi pooblastila za konverzijo;

(d) menjalno razmerje, ki določa število instrumentov prvega reda, ki se zagotovijo za vsak zadevni kapitalski instrument, dolžniški instrument ali drugo kvalificirano obveznost, je v skladu s členom 36.

4. Za namene zagotovitve instrumentov prvega reda v skladu z odstavkom 3 lahko organi za reševanje od zavarovalnic, pozavarovalnic ali subjektov iz člena 1(1), točke (b) do (e), zahtevajo, da imajo vedno na voljo potrebno predhodno dovoljenje za izdajo ustreznega števila instrumentov prvega reda.

Člen 38

Učinek odpisa ali konverzije

1. Če organ za reševanje uporabi instrument za odpis ali konverzijo in pooblastila v skladu s členom 34(1) in členom 40(1), točke (f) do (j), države članice zagotovijo, da začnejo zmanjšanje glavnice ali preostalega zapadlega zneska, konverzija ali razveljavitev učinkovati in so takoj zavezujoči za podjetje v postopku reševanja ter prizadete upnike in delničarje.

2. Organ za reševanje dokonča vsa upravna in postopkovna opravila, potrebna za začetek učinkovanja instrumenta za odpis ali konverzijo, ali zahteva njihovo dokončanje, pri čemer ta opravila vključujejo tudi:

   (a) spremembo vseh zadevnih registrov;

   (b) umik ali izločitev delnic, drugih lastniških instrumentov ali dolžniških instrumentov iz trgovanja;

   (c) uvrstitev ali sprejem novih delnic ali drugih lastniških instrumentov v trgovanje;

   (d) ponovno uvrstitev ali ponovni sprejem vseh odpisanih dolžniških instrumentov, ne da bi bila potrebna objava prospekta, kot določa Uredba (EU) 2017/1129 Evropskega parlamenta in Sveta[33].

3. Če organ za reševanje glavnico obveznosti ali preostali neporavnan znesek v zvezi z obveznostjo s pooblastilom iz člena 40(1), točka (f), zmanjša na nič, se ta obveznost in katere koli obveznosti ali terjatve v zvezi z njo, ki niso obračunane v času izvajanja pooblastila, obravnavajo kot poravnane za vse namene in niso dokazljive v nobenem nadaljnjem postopku v zvezi s podjetjem v postopku reševanja ali katerim koli subjektom naslednikom v katerem koli nadaljnjem prenehanju.

4. Če organ za reševanje glavnico obveznosti ali preostali neporavnan znesek v zvezi z obveznostjo na podlagi pooblastila iz člena 40(1), točka (f), delno, ampak ne v celoti, zmanjša:

   (a) je obveznost poravnana v višini zmanjšanega zneska;

   (b) se zadevni instrument ali sporazum, ki je ustvaril prvotno obveznost, še naprej uporablja v zvezi s preostankom glavnice ali preostalim neporavnanim zneskom v zvezi z obveznostjo, ob upoštevanju kakršne koli spremembe zneska zapadlih obresti, da se odrazi zmanjšanje glavnice, in kakršne koli nadaljnje spremembe pogojev, ki jo organ za reševanje lahko sprejme z uporabo pooblastila iz člena 40(1), točka (k).

Člen 39

Odprava postopkovnih ovir za odpis ali konverzijo

1. Če se uporabi instrument za odpis ali konverzijo, države članice po potrebi zahtevajo, da imajo zavarovalnice in pozavarovalnice ter subjekti iz člena 1(1), točke (b) do (e), v vsakem trenutku dovolj odobrenega osnovnega kapitala ali drugih instrumentov prvega reda, s čimer zagotovijo, da tem podjetjem in subjektom ni onemogočeno, da izdajo zadostno količino novih delnic ali drugih lastniških instrumentov in se tako zagotovi, da se lahko učinkovito izvede konverzija obveznosti v delnice ali druge lastniške instrumente.

   Organi za reševanje ocenijo skladnost z zahtevo iz odstavka 1 v okviru priprave in vzdrževanja načrtov reševanja v skladu s členoma 9 in 10.

[33] Uredba (EU) 2017/1129 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o prospektu, ki se objavi ob ponudbi vrednostnih papirjev javnosti ali njihovi uvrstitvi v trgovanje na reguliranem trgu, in razveljavitvi Direktive 2003/71/ES (UL L 168, 30.6.2017, str. 12).

2. Države članice zagotovijo, da ni nobenih postopkovnih ovir za konverzijo obveznosti v delnice ali druge lastniške instrumente, ki obstajajo zaradi ustanovitvenih aktov družb ali njihovih statutov, vključno s predkupnimi pravicami za delničarje ali zahtevami za soglasje delničarjev k povečanju kapitala.

POGLAVJE IV
Pooblastila za reševanje

Člen 40

Splošna pooblastila

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje vsa potrebna pooblastila za uporabo instrumentov za reševanje iz člena 26(3) za zavarovalnice in pozavarovalnice ter za subjekte iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki izpolnjujejo pogoje za reševanje iz člena 19(1) ali 20(3), kot je ustrezno. Organi za reševanje imajo zlasti naslednja pooblastila za reševanje, ki jih lahko izvajajo posamično ali v kombinaciji:

   (a) pooblastilo, da od katere koli osebe zahtevajo predložitev vseh informacij, ki jih organ za reševanje zahteva, da se odloči o ukrepu za reševanje in ga pripravi, vključno s posodobitvami in dopolnitvami informacij, navedenih v načrtih reševanja, zahtevajo pa lahko tudi, naj se informacije pridobijo z inšpekcijskimi pregledi na kraju samem;

   (b) pooblastilo za prevzem nadzora nad podjetjem v postopku reševanja in uveljavljanje vseh pravic in pooblastil, ki jih imajo delničarji, drugi lastniki in upravni, upravljalni ali nadzorni organ podjetja v postopku reševanja;

   (c) pooblastilo za odvzem dovoljenja za sklepanje novih zavarovalnih ali pozavarovalnih pogodb, za uvedbo postopka urejenega solventnega izteka za podjetje v postopku reševanja ter za prenehanje njegovih dejavnosti;

   (d) pooblastilo za prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja;

   (e) pooblastilo za prenos pravic, sredstev ali obveznosti podjetja v postopku reševanja na drug subjekt s soglasjem tega subjekta;

   (f) pooblastilo za prestrukturiranje zavarovalnih zahtevkov ali za zmanjšanje, vključno z zmanjšanjem na nič, glavnice ali preostalega neporavnanega zneska v zvezi z dolžniškimi instrumenti in kvalificiranimi obveznostmi, vključno z zavarovalnimi zahtevki, podjetja v postopku reševanja;

   (g) z izjemo zavarovalnih zahtevkov pooblastilo za konverzijo dolžniških instrumentov in kvalificiranih obveznosti podjetja v postopku reševanja v navadne delnice ali druge lastniške instrumente tega podjetja ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), zadevnega matičnega podjetja ali premostitvenega podjetja, na katero se prenesejo sredstva, pravice ali obveznosti zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e);

   (h) pooblastilo za razveljavitev dolžniških instrumentov, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, z izjemo zavarovanih obveznosti v skladu s členom 34(5);

(i) pooblastilo za zmanjšanje, vključno z zmanjšanjem na nič, nominalne vrednosti delnic ali drugih lastniških instrumentov podjetja v postopku reševanja in razveljavitev teh delnic ali drugih lastniških instrumentov;

(j) pooblastilo zahtevati, naj podjetje v postopku reševanja ali ustrezno matično podjetje izda nove delnice ali druge lastniške instrumente ali druge kapitalske instrumente, vključno s prednostnimi delnicami in pogojno zamenljivimi instrumenti;

(k) pooblastilo dopolniti ali spremeniti zapadlost dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti, ki jih je izdalo podjetje v postopku reševanja, ali popraviti znesek obresti, ki se plačujejo za take instrumente in druge kvalificirane obveznosti, ali datum zapadlosti obresti, vključno z začasno ustavitvijo plačil;

(l) pooblastilo izvesti predčasno prenehanje s pobotom in odpoved finančnih pogodb ali pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, kakor so opredeljene v členu 2, točka (5), Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta;

(m) pooblastilo odstraniti ali nadomestiti upravni, upravljalni ali nadzorni organ ter višje vodstvo podjetja v postopku reševanja;

(n) pooblastilo zahtevati od nadzornega organa, naj pravočasno z odstopanjem od rokov iz člena 58 Direktive 2009/138/ES oceni kupca kvalificiranega deleža.

2. Države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da za organe za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanju pooblastil za reševanje iz odstavka 1 tega člena ne bo veljala katera od naslednjih zahtev, ki bi sicer veljala na podlagi nacionalnega prava ali pogodbe ali drugega:

(a) ob upoštevanju členov 3(8) in 65(1), zahteve za pridobitev dovoljenja ali soglasja javnih ali zasebnih oseb, vključno z delničarji, upniki ali imetniki polic podjetja v postopku reševanja;

(b) pred izvajanjem pooblastila, postopkovne zahteve o obveščanju oseb, vključno z vsemi zahtevami po objavi obvestil ali prospektov ali po vložitvi ali registraciji dokumentov pri drugih organih.

Točka (b) prvega pododstavka ne posega v zahteve iz členov 61 in 63 ter zahteve glede obveščanja v okviru Unije za državne pomoči.

3. Če se za subjekt, za katerega velja člen 1(1) te direktive, zaradi njegove posebne pravne oblike ne uporabljajo pooblastila iz odstavka 1 tega člena, države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje čim bolj podobna pooblastila, tudi v smislu njihovega učinka.

4. Če organi za reševanje izvajajo pooblastila iz odstavka 3, države članice zagotovijo, da se zaščitni ukrepi iz Poglavja V te direktive ali zaščitni ukrepi, ki imajo enak učinek, uporabljajo za osebe, ki jih to zadeva, vključno z delničarji, upniki, imetniki polic in nasprotnimi strankami.

Člen 41

Dodatna pooblastila

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pri izvajanju pooblastila za reševanje pooblastilo, da storijo vse od naslednjega:

(a) ob upoštevanju člena 58 zagotovijo, da se prenos izvede brez obveznosti ali obremenitev, ki vplivajo na prenesene finančne instrumente, pravice, sredstva ali obveznosti;

(b) odpravijo pravice za pridobitev dodatnih delnic ali drugih lastniških instrumentov;

(c) od zadevnega organa zahtevajo, naj popolnoma ali začasno prekine sprejetje finančnih instrumentov v trgovanje na regulirani trg ali uradno kotacijo finančnih instrumentov v skladu z Direktivo 2001/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta[34];

(d) zagotovijo, da se prejemnik za namene vseh pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja ali ukrepov, ki jih je sprejelo to podjetje, vključno z vsemi pravicami ali obveznostmi, povezanimi s sodelovanjem v infrastrukturi trga ob uporabi instrumenta prodaje poslovanja in instrumenta premostitvenega podjetja iz členov 31 in 32, obravnava tako, kot če bi bil podjetje v postopku reševanja;

(e) zahtevajo, da si podjetje v postopku reševanja in prejemnik zagotovita informacije in pomoč;

(f) razveljavijo ali spremenijo pogoje pogodbe, katere stranka je podjetje v postopku reševanja, ali nadomestijo prejemnika kot stranko.

(g) prenesejo vse pravice pozavarovanja, ki krijejo prenesene zavarovalne zahtevke, brez soglasja pozavarovalnice, če organ za reševanje sredstva in obveznosti podjetja v postopku reševanja v celoti ali delno prenese na drug subjekt.

Za namene točke (a) se morebitna pravica do nadomestila, določena s to direktivo, ne šteje za obveznost ali obremenitev.

2. Organi za reševanje izvajajo pooblastila, navedena v odstavku 1, kadar menijo, da je to ustrezno za zagotovitev učinkovitosti ukrepa za reševanje ali za uresničitev enega ali več ciljev reševanja.

3. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pri izvajanju pooblastila za reševanje pooblastilo zagotoviti dogovore o kontinuiteti poslovanja, ki so potrebni, da se zagotovi učinkovitost ukrepa za reševanje in da se po potrebi zagotovi, da lahko preneseno poslovno področje upravlja prejemnik. Dogovori o kontinuiteti poslovanja vključujejo zlasti:

(a) kontinuiteto pogodb, ki jih je sklenilo podjetje v postopku reševanja, tako da prejemnik prevzame pravice in obveznosti podjetja v postopku reševanja v zvezi s katerim koli finančnim instrumentom, pravico, sredstvom ali obveznostjo, ki so bili preneseni, ter izrecno ali implicitno nadomesti podjetje v postopku reševanja v vseh ustreznih pogodbenih dokumentih;

(b) nadomestitev podjetja v postopku reševanja s prejemnikom v vseh pravnih postopkih v zvezi s katerim koli finančnim instrumentom, pravico, sredstvom ali obveznostjo, ki so bili preneseni.

---

[34] Direktiva 2001/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. maja 2001 o sprejemu vrednostnih papirjev v uradno kotacijo na borzi in o informacijah, ki jih je treba objaviti v zvezi s temi vrednostnimi papirji (UL L 184, 6.7.2001, str. 1).

4. Pooblastili iz odstavka 1, točka (d), in odstavka 3, točka (b), ne vplivata na:

(a) pravico zaposlenega v podjetju v postopku reševanja, da odpove pogodbo o zaposlitvi;

(b) ob upoštevanju členov 47, 48 in 49, na katero koli pravico pogodbene stranke, da uveljavlja pravice v skladu s pogodbo, vključno s pravico do odpovedi, kadar je do tega upravičena v skladu s pogoji pogodbe na podlagi dejanja ali opustitve dejanja s strani podjetja v postopku reševanja pred zadevnim prenosom ali s strani prejemnika po zadevnem prenosu.

Člen 42

Izredna uprava

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje imenujejo izrednega upravitelja, ki zamenja upravni, upravljalni ali nadzorni organ podjetja v postopku reševanja. Države članice tudi zagotovijo, da ima izredni upravitelj kvalifikacije, sposobnosti in znanje za opravljanje svojih nalog.

2. Izredni upravitelj ima vsa pooblastila delničarjev in upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa zavarovalnice ali pozavarovalnice. Navedena pooblastila izvaja le pod nadzorom organa za reševanje. Organ za reševanje lahko omeji ukrepe izrednega upravitelja ali za nekatera dejanja zahteva predhodno soglasje.

   Organ za reševanje javno objavi imenovanje iz odstavka 1 in z njim povezane pogoje.

3. Izredni upravitelj ima zakonsko predpisano nalogo sprejeti vse ukrepe, ki so potrebni za spodbujanje ciljev reševanja iz člena 18 in izvajanje ukrepov za reševanje, ki jih sprejme organ za reševanje. V primeru neskladnosti ali nasprotja s katero koli drugo nalogo upravljanja, določeno v statutu podjetja ali nacionalnem pravu, ta zakonsko predpisana naloga prevlada nad tako drugo nalogo.

4. Države članice zahtevajo, da izredni upravitelj organu za reševanje, ki ga je imenoval, v rednih časovnih presledkih, ki jih določi organ za reševanje, ter ob začetku in koncu svojega mandata pripravi poročila. V teh poročilih podrobno opiše finančno stanje podjetja v postopku reševanja ter navede razloge za sprejete ukrepe.

5. Organ za reševanje lahko izrednega upravitelja kadar koli odpokliče.

Člen 43

Pooblastilo zahtevati zagotavljanje operativnih storitev in prostorov

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo zahtevati od podjetja v postopku reševanja ali od subjektov v skupini, da zagotovi vse operativne storitve ali prostore, ki so potrebni, da se prejemniku omogoči učinkovito upravljanje poslovnih dejavnosti, ki so bile nanj prenesene, tudi če je bil za podjetje v postopku reševanja ali relevantni subjekt v skupini uveden običajen insolvenčni postopek.

2. Države članice zagotovijo, da imajo njihovi organi za reševanje pooblastila za izvajanje obveznosti, ki so jih v skladu z odstavkom 1organi za reševanje s sedežem v drugih državah članicah naložili subjektom v skupini s sedežem na njihovem ozemlju.

3. Operativne storitve in prostori v skladu z odstavkoma 1 in 2 se zagotovijo pod naslednjimi pogoji:

(a) če so bili operativne storitve in prostori podjetju v postopku reševanja zagotovljeni na podlagi sporazuma pred izvedbo ukrepa za reševanje, pod enakimi pogoji za čas trajanja tega sporazuma;

(b) če ni sporazuma ali je ta potekel, pod razumnimi pogoji.

Člen 44

Pooblastilo za izvrševanje ukrepov kriznega upravljanja s strani drugih držav članic

1. Kadar prenos delnic, drugih lastniških instrumentov ali sredstev, pravic ali obveznosti vključuje sredstva, ki se nahajajo v drugi državi članici, kot je država organa za reševanje, ali vključuje pravice ali obveznosti v skladu s pravom druge države članice, kot je država organa za reševanje, države članice zagotovijo, da je prenos v pravu te druge države članice veljaven ali v skladu s tem pravom.

2. Države članice zagotovijo organu za reševanje, ki je izvedel prenos ali ga namerava izvesti, vso razumno pomoč za zagotovitev, da se delnice ali drugi lastniški instrumenti ali sredstva, pravice ali obveznosti prenesejo na prejemnika v skladu z veljavnimi zahtevami nacionalnega prava.

3. Države članice zagotovijo, da delničarji, upniki in tretje osebe, ki jih prizadene prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v odstavku 1, nimajo pravice preprečiti, izpodbijati ali razveljaviti prenosa v skladu z določbami prava države članice, v kateri so sredstva, ali prava, ki ureja delnice, druge lastniške instrumente, pravice ali obveznosti.

4. Države članice zagotovijo, da se znesek glavnice kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov ali drugih kvalificiranih obveznosti zmanjša ali da organ za reševanje druge države članice v skladu z izvajanjem pooblastil za odpis ali konverzijo te obveznosti oziroma instrumente konvertira v podjetje v postopku reševanja, kadar za zadevne obveznosti ali instrumente velja naslednje:

(a) zanje velja pravo druge države članice kot je država članica organa za reševanje, ki je izvajal pooblastila za odpis ali konverzijo;

(b) obstajajo do upnikov v državi članici, ki ni država članice organa za reševanje, ki je izvajal pooblastila za odpis ali konverzijo.

5. Države članice zagotovijo, da upniki, ki jih zadeva izvajanje pooblastil za odpis ali konverzijo, navedenih v odstavku 4, nimajo pravice izpodbijati zmanjšanja zneska glavnice instrumenta ali obveznosti ali njihove konverzije, odvisno od primera, v skladu z določbami prava države članice, ki ni država članica organa za reševanje, ki je izvajal pooblastila za odpis ali konverzijo.

6. Vsaka država članica zagotovi, da se v skladu s pravom države članice organa za reševanje določi vse naslednje:

(a) pravica delničarjev, upnikov in tretjih oseb, da z vložitvijo pritožbe v skladu s členom 65 izpodbijajo prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v odstavku 1 tega člena;

(b) pravica upnikov, da z vložitvijo pritožbe v skladu s členom 65 izpodbijajo zmanjšanje zneska glavnice ali konverzijo instrumenta ali obveznosti iz točke (a) ali (b) odstavka 4 tega člena;

(c) zaščitni ukrepi za delne prenose iz poglavja V v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi, navedenimi v odstavku 1.

Člen 45

Pooblastilo v zvezi s sredstvi, pravicami, obveznostmi, delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti, ki se nahajajo v tretjih državah ali jih ureja pravo tretjih držav

1. Države članice zagotovijo, da lahko v primerih, ko ukrep za reševanje vključuje ukrep, sprejet v zvezi s sredstvi, ki se nahajajo v tretji državi, ali delnicami, drugimi lastniškimi instrumenti, pravicami ali obveznostmi, ki jih ureja pravo tretje države, organi za reševanje zahtevajo, naj:

   (a) oseba, ki izvaja nadzor nad podjetjem v postopku reševanja, in prejemnik sprejmeta vse potrebno za zagotovitev, da ukrep za reševanje začne učinkovati;

   (b) oseba, ki izvaja nadzor nad podjetjem v postopku reševanja, poseduje delnice, druge lastniške instrumente, sredstva ali pravice oziroma poravna obveznosti v imenu prejemnika, dokler ukrep za reševanje ne začne učinkovati;

   (c) se razumni izdatki prejemnika, ki so dejansko nastali pri opravljanju ukrepov, zahtevanih v točkah (a) in (b), poravnajo na enega od načinov iz člena 26(5).

2. Da bi olajšale morebitne ukrepe na podlagi odstavka 1 tega člena, države članice od zavarovalnic ali pozavarovalnic in subjektov iz člena 1(1), točke (b) do (e), zahtevajo, da v povezane sporazume vključijo pogodbene pogoje, na podlagi katerih delničarji, upniki ali stranke sporazuma, ki ustvarja obveznost, priznavajo, da je obveznost lahko predmet pooblastil za odpis ali konverzijo, ter soglašajo, da jih zavezuje kakršno koli znižanje zneska glavnice ali preostalega neporavnanega zneska, konverzija ali razveljavitev, ki izhaja iz izvajanja teh pooblastil s strani organa za reševanje.

   Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje od zavarovalnic ali pozavarovalnic in subjektov iz člena 1(1), točke (b) do (e), zahtevajo, da tem organom za reševanje predložijo obrazloženo pravno mnenje neodvisnega pravnega strokovnjaka, ki potrjuje pravno izvršljivost in učinkovitost takih pogodbenih pogojev.

3. Če organ za reševanje oceni, da je kljub vsem potrebnim ukrepom, ki jih je oseba, ki izvaja nadzor nad podjetjem v postopku reševanja, sprejela v skladu z odstavkom 1, točka (a), zelo malo verjetno, da bo ukrep za reševanje začel učinkovati v zvezi z določenimi sredstvi, ki se nahajajo v tretji državi, ali v zvezi z določenimi delnicami, drugimi lastniškimi instrumenti, pravicami ali obveznostmi, ki jih ureja pravo tretje države, organ za reševanje ne izvede ukrepa za reševanje. Če je organ za reševanje že odredil ukrep za reševanje, je to navodilo neveljavno v zvezi z zadevnimi sredstvi, delnicami, lastniškimi instrumenti, pravicami ali obveznostmi.

Člen 46

Izključitev nekaterih pogodbenih pogojev

1. Ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja, sprejet v zvezi s subjektom, vključno z dogodkom, ki je neposredno povezan z izvajanjem takšnega ukrepa, v okviru pogodbe, ki jo je sklenil zadevni subjekt, se sam po sebi ne šteje za dogodek izvršitve v smislu Direktive 2002/47/ES ali za insolvenčni postopek v smislu Direktive 98/26/ES, če se bistvene obveznosti iz pogodbe, vključno z obveznostmi plačila in izročitve ter zagotavljanjem zavarovanja s premoženjem, še naprej izpolnjujejo.

   Hkrati se ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja sam po sebi ne šteje za dogodek izvršitve v smislu Direktive 2002/47/ES ali insolvenčni postopek v smislu Direktive 98/26/ES v okviru pogodbe, ki jo je sklenilo:

   (a) hčerinsko podjetje, če za obveznosti iz zadevne pogodbe jamči ali jih drugače podpira matično podjetje, ali

   (b) kateri koli subjekt v skupini, če pogodba vsebuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti.

2. Če se postopki tretje države za reševanje priznajo v skladu s členom 73 ali, kadar takega priznanja ni, če tako odloči organ za reševanje, se za namene tega člena postopki tretje države za reševanje štejejo za ukrep kriznega upravljanja.

3. Če se bistvene obveznosti iz pogodbe, vključno z obveznostmi plačila in izročitve ter zagotavljanjem zavarovanja s premoženjem, še naprej izpolnjujejo, ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja, vključno z morebitnim dogodkom, neposredno povezanim z izvajanjem takega ukrepa, sam po sebi ne omogoča, da bi kdor koli:

   (a) izvajal pravice do odpovedi, mirovanja, spremembe, pobota ali poravnave, tudi za obveznosti v zvezi s pogodbo, ki jo je sklenilo:

      (i) hčerinsko podjetje, če za pogodbene obveznosti jamči ali jih drugače podpira subjekt v skupini;

      (ii) kateri koli subjekt v skupini, če pogodba vsebuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti;

   (b) pridobil lastništvo, izvajal nadzor ali uveljavljal jamstvo nad premoženjem zadevne zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ali katerega koli subjekta v skupini v zvezi s pogodbo, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti;

   (c) vplival na pogodbene pravice zadevne zavarovalnice,i pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ali katerega koli subjekta v skupini v zvezi s pogodbo, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti.

4. Odstavki 1, 2 in 3 ne vplivajo na pravico posameznika, da izvede ukrep iz odstavka 3, točke (a), (b) ali (c), če ta pravica izhaja iz dogodka, ki ni ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja, ali kakršnega koli dogodka, ki je neposredno povezan z izvajanjem takšnega ukrepa.

5. Mirovanje ali omejitev na podlagi člena 47 ali 48 ne pomeni neizpolnitve pogodbene obveznosti za namene iz odstavkov 1 in 3 tega člena in člena 49(1).

6. Določbe iz tega člena se štejejo za prevladujoče obvezne določbe v smislu člena 9 Uredbe (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta[35].

Člen 47

Pooblastilo za odreditev mirovanja nekaterih obveznosti

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da odredijo mirovanje katere koli obveznosti plačila ali izročitve v skladu s katero koli pogodbo, katere stranka je podjetje v postopku reševanja, od objave obvestila o mirovanju v skladu s členom 63(3) do polnoči delovnega dne po zadevni objavi v državi članici, kjer ima sedež organ za reševanje podjetja v postopku reševanja.
2. Obveznost plačila ali izročitve, ki bi zapadla med obdobjem mirovanja iz odstavka 1, zapade takoj po izteku tega obdobja.
3. Če obveznosti plačila ali izročitve podjetja v postopku reševanja na podlagi pogodbe v skladu z odstavkom 1 mirujejo, obveznosti plačila ali izročitve nasprotnih strank podjetja v postopku reševanja na podlagi te pogodbe mirujejo za isto obdobje.
4. Mirovanje na podlagi odstavka 1 se ne uporablja za obveznosti plačila in izročitve do:
   (a) sistemov in operaterjev sistemov, določenih v skladu z Direktivo 98/26/ES;
   (b) CNS, ki jim je bilo v Uniji izdano dovoljenje na podlagi člena 14 Uredbe (EU) št. 648/2012, in CNS iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava na podlagi člena 25 navedene uredbe.
5. Organi za reševanje pri izvajanju pooblastila na podlagi tega člena upoštevajo učinek, ki ga ima lahko izvajanje tega pooblastila.

   Organi za reševanje določijo obseg tega pooblastila ob upoštevanju okoliščin vsakega posameznega primera.

Člen 48

Pooblastilo za omejitev uveljavljanja pravic iz naslova jamstva

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo omejiti možnost zavarovanih upnikov podjetja v postopku reševanja, da uveljavljajo pravice iz naslova jamstva v zvezi z vsemi sredstvi zadevnega podjetja od objave obvestila o omejitvi v skladu s členom 63(3) do polnoči delovnega dne po objavi v državi članici organa za reševanje zadevnega podjetja v postopku reševanja.
2. Omejitev na podlagi odstavka 1 se ne uporablja za:
   (a) pravice iz naslova jamstva sistemov ali operaterjev sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES;

[35] Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

(b) CNS, ki jim je bilo v Uniji izdano dovoljenje na podlagi člena 14 Uredbe (EU) št. 648/2012, in CNS iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava na podlagi člena 25 navedene uredbe.

3. Če se uporablja člen 60, organi za reševanje zagotovijo, da se vse omejitve, določene v skladu s pooblastilom iz odstavka 1 tega člena, dosledno uporabljajo za vse subjekte v skupini, v zvezi s katerimi je sprejet ukrep za reševanje.

Člen 49

Pooblastilo za odreditev začasnega mirovanja pravic do odpovedi

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje lahko odredijo mirovanje pravic do odpovedi, ki jih ima katera koli stranka v zvezi s pogodbo s podjetjem v postopku reševanja, od objave obvestila v skladu s členom 63(3) do polnoči delovnega dne po objavi v državi članici organa za reševanje zadevnega podjetja v postopku reševanja, pod pogojem, da se obveznosti plačila in izročitve ter zagotavljanje zavarovanja s premoženjem še naprej izpolnjujejo.

2. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje odredijo mirovanje pravic do odpovedi, ki jih ima katera koli stranka v zvezi s pogodbo s hčerinskim podjetjem podjetja v postopku reševanja, v katerem koli od naslednjih primerov:

(a) za obveznosti na podlagi te pogodbe jamči ali jih drugače podpira podjetje v postopku reševanja;

(b) pravice do odpovedi na podlagi te pogodbe temeljijo izključno na insolventnosti ali finančnem stanju podjetja v postopku reševanja;

(c) za pooblastilo za prenos, ki se izvaja ali se lahko izvaja v zvezi s podjetjem v postopku reševanja:

(i) so ali bi lahko bila vsa sredstva in obveznosti hčerinskega podjetja v zvezi z navedeno pogodbo prenesena na prejemnika ali bi jih ta lahko prevzel ali

(ii) organ za reševanje na kak drug način zagotovi ustrezno zaščito teh obveznosti.

Mirovanje pravic do odpovedi učinkuje od objave obvestila v skladu s členom 63(3) do polnoči delovnega dne po objavi v državi članici, kjer ima sedež hčerinsko podjetje podjetja v postopku reševanja.

3. Mirovanje iz odstavka 1 ali 2 ne velja za:

(a) sisteme ali operaterje sistemov, določene za namene Direktive 98/26/ES, ali

(b) CNS, ki jim je bilo v Uniji izdano dovoljenje na podlagi člena 14 Uredbe (EU) št. 648/2012, in CNS iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava na podlagi člena 25 navedene uredbe.

4. Oseba lahko uveljavlja pravico do odpovedi v skladu s pogodbo pred koncem obdobja, navedenega v odstavku 1 ali 2, če prejme obvestilo organa za reševanje, da pravice in obveznosti, ki jih zajema pogodba, ne bodo:

(a) prenesene na drug subjekt ali

(b) odpisane ali konvertirane v skladu s členom 34(1), točka (a).

5. Če organ za reševanje izvaja pooblastilo iz odstavka 1 ali 2 tega člena za odreditev mirovanja pravic do odpovedi in če ni bilo izdano obvestilo v skladu z odstavkom 4 tega člena, se zadevne pravice do odpovedi lahko uveljavljajo ob izteku obdobja mirovanja ob upoštevanju člena 46, kot sledi:

   (a) če so bile pravice in obveznosti, ki jih zajema pogodba, prenesene na drug subjekt, nasprotna stranka lahko uveljavlja te pravice do odpovedi v skladu s pogoji zadevne pogodbe izključno v primeru morebitnega nadaljujočega se ali poznejšega dogodka izvršitve s strani prejemnika;

   (b) če pravice in obveznosti, ki jih zajema pogodba, ostanejo pri podjetju v postopku reševanja ter organ za reševanje v zvezi z zadevno pogodbo ni uporabil instrumenta za odpis ali konverzijo za namen iz člena 34(1), točka (a), lahko nasprotna stranka ob izteku mirovanja iz odstavka 1 tega člena uveljavlja te pravice do odpovedi v skladu s pogoji zadevne pogodbe.

Člen 50

Pogodbeno priznanje pooblastil za odreditev mirovanja v primeru reševanja

1. Države članice od zavarovalnic in pozavarovalnic ter subjektov iz člena 1(1), točke (b) do (e), zahtevajo, da v vse finančne pogodbe, ki jih sklenejo in ki jih ureja pravo tretje države, vključijo pogoje, na podlagi katerih stranke priznavajo, da lahko organ za reševanje v zvezi s temi finančnimi pogodbami izvaja pooblastila za odreditev mirovanja pravic in obveznosti iz členov 47, 48 in 49 ali za njihovo omejitev ter da zanje veljajo zahteve iz člena 46.

2. Države članice lahko tudi zahtevajo, da končna matična podjetja zagotovijo, da njihova hčerinska podjetja v tretjih državah, ki so zavarovalnice in pozavarovalnice ali subjekti iz člena 1(1), točke (b) do (e), v finančne pogodbe iz odstavka 1 vključijo pogoje, s katerimi izključijo, da bi lahko bilo izvajanje pooblastila organa za reševanje za odreditev mirovanja pravic in obveznosti končnega matičnega podjetja ali za njihovo omejitev v skladu z odstavkom 1 veljaven razlog za predčasno odpoved, mirovanje, spremembo, pobot, izvedbo poravnave ali uveljavljanje pravic iz naslova jamstva v zvezi s temi pogodbami.

3. Odstavek 1 se uporablja za vse finančne pogodbe, ki:

   (a) ustvarijo novo obveznost ali bistveno spreminjajo veljavno obveznost po začetku veljavnosti določb, sprejetih na nacionalni ravni za prenos tega člena;

   (b) zagotavljajo eno ali več pravic do odpovedi ali možnost uveljavljanja pravic iz naslova jamstva, za katere bi se uporabljal člen 46, 47, 48 ali 49, če bi finančno pogodbo urejalo pravo države članice.

4. To, da zavarovalnica, pozavarovalnica ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), v svoje finančne pogodbe ne vključi pogodbenih pogojev iz odstavka 1 tega člena, organu za reševanje ne preprečuje izvajanja pooblastil iz člena 46, 47, 48 ali 49 v zvezi z zadevno finančno pogodbo.

5. EIOPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se opredeli vsebina pogodbenega pogoja iz odstavka 1, pri čemer upošteva različne poslovne modele zavarovalnic in pozavarovalnic ter subjektov.

   EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo, da sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 51

Pooblastilo za odreditev začasnega mirovanja pravic do unovčenja

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da začasno omejijo pravice imetnikov polic do unovčenja, ali odredijo njihovo mirovanje, v zvezi s pogodbami o življenjskem zavarovanju, ki jih sklene podjetje v postopku reševanja, pod pogojem, da se še naprej izpolnjujejo bistvene obveznosti iz zadevnih pogodb, zlasti plačilne obveznosti v korist imetnikov polic, upravičencev ali oškodovancev.

2. Pooblastilo iz odstavka 1 se uporablja le, dokler je to potrebno za lažjo uporabo enega ali več instrumentov za reševanje iz člena 26(3). To pooblastilo velja za obdobje, določeno v obvestilu o mirovanju, objavljenem v skladu s členom 63(3).

Člen 52

Izvajanje pooblastil za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje izvajajo nadzor nad podjetjem v postopku reševanja, tako da:

   (a) upravljajo in opravljajo dejavnosti in storitve podjetja v postopku reševanja z vsemi pooblastili njegovih delničarjev ter upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa;

   (b) upravljajo in odsvojijo sredstva in premoženje podjetja v postopku reševanja.

   Nadzor iz prvega pododstavka lahko neposredno izvaja organ za reševanje ali posredno oseba ali osebe, ki jih je imenoval organ za reševanje. Države članice zagotovijo, da glasovalnih pravic, ki izhajajo iz delnic ali drugih lastniških instrumentov podjetja v postopku reševanja, v obdobju reševanja ni mogoče uveljavljati.

2. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje ob upoštevanju pravice do pritožbe iz člena 65(1) sprejmejo ukrep za reševanje z izvršilno odredbo v skladu z nacionalnimi upravnimi pristojnostmi in postopki, ne da bi izvajali nadzor nad podjetjem v postopku reševanja.

3. Organi za reševanje v vsakem posameznem primeru odločijo, ali je primerno izvesti ukrep za reševanje s sredstvi, navedenimi v odstavku 1 ali odstavku 2, ob upoštevanju ciljev reševanja iz člena 18 in splošnih načel, ki urejajo reševanje, iz člena 22, posebnih okoliščin zadevnega podjetja v postopku reševanja ter potrebe, da se omogoči učinkovito reševanje čezmejnih skupin.

4. Organi za reševanje se v nacionalnem pravu ne štejejo za direktorje v senci ali dejanske direktorje.

POGLAVJE V
Zaščitni ukrepi

Člen 53

Obravnava delničarjev in upnikov v primeru delnih prenosov in uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo

1. Države članice zagotovijo, da v primeru, ko se uporabi en ali več instrumentov za reševanje iz člena 26(3), razen v primeru, kot je opisan v drugem pododstavku, in organi za reševanje prenesejo le dele pravic, sredstev in obveznosti podjetja v postopku reševanja, delničarji in tisti upniki, katerih terjatve niso bile prenesene, prejmejo za poravnavo svojih terjatev najmanj toliko, kot bi prejeli, če bi podjetje v postopku reševanja prenehalo po običajnem insolvenčnem postopku v času, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 62.

2. Države članice zagotovijo, da v primeru, ko se uporabi en ali več instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in organi za reševanje uporabijo instrument za odpis ali konverzijo, delničarji in upniki, katerih terjatve so bile odpisane ali konvertirane v lastniški kapital, ne utrpijo večjih izgub, kot bi jih imeli, če bi podjetje v postopku reševanja prenehalo po običajnem insolvenčnem postopku v trenutku, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 62.

Člen 54

Vrednotenje razlik pri obravnavi

1. Za namene ocenjevanja, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za podjetje v postopku reševanja uveden običajen insolvenčni postopek, države članice zagotovijo, da neodvisna oseba izvede vrednotenje kar se da hitro po izvedenem ukrepu ali ukrepih za reševanje. To vrednotenje je ločeno od vrednotenja, opravljenega v skladu s členom 23.

2. Pri vrednotenju iz odstavka 1 se določi:

   (a) obravnava delničarjev in upnikov ali relevantnih zavarovalnih jamstvenih shem, če bi bil za podjetje v postopku reševanja, v zvezi s katerim se je izvedel en ali več ukrepov za reševanje, uveden običajen insolvenčni postopek v času, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 62;

   (b) dejanska obravnava, ki so je bili delničarji in upniki deležni pri reševanju podjetja v postopku reševanja;

   (c) ali obstaja kakršna koli razlika med obravnavo iz točke (a) in obravnavo iz točke (b).

3. Pri vrednotenju se:

   (a) predpostavlja, da bi bil za podjetje v postopku reševanja, v zvezi s katerim se je izvedel en ali več ukrepov za reševanje, uveden običajen insolvenčni postopek v času, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 62;

   (b) predpostavlja, da ukrep ali ukrepi za reševanje niso bili izvedeni;

(c) ne upošteva morebitne izredne javnofinančne pomoči podjetju v postopku reševanja.

4. EIOPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih se opredeli metodologija za izvedbo vrednotenja iz tega člena, zlasti metodologija za ocenjevanje obravnave delničarjev in upnikov, če bi bil za podjetje v postopku reševanja uveden insolvenčni postopek v času, ko je bila sprejeta odločitev iz člena 62.

Na Komisijo se prenese pooblastilo, da sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 55

Zaščitni ukrep za delničarje in upnike

Če se pri vrednotenju, opravljenem v skladu s členom 54, ugotovi, da ima kateri koli delničar, upnik iz člena 53 ali, kadar je ustrezno, zavarovalna jamstvena shema v skladu z veljavnim nacionalnim pravom večje izgube, kot bi jih imela pri prenehanju v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki, države članice zagotovijo, da je upravičena do plačila razlike.

Člen 56

Zaščitni ukrep za nasprotne stranke pri delnih prenosih

1. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo naslednjih dogovorov in nasprotnih strank v naslednjih dogovorih:

(a) dogovorih o jamstvu, po katerih ima oseba iz naslova jamstva dejansko ali pogojno pravico do sredstev ali pravic, ki se prenašajo, ne glede na to, ali je ta pravica zavarovana z določenimi pravicami na sredstvih ali s pravico do obremenitve osnovnih sredstev oziroma podobnim dogovorom;

(b) dogovorih o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, po katerih se premoženje, s katerim se zavaruje ali krije izvedba določenih obveznosti, zagotovi s prenosom popolnega lastništva sredstev z dajalca zavarovanja na prejemnika zavarovanja ob pogojih, ki določajo, da prejemnik zavarovanja v primeru izpolnitve navedenih določenih obveznosti sredstva prenese nazaj;

(c) dogovorih o poravnavi, po katerih se lahko dva ali več zahtevkov ali obveznosti, ki si jih medsebojno dolgujeta podjetje v postopku reševanja in nasprotna stranka, med sabo poravnajo;

(d) dogovorih o pobotu;

(e) življenjskih zavarovanjih z naložbenim tveganjem ali drugih omejenih portfeljih;

(f) pozavarovalnih pogodbah;

(g) strukturiranih finančnih dogovorih, vključno z listinjenjem in instrumenti, ki se uporabljajo za zavarovanje pred tveganjem, ki so sestavni del sklada za kritje in so v skladu z nacionalnim pravom zavarovani ter vključujejo podelitev in posedovanje jamstva s strani stranke v dogovoru ali skrbnika, zastopnika ali pooblaščenca.

Oblika varstva, ki je primerna za razrede dogovorov iz točk (a) do (g) tega odstavka, se izbere v skladu s členi 57 do 60.

2. Države članice zagotovijo, da se varstvo iz odstavka 1 uporablja v naslednjih okoliščinah:

   (a) organ za reševanje prenese del, vendar ne vseh, sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja na drug subjekt ali, pri izvajanju instrumenta za reševanje iz člena 26(3), s premostitvenega podjetja ali nosilca upravljanja sredstev in obveznosti na drugo osebo;

   (b) organ za reševanje izvaja pooblastila iz člena 41(1), točka (f).

3. Zahteva iz odstavka 1 velja ne glede na število strank v dogovoru in ne glede na to, ali dogovori:

   (a) nastanejo s pogodbo, skrbništvom ali drugače ali samodejno po samem zakonu;

   (b) nastanejo po pravu druge države članice ali tretje države oziroma jih to v celoti ali delno ureja.

Člen 57

Varstvo sporazumov o zavarovanju s finančnim premoženjem, poravnavi in pobotu ter pozavarovalnih pogodb

1. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo dogovorov o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorov o poravnavi in o pobotu ter pozavarovalnih pogodb, da se prepreči prenos dela, vendar ne vseh, pravic in obveznosti, ki so varovane z dogovorom o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorom o poravnavi, dogovorom o pobotu ali pozavarovalno pogodbo med podjetjem v postopku reševanja in drugo osebo, ter sprememba ali prenehanje pravic in obveznosti, ki so varovane s takim dogovorom o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorom o poravnavi, dogovorom o pobotu ali pozavarovalno pogodbo, z uporabo dodatnih pooblastil.

   Za namene prvega pododstavka se šteje, da so pravice in obveznosti varovane s takim dogovorom o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorom o poravnavi, dogovorom o pobotu ali pozavarovalno pogodbo, če so stranke dogovora ali pogodbe upravičene do poravnave ali pobota navedenih pravic in obveznosti.

2. Ne glede na odstavek 1 lahko organi za reševanje, kadar je to potrebno za boljše uresničevanje ciljev reševanja iz člena 18 in zlasti za zagotovitev boljše zaščite imetnikov polic, prenesejo, spremenijo ali ukinejo sredstva, pravice ali obveznosti, ki so del dogovora o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovora o poravnavi in dogovora o pobotu ali pozavarovalne pogodbe.

Člen 58

Varstvo dogovorov o jamstvu

1. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo za obveznosti, ki so zavarovane z dogovorom o jamstvu, da se prepreči kar koli od naslednjega:

(a) prenos premoženja, s katerim je obveznost zavarovana, razen če se prenesejo tudi navedena obveznost in upravičenje iz zavarovanja;

(b) prenos zavarovane obveznosti, razen če se prenese tudi upravičenje iz zavarovanja;

(c) prenos upravičenja iz zavarovanja, razen če se ne prenese tudi zavarovana obveznost;

(d) sprememba ali prenehanje dogovora o jamstvu z uporabo dodatnih pooblastil, če obveznost zaradi navedene spremembe ali prenehanja ne bi bila več zavarovana.

2. Ne glede na odstavek 1 lahko organ za reševanje, kadar je to potrebno za boljše uresničevanje ciljev reševanja iz člena 18 in zlasti za zagotovitev boljše zaščite imetnikov polic, prenese, spremeni ali ukine sredstva, pravice ali obveznosti, ki so del istega dogovora.

Člen 59

Varstvo strukturiranih finančnih dogovorov in drugih omejenih portfeljev

1. Države članice zagotovijo ustrezno varstvo strukturiranih finančnih dogovorov ali drugih omejenih portfeljev, vključno z dogovori iz člena 56(1), točki (e) in (g), da se prepreči kar koli od naslednjega:

(a) prenos dela, vendar ne vseh, sredstev, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali druge omejene portfelje oziroma del enega ali drugega, vključno z dogovori iz člena 56(1), točki (e) in (g), katerih stranka je podjetje v postopku reševanja;

(b) prenehanje ali sprememba sredstev, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali druge omejene portfelje oziroma del enega ali drugega, vključno z dogovori iz člena 56(1), točki (e) in (g), katerih stranka je podjetje v postopku reševanja.

2. Ne glede na odstavek 1 lahko organ za reševanje, kadar je to potrebno za boljše uresničevanje ciljev reševanja iz člena 18 in zlasti za zagotovitev boljše zaščite imetnikov polic, prenese, spremeni ali ukine sredstva, pravice ali obveznosti, ki so del istega dogovora.

Člen 60

Delni prenosi: varstvo sistemov trgovanja, klirinških sistemov in sistemov poravnave

1. Države članice zagotovijo, da uporaba instrumenta za reševanje iz člena 26(3) ne vpliva na delovanje sistemov in pravila sistemov iz Direktive 98/26/ES, kadar organ za reševanje stori kar koli od naslednjega:

(a) prenese del, vendar ne vseh, sredstev, pravic ali obveznosti podjetja v postopku reševanja na drug subjekt;

(b) uporabi dodatna pooblastila iz člena 41 za razveljavitev ali spremembo pogojev pogodbe, katere stranka je podjetje v postopku reševanja, ali za nadomestitev prejemnika kot stranke.

2. Prenos, razveljavitev ali sprememba iz odstavka 1 tega člena ne:

(a) povzroči preklica prenosnega naloga v skladu s členom 5 Direktive 98/26/ES;

(b) spremeni ali izniči izvršljivosti prenosnih nalogov in medsebojnih pobotov, kot se zahteva v členih 3 in 5 Direktive 98/26/ES, uporabe sredstev, vrednostnih papirjev ali kreditnih zmogljivosti, kot se zahteva v členu 4 navedene direktive, ali zaščite dodatnega jamstva, kot se zahteva v členu 9 navedene direktive.

POGLAVJE VI
Postopkovne obveznosti

Člen 61

Zahteve v zvezi z obveščanjem

1. Države članice zahtevajo, naj upravni, upravljalni ali nadzorni organ zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), obvesti nadzorni organ, če meni, da zavarovalnica, pozavarovalnica ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), propadajo ali bodo verjetno propadli v smislu člena 19(3).

2. Nadzorni organi obvestijo zadevne organe za reševanje o:

(a) vseh obvestilih, prejetih v skladu z odstavkom 1 tega člena, v skladu s členi 136, 138(1) in 139(1) Direktive 2009/138/ES;

(b) vseh ukrepih, ki jih nadzorni organ zahteva od zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e) v skladu z izvajanjem pooblastil, ki jih ima na podlagi člena 15 ali 16 te direktive, ter v skladu s členom 137, členom 138, odstavka 3 in 5, členom 139(3) ter členi 140, 141 in 144 Direktive 2009/138/ES;

(c) vsakem podaljšanju obdobja sanacije v skladu s členom 138(4) Direktive 2009/138/ES.

Nadzorni organi organom za reševanje predložijo tudi kopijo načrta sanacije, ki ga je zavarovalnica, pozavarovalnica ali kateri koli subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), predložil v skladu s členom 138(2) Direktive 2009/138/ES, kopijo finančnega načrta, ki ga je predložila zavarovalnica, pozavarovalnica ali kateri koli subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), v skladu s členom 139(2) Direktive 2009/138/ES, in mnenje nadzornih organov o teh dokumentih, kot je ustrezno.

3. Nadzorni organ ali organ za reševanje, ki ugotovi, da so v zvezi z zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), izpolnjeni pogoji iz člena 19(1), točki (a) in (b), to ugotovitev nemudoma sporoči naslednjim organom, če ne gre za isti organ:

(a) organu za reševanje za zadevno podjetje ali subjekt;

(b) nadzornemu organu za zadevno podjetje ali subjekt;

(c) nadzornemu organu katere koli države članice, v kateri zadevno podjetje ali subjekt opravlja pomembne čezmejne dejavnosti;

(d) organu za reševanje katere koli države članice, v kateri zadevno podjetje ali subjekt opravlja pomembne čezmejne dejavnosti;

(e) zavarovalni jamstveni shemi, s katero je povezana zavarovalnica, če je to ustrezno in potrebno zaradi opravljanja funkcij zavarovalne jamstvene sheme;

(f) po potrebi organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine;

(g) pristojnemu ministrstvu;

(h) po potrebi nadzorniku skupine;

(i) Evropskemu odboru za sistemska tveganja in imenovanemu nacionalnemu makrobonitetnemu organu.

Člen 62

Odločitev organa za reševanje

1. Organ za reševanje po prejemu sporočila nadzornega organa v skladu s členom 61(3) ali na lastno pobudo ugotovi, ali so v zvezi z zadevno zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), izpolnjeni pogoji iz člena 19(1) ali člena 20(3) .

2. Odločitev, ali naj se sprejmejo ukrepi za reševanje v zvezi z zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), vsebuje naslednje informacije:

(a) razloge za zadevno odločitev;

(b) ukrep za reševanje, ki ga organ za reševanje namerava sprejeti, po potrebi vključno z odločitvijo, da se zaprosi za prenehanje, imenovanje upravitelja ali drug ukrep v okviru običajnega insolvenčnega postopka ali v okviru nacionalnega prava v skladu s členom 26(8).

Člen 63

Postopkovne obveznosti organov za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje po sprejetju ukrepa za reševanje takoj, ko je to razumno izvedljivo, izpolnijo zahteve iz odstavkov 2 in 3.

2. Organi za reševanje o ukrepu za reševanje iz odstavka 1 obvestijo podjetje v postopku reševanja in naslednje organe, če ne gre za isti organ:

(a) nadzorni organ za podjetje v postopku reševanja;

(b) nadzorni organ katere koli podružnice podjetja v postopku reševanja;

(c) centralno banko države članice, v kateri ima podjetje v postopku reševanja sedež;

(d) po potrebi zavarovalno jamstveno shemo, s katero je povezano podjetje v postopku reševanja;

(e) po potrebi organ za reševanje, pristojen na ravni skupine;

(f) pristojno ministrstvo;

(g) po potrebi nadzorni organ za reševanje, pristojen na ravni skupine;

(h) imenovani nacionalni makrobonitetni organ in Evropski odbor za sistemska tveganja;

(i) Komisijo, Evropsko centralno banko, EIOPA, ESMA in EBA;

(j) če je podjetje v postopku reševanja institucija, kot je opredeljena v členu 2, točka (b), Direktive 98/26/ES, upravljavce sistemov, v katere je vključena.

3. Organ za reševanje objavi ali zagotovi objavo kopije odredbe ali instrumenta, na podlagi katerega je sprejet ukrep za reševanje, ali obvestila s povzetkom učinkov ukrepa za reševanje, vključno z učinki na imetnike polic, in po potrebi pogoje in obdobje mirovanja ali omejitve iz členov 47, 48 in 49, na naslednje načine:

(a) na svojem uradnem spletišču;

(b) na spletišču nadzornega organa, če ta ni organ za reševanje, in na spletišču EIOPA;

(c) na spletišču podjetja v postopku reševanja;

(d) če so delnice, drugi lastniški instrumenti ali dolžniški instrumenti podjetja v postopku reševanja sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, na načine, ki se uporabljajo za razkritje predpisanih informacij v zvezi z zadevnim podjetjem v postopku reševanja v skladu s členom 21(1) Direktive 2004/109/ES Evropskega parlamenta in Sveta[36].

4. Če delnice, lastniški instrumenti ali dolžniški instrumenti niso sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, organ za reševanje zagotovi, da se dokumenti, ki dokazujejo instrumente iz odstavka 3, pošljejo delničarjem in upnikom podjetja v postopku reševanja, znanim prek registrov ali podatkovnih zbirk podjetja v postopku reševanja, ki so na voljo organu za reševanje.

Člen 64

Zaupnost

1. Države članice zagotovijo, da so zahteve o varovanju poslovnih skrivnosti zavezujoče za naslednje osebe, organe in telesa ter da nihče od njih ne razkrije zaupnih informacij:

(a) organi za reševanje;

(b) nadzorni organi in EIOPA;

(c) pristojna ministrstva;

(d) izredni upravitelji, imenovani v skladu s členom 42 te direktive;

(e) potencialni prevzemniki, s katerimi navežejo stik nadzorni organi ali jih povabijo organi za reševanje, ne glede na to, ali sta bila stik ali povabilo izvedena kot priprava na uporabo instrumenta prodaje poslovanja in ali je bil rezultat povabila prevzem;

[36] Direktiva 2004/109/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 2004 o uskladitvi zahtev v zvezi s preglednostjo informacij o izdajateljih, katerih vrednostni papirji so sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, in o spremembah Direktive 2001/34/ES (UL L 390, 31.12.2004, str. 38).

(f) revizorji, računovodje, pravni in strokovni svetovalci, cenilci in drugi izvedenci, ki neposredno ali posredno sodelujejo z organi za reševanje, nadzornimi organi, pristojnimi ministrstvi ali potencialnimi prevzemniki iz točke (e);

(g) organi, ki upravljajo zavarovalne jamstvene sheme;

(h) organ, ki je odgovoren za sheme financiranja;

(i) centralne banke in drugi organi, vključeni v postopek reševanja;

(j) premostitveno podjetje ali nosilec upravljanja sredstev in obveznosti;

(k) vse druge osebe, ki neposredno ali posredno, stalno ali občasno, zagotavljajo ali so zagotavljale storitve osebam iz točk (a) do (j);

(l) višje vodstvo, člani upravnega, upravljalnega in nadzornega odbora ter zaposleni organov ali subjektov iz točk (a) do (j) pred, med in po njihovem imenovanju.

2. Brez poseganja v splošnost zahtev iz odstavka 1 države članice zagotovijo, da se osebam iz odstavka 1 prepove razkritje zaupnih informacij, ki so jih prejele med opravljanjem svojih poklicnih dejavnosti ali od nadzornega organa ali organa za reševanje v povezavi z njegovimi nalogami, kateri koli osebi ali organu, razen v naslednjih primerih:

(a) razkritje se izvede pri opravljanju njihovih nalog iz te direktive;

(b) razkritje se izvede v obliki povzetka ali v zbirni obliki tako, da ni mogoče identificirati posameznih zavarovalnic, pozavarovalnic ali katerega koli subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e);

(c) razkritje se izvede z izrecnim predhodnim soglasjem organa, zavarovalnice, pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki je zagotovil informacije.

Države članice zagotovijo, da osebe iz odstavka 1 ocenijo možne učinke razkritja informacij na javni interes, kar zadeva finančno, denarno ali gospodarsko politiko, na poslovne interese fizičnih in pravnih oseb, na namen pregledov, na preiskave in na revizije.

Postopek ocenjevanja učinkov iz drugega pododstavka mora vključevati posebno oceno učinkov katerega koli razkritja vsebin in podrobnosti načrta sanacije in reševanja iz členov 5, 7, 9, 10 in 12 ter rezultat vseh ocen, izvedenih v skladu s členi 6, 8 in 13.

Države članice zagotovijo, da v primeru kršitve tega člena za vse osebe ali subjekte iz odstavka 1 velja civilna odgovornost.

3. Države članice zagotovijo, da imajo osebe iz odstavka 1, točke (a), (b), (c), (g), (i) in (j), vzpostavljena notranja pravila za zagotovitev skladnosti z zahtevami glede zaupnosti iz odstavkov 1 in 2, vključno s pravili za zagotavljanje tajnosti informacij med osebami, ki so neposredno vključene v postopek reševanja.

4. Odstavki 1 do 3 tega člena:

(a) zaposlenim in strokovnjakom organov ali subjektov iz odstavka 1, točke (a) do (i), ne preprečujejo, da bi si med seboj izmenjevali informacije znotraj posameznega organa ali subjekta,

(b) organom za reševanje in nadzornim organom, vključno z njihovimi zaposlenimi in strokovnjaki, ne preprečuje izmenjave informacij med seboj in z drugimi organi za reševanje v Uniji, drugimi nadzornimi organi v Uniji, pristojnimi ministrstvi, centralnimi bankami, zavarovalnimi jamstvenimi shemami, organi, odgovornimi za običajne insolvenčne postopke, organi, odgovornimi za ohranjanje stabilnosti finančnega sistema v državah članicah z uporabo makrobonitetnih pravil, osebami, odgovornimi za izvajanje obveznih revizij računovodskih izkazov, EIOPA, ali, ob upoštevanju člena 77, organi tretjih držav, ki opravljajo naloge, enakovredne nalogam organov za reševanje, ali, ob izpolnjevanju strogih zahtev glede zaupnosti, potencialnim prevzemnikom za namene načrtovanja ali izvajanja ukrepa za reševanje.

5. Države članice lahko odobrijo izmenjavo informacij s katerimi koli od naslednjih:

(a) ob izpolnjevanju strogih zahtev v zvezi z zaupnostjo, z vsako drugo osebo, kadar je to potrebno za načrtovanje ali izvajanje ukrepa za reševanje;

(b) s parlamentarno preiskovalno komisijo v zadevni državi članici, računskim sodiščem v zadevni državi članici in drugimi subjekti, ki vodijo preiskave v zadevni državi članici, pod ustreznimi pogoji;

(c) z nacionalnimi organi, odgovornimi za nadzor plačilnih sistemov, organi, odgovornimi za običajne insolvenčne postopke, organi, ki jim je zaupana javna naloga nadzora drugih subjektov finančnega sektorja, organi, odgovornimi za nadzor finančnih trgov, kreditnih institucij in investicijskih podjetij, ter inšpektorji, ki delujejo v njihovem imenu, organi držav članic, odgovornimi za ohranjanje stabilnosti finančnega sistema v državah članicah z uporabo makrobonitetnih pravil, organi, odgovornimi za zaščito stabilnosti finančnega sistema, ter osebami, odgovornimi za izvajanje obveznih revizij.

6. Odstavki 1 do 5 tega člena ne posegajo v nacionalno pravo glede razkritja informacij za namene pravnih postopkov v kazenskih in civilnih zadevah.

7. EIOPA do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti] izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010, da opredeli način podajanja informacij v obliki povzetka ali zbirni obliki za namene iz odstavka 2.

POGLAVJE VII
Pravica do pritožbe in izključitev drugih dejanj

Člen 65

Predhodna sodna potrditev in pravice do izpodbijanja odločitev

1. Države članice lahko zahtevajo, da je za odločitev o sprejetju ukrepa za preprečevanje krize ali ukrepa kriznega upravljanja potrebna predhodna sodna potrditev, če sta postopek v zvezi z vložitvijo zahtevka za potrditev in obravnava s strani sodišča glede odločitve o sprejetju ukrepa kriznega upravljanja v skladu z nacionalnim pravom pospešena.

2. Države članice v nacionalnem pravu določijo pravico do pritožbe zoper odločitev o sprejetju ukrepa za preprečevanje krize ali odločitve o izvajanju katerega koli pooblastila, ki ni ukrep kriznega upravljanja, v skladu s to direktivo.

3. Države članice zagotovijo, da imajo vse osebe, ki jih zadeva odločitev o sprejetju ukrepa kriznega upravljanja, pravico vložiti pritožbo zoper zadevno odločitev.

Države članice zagotovijo, da je presoja ukrepa kriznega upravljanja pospešena in da nacionalna sodišča kot podlago za svojo presojo uporabijo gospodarske ocene dejstev, ki jih pripravi organ za reševanje.

4. Za pravico do pritožbe iz odstavka 3 veljata naslednji zahtevi:

(a) vložitev pritožbe ne povzroči samodejnega zadržanja izvršitve izpodbijane odločitve;

(b) odločitev organa za reševanje je takoj izvršljiva in privede do izpodbojne domneve, da bi bilo zadržanje izvršitve te odločitve v nasprotju z javnim interesom.

Če je treba zaščititi interese tretjih strani, ki so na podlagi uporabe instrumentov za reševanje iz člena 26(3) ali izvajanja pooblastil za reševanje s strani organov za reševanje v dobri veri kupile delnice, druge lastniške instrumente, sredstva, pravice ali obveznosti podjetja v postopku reševanja, razveljavitev odločitve organa za reševanje ne vpliva na poznejša upravna dejanja ali transakcije, ki jih je sklenil zadevni organ za reševanje in so temeljili na razveljavljeni odločitvi. V takšnem primeru se ukrepi za odpravo nezakonitih odločitve ali ukrepov s strani organov za reševanje omejijo na nadomestilo za izgubo, ki jo je zaradi razveljavljene odločitve ali ukrepa utrpel pritožnik.

Člen 66

Omejitve v zvezi z drugimi postopki

1. Brez poseganja v člen 62(2), točka (b), države članice zagotovijo, da v povezavi s podjetjem v postopku reševanja oziroma zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), za katere je bilo ugotovljeno, da izpolnjujejo pogoje za reševanje iz člena 19(1) ali člena 20(3), ni mogoče uvesti običajnih insolvenčnih postopkov, razen na pobudo organa za reševanje, in da se lahko odločitev, s katero se za zavarovalnico,i pozavarovalnico ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), uvedejo običajni insolvenčni postopki, sprejme le s soglasjem organa za reševanje.

2. Za namene odstavka 1 države članice zagotovijo, da:

(a) so nadzorni organi in organi za reševanje nemudoma obveščeni o vsaki vlogi za začetek običajnih insolvenčnih postopkov v povezavi z zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), ne glede na to, ali je to podjetje ali subjekt v postopku reševanja in ali je bila odločitev javno objavljena v skladu s členom 63, odstavka 3 in 4;

(b) se o vlogi za uvedbo običajnega insolvenčnega postopka odloča le, če je bilo obveščanje iz točke (a) izvedeno in nastopi kaj od naslednjega:

(i) organ za reševanje je organe, ki so odgovorni za običajne insolvenčne postopke, obvestil, da v povezavi z zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), ne namerava sprejeti ukrepov za reševanje;

(ii) obdobje sedmih dni z začetkom na dan objave obvestil iz točke (a) je poteklo.

3. Države članice brez poseganja v katero koli omejitev glede uveljavljanja pravic iz naslova jamstva, določeno v skladu s členom 48, zagotovijo, če je to potrebno za učinkovito uporabo instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in pooblastil za reševanje iz naslova III, poglavje IV, da lahko organi za reševanje zahtevajo, naj sodišče uporabi odložitev za ustrezno obdobje v skladu z zastavljenim ciljem za kateri koli sodni ukrep ali postopek, katerega stranka je ali postane podjetje v postopku reševanja.

NASLOV IV
REŠEVANJE ČEZMEJNE SKUPINE

Člen 67

Splošna načela v zvezi z odločanjem, ki zadeva več kot eno državo članico

Države članice zagotovijo, da njihovi organi pri odločanju ali ukrepanju na podlagi te direktive, ki lahko vpliva na eno ali več drugih držav članic, upoštevajo naslednja splošna načela:

(a) pri sprejemanju ukrepov za reševanje mora biti odločanje učinkovito, stroški reševanja pa čim nižji;

(b) odločitve morajo biti sprejete in ukrepi izvedeni pravočasno in brez odlašanja, ko je to potrebno;

(c) organi za reševanje, nadzorni organi in drugi organi medsebojno sodelujejo ter s tem zagotovijo, da so odločitve sprejete in ukrepi izvedeni usklajeno in učinkovito;

(d) vloge in odgovornosti ustreznih organov v vsaki državi članici morajo biti jasno opredeljene;

(e) ustrezno je treba upoštevati interese, morebitne vplive vseh odločitev, ukrepov ali neukrepanja ter negativne učinke na imetnike polic, finančno stabilnost, fiskalne vire, zavarovalne jamstvene sheme ter negativne gospodarske in socialne posledice v vseh državah članicah, kjer delujejo končno matično podjetje in njegova hčerinska podjetja ali kjer opravljajo pomembne čezmejne dejavnosti;

(f) ustrezno je treba upoštevati cilj uravnoteženja interesov različnih držav članic in izogibanja neupravičenemu oškodovanju ali neupravičeni zaščiti interesov posameznih držav članic;

(g) organi za reševanje morajo pri sprejemanju ukrepov za reševanje upoštevati načrte reševanja skupin iz člena 11 in jim slediti, razen če organi za reševanje ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bodo cilji reševanja iz člena 18 učinkoviteje uresničeni s sprejetjem ukrepov, ki niso predvideni v načrtih za reševanje;

(h) predlagana odločitev ali ukrep morata biti pregledna, če je verjetno, da bo imela ta odločitev ali ukrep posledice za imetnike polic, realno gospodarstvo, finančno stabilnost, fiskalne vire ter, kadar je ustrezno, zavarovalne jamstvene sheme in sheme financiranja katere koli zadevne države članice.

Člen 68

Kolegiji za reševanje

1. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, vzpostavijo kolegije za reševanje za opravljanje nalog iz členov 10, 11, 14, 16, 70 in 71 ter po potrebi za zagotovitev sodelovanja in usklajevanja z organi za reševanje iz tretjih držav.

   Kolegiji za reševanje zagotovijo zlasti okvir za organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, druge organe za reševanje ter po potrebi zadevne nadzorne organe in nadzornike skupine, v katerem izvajajo naslednje naloge:

(a) izmenjujejo informacije, ki so pomembne za pripravo načrtov reševanja skupine in za uporabo pooblastil za reševanje za skupine;

(b) pripravljajo načrte reševanja skupine v skladu s členoma 10 in 11;

(c) ocenjujejo rešljivost skupin v skladu s členom 14;

(d) uporabljajo pooblastila za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost skupin v skladu s členom 16;

(e) odločajo, ali je treba vzpostaviti shemo za reševanje skupine, kot je določeno v členu 70 ali 71;

(f) sklepajo dogovor o shemi za reševanje skupine, predlagani v skladu s členom 70 ali 71;

(g) usklajujejo obveščanje javnosti o strategijah reševanja skupine in shemah za reševanje skupine;

(h) usklajujejo uporabo morebitnih zavarovalnih jamstvenih shem ali shem financiranja.

Poleg tega se lahko kolegiji za reševanje uporabijo za razpravo o vseh vprašanjih, povezanih z reševanjem čezmejnih skupin.

2. Člani kolegija za reševanje so:

(a) organ za reševanje, pristojen na ravni skupine;

(b) organi za reševanje iz posameznih držav članic, v katerih imajo sedež hčerinska podjetja, zajeta v nadzor skupine;

(c) organi za reševanje iz držav članic, v katerih ima sedež matično podjetje enega ali več podjetij iz skupine, ki je subjekt iz člena 1(1), točke (b), (d), ali (e);

(d) nadzornik skupine in nadzorni organi držav članic, če je organ za reševanje član kolegija za reševanje;

(e) pristojna ministrstva, če organi za reševanje, ki so člani kolegija za reševanje, niso pristojna ministrstva;

(f) kadar je ustrezno, organ, ki je odgovoren za zavarovalno jamstveno shemo države članice, če je organ za reševanje te države članice član kolegija za reševanje;

(g) EIOPA, pod pogoji iz odstavka 4.

(h) organi za reševanje v državah članicah, v katerih zavarovalnice ali pozavarovalnice te skupine opravljajo pomembne čezmejne dejavnosti.

Za namene točke (g) EIOPA prispeva k spodbujanju in spremljanju učinkovitega, uspešnega in usklajenega delovanja kolegijev za reševanje ter zbliževanju kolegijev za reševanje. V ta namen se EIOPA povabi na sestanke kolegija za reševanje. EIOPA nima glasovalnih pravic.

Za namene točke (h) je sodelovanje organov za reševanje omejeno na doseganje ciljev učinkovite izmenjave informacij.

3. Organi za reševanje tretjih držav, v katerih ima matično podjetje ali podjetje s sedežem v Uniji hčerinsko zavarovalnico ali pozavarovalnico ali podružnico, ki bi štela za pomembno, če bi bila v Uniji, so lahko povabljeni k sodelovanju v kolegiju za reševanje kot opazovalci, če za te organe za reševanje veljajo zahteve glede

zaupnosti, ki so po mnenju organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, enakovredne tistim iz člena 77.

4. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, predseduje kolegiju za reševanje. V tej funkciji:

(a) po posvetovanju z drugimi člani kolegija za reševanje pripravlja pisne dogovore in postopke za delovanje kolegija za reševanje;

(b) usklajuje vse dejavnosti kolegija za reševanje;

(c) sklicuje vse seje kolegija za reševanje in jim predseduje ter vse člane kolegija za reševanje vnaprej v celoti obvešča o organizaciji sej kolegija za reševanje ter o obravnavanih glavnih vprašanjih in točkah;

(d) člane kolegija za reševanje obvešča o morebitnih načrtovanih sejah, da lahko zaprosijo za sodelovanje na njih;

(e) odloča o tem, kateri člani in opazovalci so na podlagi posebnih potreb vabljeni na posamezne seje kolegija za reševanje, pri čemer upošteva pomen obravnavanega vprašanja za te člane in opazovalce;

(f) vse člane kolegija pravočasno obvešča o sklepih in rezultatih teh sej.

Organi za reševanje imajo ne glede na točko (e) pravico sodelovati na sejah kolegija za reševanje, kadar so na dnevnem redu zadeve, za katere se uporablja postopek skupnega odločanja ali ki so povezani s subjektom v skupini, ki je v njihovi državi članici.

5. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, niso zavezani vzpostaviti kolegija za reševanje, če druge skupine ali kolegiji opravljajo enake funkcije in izvajajo enake naloge, kot so določene v odstavku 1, ter spoštujejo vse pogoje in postopke, vključno s tistimi, ki zajemajo članstvo in sodelovanje v kolegijih za reševanje, iz tega člena in člena 69. V takem primeru se vsa sklicevanja na kolegije za reševanje v tej direktivi razumejo kot sklicevanje na te druge skupine ali kolegije.

6. EIOPA pripravi osnutke regulativnih standardov, da se opredeli operativno delovanje kolegijev za reševanje za izvajanje nalog iz odstavka 1.

EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 69

Izmenjava informacij

1. Organi za reševanje in nadzorni organi si ob upoštevanju člena 64 na zahtevo izmenjujejo vse informacije, ki so pomembne za izvajanje nalog drugih organov na podlagi te direktive.

2. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, usklajuje pretok vseh pomembnih informacij med organi za reševanje. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, organom za reševanje v drugih državah članicah zlasti pravočasno zagotovi vse relevantne informacije, da se olajša izvajanje nalog iz člena 68(1), drugi pododstavek, točke (b) do (h).

3. Organ za reševanje ne posreduje informacij, ki jih je zagotovil nadzorni organ ali organ za reševanje tretje države, razen če je zadevni nadzorni organ ali organ za reševanje tretje države privolil v tako posredovanje.

Organi za reševanje niso zavezani k posredovanju takih informacij, če nadzorni organ ali organ za reševanje tretje države ni privolil v njihovo nadaljnje posredovanje.

Člen 70

Reševanje skupine, ki vključuje hčerinsko podjetje skupine

1. Organ za reševanje, ki ugotovi, da zavarovalnica, pozavarovalnica ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), ki je hčerinsko podjetje skupine, izpolnjuje pogoje za reševanje iz člena 19(1) ali člena 20(3), organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, če ne gre za isti organ, nadzorniku skupine in članom kolegija za reševanje za zadevno skupino nemudoma sporoči naslednje informacije:

   (a) ugotovitev, da zavarovalnica, pozavarovalnica ali kateri koli subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), izpolnjuje pogoje iz člena 19 ali 20;

   (b) ukrepe za reševanje ali ukrepe zaradi insolventnosti, za katere organ za reševanje meni, da so ustrezni za zadevno zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e).

2. Ko organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, prejme obvestilo iz odstavka 1, po posvetovanju z drugimi člani zadevnega kolegija za reševanje oceni verjeten učinek ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, sporočenih v skladu z odstavkom 1, točka (b), na to skupino in na subjekte v skupini v drugih državah članicah, ter ali bi bilo na podlagi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov verjetno, da bi bili izpolnjeni pogoji za reševanje iz člena 19(1) ali člena 20(3) v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici.

3. Če organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, oceni, da na podlagi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, sporočenih v skladu z odstavkom 1, točka (b), ne bi bilo verjetno, da bi bili izpolnjeni pogoji iz člena 19(1) ali člena 20(3) v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici, lahko organ za reševanje, ki je odgovoren za navedeno zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), izvede ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, ki jih je sporočil v skladu z odstavkom 1, točka (b), tega člena.

4. Če organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, oceni, da bi bilo na podlagi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, sporočenih v skladu z odstavkom 1, točka (b), tega člena verjetno, da bi bili izpolnjeni pogoji iz člena 19(1) ali člena 20(3) v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici, ta organ za reševanje, pristojen na ravni skupine najpozneje 24 ur po prejetju obvestila iz odstavka 1 predlaga shemo za reševanje skupine in to shemo predloži kolegiju za reševanje. To obdobje 24 ur se lahko podaljša s soglasjem organa za reševanje, ki je poslal obvestilo iz odstavka 1.

5. Če v 24 urah ali daljšem obdobju, ki je bilo dogovorjeno, ni predložena ocena organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, lahko organ za reševanje, ki je poslal obvestilo iz odstavka 1, potem ko je bil obveščen v skladu z odstavkom 1, sprejme

ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, ki jih je sporočil v skladu s točko (b) navedenega odstavka.

6. V shemi za reševanje skupine iz odstavka 4 se:

   (a) navedejo ukrepi za reševanje, ki bi jih morali zadevni organi za reševanje sprejeti v zvezi s končnim matičnim podjetjem ali določenimi subjekti v skupini, da bi se uresničilo cilje reševanja iz člena 18 in upoštevalo splošna načela, ki urejajo reševanje, iz člena 22;

   (b) določi, kako je treba usklajevati ukrepe za reševanje iz točke (a);

   (c) pripravi finančni načrt, ki upošteva načrt reševanja skupine in načela za delitev odgovornosti iz navedenega načrta reševanja skupine v skladu s členom 10(2), točka (e).

7. Shema za reševanje skupine se ob upoštevanju odstavka 8 sprejme v obliki skupne odločitve organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, in organov za reševanje, odgovornih za hčerinska podjetja, ki so zajeta v shemi za reševanje skupine.

   EIOPA lahko v skladu s členom 31(2), točka (c) Uredbe (EU) št. 1094/2010 na prošnjo organa za reševanje organom za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.

8. Organ za reševanje, ki se ne strinja s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, ali meni, da mora zaradi zaščite imetnikov polic, realnega gospodarstva in finančne stabilnosti v zvezi z zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), sprejeti neodvisne ukrepe za reševanje, ki niso predlagani v shemi za reševanje skupine:

   (a) podrobno navede razloge za nestrinjanje ali razloge za odstopanje od sheme za reševanje skupine;

   (b) obvesti organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, in druge organe za reševanje, ki jih zajema shema za reševanje skupine, o razlogih iz točke (a);

   (c) obvesti organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, in druge organe za reševanje, ki jih zadeva shema za reševanje skupine, o ukrepih za reševanje, ki jih bo sprejel.

   Organ za reševanje pri utemeljevanju razlogov za nestrinjanje upošteva načrte reševanja skupine iz člena 11, potencialni vpliv ukrepov na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v zadevnih državah članicah, pa tudi morebitni vpliv teh ukrepov za reševanje na druge dele skupine.

9. Organi za reševanje, ki se strinjajo s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, lahko sprejmejo skupno odločitev o shemi za reševanje skupine, ki zajema subjekte v skupini v njihovih zadevnih državah članicah, brez sodelovanja organov za reševanje, ki se s shemo ne strinjajo.

10. Skupna odločitev iz odstavka 7 in 9 ter ukrepi za reševanje, ki se sprejmejo v skladu z odstavkom 8, veljajo za dokončne in jih uporabijo organi za reševanje v zadevnih državah članicah.

11. Organi vse ukrepe iz tega člena sprejmejo nemudoma in ob ustreznem upoštevanju nujnosti razmer.

12. Če se ne uvede shema za reševanje skupine, organi za reševanje pri sprejemanju ukrepov za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini tesno sodelujejo v

okviru kolegija za reševanje, da se vzpostavi usklajena strategija reševanja za vse subjekte v skupini, ki propadajo ali bodo verjetno propadli.

13. Organi za reševanje, ki sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini, redno in izčrpno obveščajo člane kolegija za reševanje o navedenih ukrepih in o njihovem napredku.

Člen 71

Reševanje skupine, ki vključuje končno matično podjetje

1. Če organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, ugotovi, da končno matično podjetje, za katero je odgovoren, izpolnjuje pogoje iz člena 19(1) ali člena 20(3), nemudoma sporoči informacije iz člena 70(1), točki (a) in (b), nadzorniku skupine in drugim članom kolegija za reševanje za zadevno skupino.

   Ukrepi za reševanje ali ukrepi zaradi insolventnosti iz člena 70(1), točka (b), lahko vključujejo izvajanje sheme za reševanje skupine, pripravljene v skladu s členom 70(6), v katerih koli naslednjih okoliščinah:

   (a) zaradi ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov na ravni matičnega podjetja, sporočenih v skladu členom 70(1), točka (b), je verjetno, da bodo v zvezi s subjektom v skupini v drugi državi članici izpolnjeni pogoji iz člena 19(1) ali člena 20(3);

   (b) ukrepi za reševanje ali drugi ukrepi izključno na ravni matičnega podjetja ne zadoščajo za stabilizacijo razmer ali najverjetneje ne bodo mogli zagotoviti optimalnih rezultatov;

   (c) organi za reševanje ugotovijo, da eno ali več hčerinskih podjetij, za katera so odgovorni, izpolnjuje pogoje iz člena 19(1) ali člena 20(3);

   (d) ukrepi za reševanje ali drugi ukrepi na ravni skupine bodo koristili hčerinskim podjetjem skupine tako, da je na podlagi tega shema za reševanje skupine ustrezna.

2. Če ukrepi, ki jih na podlagi odstavka 1 predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, ne vključujejo sheme za reševanje skupine, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, sprejme odločitev po posvetovanju s člani kolegija za reševanje.

3. Če je v ukrepe, ki jih na podlagi odstavka 1 predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, zajeta shema za reševanje skupine, je ta v obliki skupne odločitve organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, in organov za reševanje, odgovornih za hčerinska podjetja, ki so zajeta v shemo za reševanje skupine.

   EIOPA lahko v skladu s členom 31(2), točka (c) Uredbe (EU) št. 1094/2010 na prošnjo organa za reševanje organom za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.

4. Organ za reševanje, ki se ne strinja s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, ali od nje odstopa ali meni, da mora zaradi finančne stabilnosti v zvezi z zavarovalnico, pozavarovalnico ali subjektom iz člena 1(1), točke (b) do (e), sprejeti neodvisne ukrepe za reševanje, ki niso predlagani v shemi za reševanje skupine:

(a) podrobno navede razloge za nestrinjanje ali razloge za odstopanje od sheme za reševanje skupine;

(b) obvesti organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, in druge organe za reševanje, ki jih zajema shema za reševanje skupine, o razlogih iz točke (a);

(c) obvesti organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, in druge organe za reševanje, ki jih zadeva shema za reševanje skupine, o ukrepih za reševanje, ki jih namerava sprejeti.

Zadevni organ za reševanje pri utemeljevanju razlogov za nestrinjanje upošteva načrte reševanja skupine iz člena 11, potencialni vpliv ukrepov na finančno stabilnost v zadevnih državah članicah in potencialni vpliv teh ukrepov za reševanje na druge dele skupine.

5. Organi za reševanje, ki se strinjajo s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, lahko sprejmejo skupno odločitev o shemi za reševanje skupine, ki zajema subjekte v skupini v njihovih zadevnih državah članicah, brez sodelovanja organov za reševanje, ki se s shemo ne strinjajo.

6. Skupna odločitev iz odstavka 3 ali 5 in ukrepi iz odstavka 4 veljajo za dokončne in jih uporabijo organi za reševanje v zadevnih državah članicah.

7. Organi vse ukrepe iz odstavkov 1 do 6 izvedejo nemudoma in ob ustreznem upoštevanju nujnosti razmer.

8. Če se ne uvede shema za reševanje skupine, organi za reševanje pri sprejemanju ukrepov za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini tesno sodelujejo v okviru kolegija za reševanje, da se vzpostavi usklajena strategija reševanja za vse prizadete subjekte v skupini.

9. Organi za reševanje, ki sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini, redno in izčrpno obveščajo člane kolegija za reševanje o teh ukrepih in o njihovem napredku.

NASLOV V
ODNOSI S TRETJIMI DRŽAVAMI

Člen 72

Sporazumi s tretjimi državami

1. Komisija lahko v skladu s členom 218 PDEU Svetu predloži predloge za pogajanja o sporazumih z eno ali več tretjimi državami glede načinov sodelovanja med organi za reševanje in zadevnimi organi tretjih držav, med drugim zaradi izmenjave informacij v zvezi z načrtovanjem sanacije in reševanja zavarovalnic in pozavarovalnic, zavarovalnic in pozavarovalnic iz tretjih držav ter skupin.

2. Sporazumi iz odstavka 1 med organi za reševanje in zadevnimi organi tretjih držav zagotavljajo vzpostavitev postopkov in dogovorov o sodelovanju pri izvajanju nekaterih ali vseh nalog ter izvajanju nekaterih ali vseh pooblastil, navedenih v členu 76.

3. Države članice lahko do začetka veljavnosti sporazuma iz odstavka 1 z zadevno tretjo državo sklepajo dvostranske sporazume s tretjimi državami o zadevah iz odstavkov 1 in 2, če so ti sporazumi skladni s tem naslovom.

Člen 73

Priznanje in izvrševanje postopka tretje države za reševanje

1. Ta člen se uporablja za postopek tretje države za reševanje, razen če in dokler ne začne veljati mednarodni sporazum iz člena 72(1) z zadevno tretjo državo. Uporablja se tudi po začetku veljavnosti mednarodnega sporazuma iz člena 72(1) z zadevno tretjo državo, če sporazum ne ureja priznanja in izvrševanja postopka tretje države za reševanje.

2. Zadevni organ za reševanje odloči, ali bo priznal in uveljavil postopke tretje države za reševanje v zvezi s hčerinskim podjetjem ali podružnico zavarovalnice ali pozavarovalnice ali matičnega podjetja iz tretje države v Uniji, razen kot je določeno v členu 74.

   Pri odločitvi se ustrezno upoštevajo interesi vsake države članice, v kateri deluje zavarovalnica ali pozavarovalnica ali matično podjetje tretje države, ter zlasti vpliv na druge dele skupine in imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v teh državah članicah.

3. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastila za:

   (a) izvajanje pooblastil za reševanje, kar zadeva:

      (i) sredstva zavarovalnice ali pozavarovalnice ali matičnega podjetja iz tretje države, ki se nahajajo v njihovi državi članici ali jih ureja pravo njihove države članice;

      (ii) pravice ali obveznosti zavarovalnice ali pozavarovalnice iz tretje države, ki jih podružnica v Uniji knjiži v njihovi državi članici ali jih ureja pravo njihove države članice, oziroma kadar so zahtevki v zvezi s temi pravicami in obveznostmi izvršljivi v njihovi državi članici;

(b) izvedbo (pri čemer lahko zahtevajo, da izvedbo zagotovi druga oseba) prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov hčerinskega podjetja v Uniji s sedežem v tej državi članici;

(c) izvajanje pooblastil iz člena 47, 48 ali 49 v zvezi s pravicami katere koli pogodbene stranke s subjektom iz odstavka 1 tega člena, če so ta pooblastila potrebna za izvrševanje postopka tretje države za reševanje, in

(d) povzročitev neizvršljivosti vsakršne pogodbene pravice do odpovedi, likvidacije ali takojšnje zapadlosti pogodb ali vpliva na pogodbene pravice subjektov iz odstavka 1 in drugih subjektov v skupini, če te pravice nastanejo pri ukrepih za reševanje zavarovalnice ali pozavarovalnice iz tretje države, matičnega podjetja teh subjektov ali drugih subjektov v skupini, ki jih sprejme bodisi organ za reševanje tretje države ali kdo drug na podlagi pravnih ali regulativnih zahtev, povezanih z ureditvijo reševanja v tej državi, če se še naprej izpolnjujejo bistvene pogodbene obveznosti, vključno z obveznostmi plačila in izročitve, in zagotavljanje zavarovanja s premoženjem.

4. Organi za reševanje lahko, če je to v javnem interesu, sprejmejo ukrepe za reševanje za matično podjetje, če ustrezni organ tretje države določi, da zavarovalnica ali pozavarovalnica, ki je hčerinsko podjetje tega matičnega podjetja in ima sedež v tej tretji državi, po pravu te tretje države izpolnjuje pogoje za reševanje. Da se to omogoči, države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje možnost, da v zvezi z matičnim podjetjem uporabijo vsa pooblastila za reševanje, pri čemer se uporablja člen 46.

5. Priznanje in izvršitev postopka tretje države za reševanje ne posegata v običajne insolvenčne postopke po veljavnem nacionalnem pravu, kjer je to ustrezno in v skladu s to direktivo.

Člen 74

Pravica do zavrnitve priznanja ali izvršitve postopka tretje države za reševanje

Organ za reševanje lahko zavrne priznanje ali izvršitev postopka tretje države za reševanje v skladu s členom 73, če meni:

(a) da bi postopek tretje države za reševanje imel negativne učinke na finančno stabilnost v državi članici, v kateri se nahaja organ za reševanje, ali da bi postopki imeli negativne učinke na finančno stabilnost v drugi državi članici,

(b) da je neodvisni ukrep za reševanje iz člena 75 v zvezi s podružnico v Uniji nujen za uresničevanje enega ali več ciljev reševanja iz člena 18;

(c) da upniki ne bi bili obravnavani enakopravno z upniki iz tretje države s podobnimi pravnimi pravicami v postopku reševanja v njihovi domači državi;

(d) da bi imelo priznanje ali izvršitev postopka tretje države za reševanje bistvene fiskalne posledice za državo članico, ali

(e) da bi bil učinek tega priznanja ali izvršitve v nasprotju z nacionalnim pravom.

Člen 75

Reševanje podružnic v Uniji

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje potrebna pooblastila za ukrepanje v zvezi s podružnico v Uniji, ki ni predmet postopka tretje države za reševanje ali je predmet postopkov tretje države in je nastopila ena od okoliščin iz člena 74.

   Države članice zagotovijo, da se pri izvajanju teh pooblastil uporablja člen 46.

2. Države članice zagotovijo, da lahko pooblastila, zahtevana v odstavku 1, izvajajo organi za reševanje, če organ za reševanje meni, da je ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa, in je izpolnjen en ali več od naslednjih pogojev:

   (a) podružnica v Uniji ne izpolnjuje več ali je verjetno, da ne bo več izpolnjevala pogojev, ki jih določa nacionalno pravo za njeno dovoljenje in poslovanje v državi članici, ter ni pričakovati, da bi kateri koli ukrep zasebnega sektorja, nadzornih organov ali ustrezne tretje države ponovno vzpostavil skladnost podružnice s pogoji ali v razumnem času preprečil njen propad;

   (b) zavarovalnica ali pozavarovalnica iz tretje države po mnenju organa za reševanje ni sposobna, ni pripravljena ali je verjetno, da ne bo sposobna poravnavati svojih obveznosti do upnikov v Uniji ali obveznosti, ki so nastale ali bile knjižene prek podružnice, kot so na primer plačila imetnikom polic ali upravičencem, ko te zapadejo, organ za reševanje pa ugotovi, da v zvezi s to zavarovalnico ali pozavarovalnico iz tretje države ni bil oziroma v razumnem času ne bo sprožen noben postopek tretje države za reševanje oziroma ne bodo sproženi nobeni insolvenčni postopki;

   (c) ustrezni organ tretje države je sprožil postopek tretje države za reševanje v zvezi z zavarovalnico ali pozavarovalnico iz tretje države oziroma je organ za reševanje obvestil, da namerava ta postopek sprožiti.

3. Če organ za reševanje sprejme neodvisen ukrep za reševanje podružnice v Uniji, mora upoštevati cilje reševanja iz člena 18 in sprejeti ukrep za reševanje v skladu z naslednjimi načeli in zahtevami, če so relevantni:

   (a) načela iz člena 22;

   (b) zahteve v zvezi z uporabo instrumentov za reševanje iz naslova III, poglavje II.

Člen 76

Sodelovanje z organi tretjih držav

1. Ta člen se uporablja za sodelovanje s tretjo državo, razen če in dokler ne začne veljati mednarodni sporazum z zadevno tretjo državo, kakor je določen v členu 72(1). Uporablja se tudi po začetku veljavnosti mednarodnega sporazuma z zadevno tretjo državo, določenega v členu 72(1), če navedeni sporazum ne ureja predmeta urejanja tega člena.

2. EIOPA lahko sklene nezavezujoče okvirne dogovore o sodelovanju z zadevnimi organi tretjih držav. Okvirni sporazumi o sodelovanju določajo postopke in dogovore med sodelujočimi organi glede izmenjave informacij in sodelovanja pri izvajanju

nekaterih ali vseh od naslednjih nalog in izvajanju nekaterih ali vseh od naslednjih pooblastil v zvezi z zavarovalnicami ali pozavarovalnicami ali skupinami:

(a) priprava načrtov reševanja v skladu s členi 9 do 12 ter podobnimi zahtevami na podlagi prava zadevnih tretjih držav;

(b) ocenjevanje rešljivosti teh zavarovalnic, pozavarovalnic in skupin v skladu s členoma 13 in 14 in podobnimi zahtevami na podlagi prava zadevnih tretjih držav;

(c) uporaba pristojnosti za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost v skladu s členoma 15 in 16 ter vseh podobnih pristojnosti na podlagi prava zadevnih tretjih držav;

(d) izvajanje preventivnih ukrepov v skladu s členom 141 Direktive 2009/138/ES in podobnih pristojnosti na podlagi prava zadevnih tretjih držav;

(e) uporaba instrumentov za reševanje iz člena 26(3) in izvajanje pooblastil za reševanje ter podobnih pooblastil, ki jih lahko izvajajo organi zadevnih tretjih držav.

3. Nadzorni organi ali organi za reševanje lahko po potrebi sklenejo sporazume o sodelovanju v skladu z okvirnim dogovorom EIOPA iz odstavka 2 z zadevnimi organi tretjih držav.

4. Države članice obvestijo EIOPA o vseh dogovorih o sodelovanju, ki jih organi za reševanje in nadzorni organi sklenejo v skladu s tem členom.

Člen 77

Izmenjava zaupnih informacij

1. Države članice zagotovijo, da si organi za reševanje, nadzorni organi in pristojna ministrstva izmenjajo zaupne informacije, vključno s preventivnimi načrti sanacije, ki se sestavijo in vzdržujejo v skladu s členoma 5 in 7, z zadevnimi organi tretjih držav, samo če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) za organe teh tretjih držav veljajo zahteve in standardi glede varovanja poslovnih skrivnosti, ki po mnenju zadevnih organov veljajo vsaj za enakovredne tistim iz člena 64;

(b) informacije so potrebne, da lahko zadevni organi tretje države v okviru nacionalnega prava opravljajo svoje funkcije reševanja, ki so primerljive s tistimi iz te direktive, in se ob upoštevanju točke (a) ne uporabljajo za druge namene.

Za namene točke (a) v primeru, da se izmenjava informacij nanaša na osebne podatke, obdelavo in posredovanje teh podatkov organom tretje države ureja veljavno pravo Unije in nacionalno pravo o varstvu podatkov.

2. Če zaupne informacije izvirajo iz druge države članice, organi za reševanje, nadzorni organi in pristojna ministrstva teh informacij ne razkrijejo zadevnim organom tretje države, razen v naslednjih primerih:

(a) zadevni organ države članice, iz katere informacije izvirajo (organ izvora informacij), soglaša z razkritjem informacij;

(b) informacije se razkrijejo le za namene, ki jih dovoljuje organ izvora informacij.

NASLOV VI
KAZNI

Člen 78

Upravne sankcije in drugi upravni ukrepi

1. Brez poseganja v pooblastila organov za reševanje in nadzornih organov iz te direktive in Direktive 2009/138/ES ter v pravico držav članic, da določijo in izrečejo kazenske sankcije iz drugega pododstavka, države članice določijo pravila o upravnih sankcijah in drugih upravnih ukrepih, ki se uporabljajo za primere, ko se nacionalne določbe za prenos te direktive ne spoštujejo, ter sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev njihovega izvajanja.

   Države članice, ki se odločijo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah ali drugih upravnih ukrepih za kršitve, za katere velja nacionalno kazensko pravo, Komisiji posredujejo zadevne določbe kazenskega prava.

   Upravne sankcije in drugi upravni ukrepi morajo biti učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.

2. Države članice zagotovijo, da se v primeru kršitve upravne sankcije ali drugi upravni ukrepi pod pogoji iz nacionalnega prava lahko uporabijo za člane upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa in druge fizične osebe, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorne za zadevno kršitev.

3. Pooblastila za naložitev upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov iz te direktive se podelijo organom za reševanje ali nadzornim organom, odvisno od vrste kršitve. Organi za reševanje in nadzorni organi imajo vsa pooblastila za zbiranje informacij in preiskovalna pooblastila, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih nalog. Organi za reševanje in nadzorni organi pri izvajanju pooblastil za izrek upravnih sankcij ali drugih upravnih ukrepov tesno sodelujejo in tako zagotovijo, da se z upravnimi sankcijami ali drugimi upravnimi ukrepi dosežejo želeni rezultati, ter uskladijo svoje delovanje v čezmejnih zadevah.

4. Organi za reševanje in nadzorni organi izvajajo svoja upravna pooblastila za naložitev sankcij in drugih upravnih ukrepov v skladu s to direktivo in nacionalnim pravom na enega od naslednjih načinov:

   (a) neposredno;

   (b) v sodelovanju z drugimi organi;

   (c) v okviru svoje pristojnosti s prenosom pooblastil na druge organe;

   (d) z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih.

5. Države članice zagotovijo, da je zoper odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje in nadzorni organi v skladu s tem naslovom, dopustna pritožba.

Člen 79

Posebne določbe o upravnih sankcijah in drugih upravnih ukrepih

1. Države članice zagotovijo, da so v njihovih zakonih in drugih predpisih določene upravne sankcije in drugi upravni ukrepi vsaj za naslednje primere:

   (a) kršitev člena 5 ali 7, ker se ne pripravijo, vzdržujejo in posodabljajo preventivni načrti sanacije in preventivni načrti sanacije skupine;

   (b) kršitev člena 12, ker se ne zagotovijo vse informacije, ki so potrebne za pripravo načrtov reševanja;

   (c) kršitev člena 61(1), ker upravni, upravljalni ali nadzorni organ zavarovalnice ali pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ne obvesti nadzornega organa, kadar to podjetje ali ta subjekt propadata ali bosta verjetno propadla.

2. Države članice zagotovijo, da upravne sankcije in drugi upravni ukrepi, ki se lahko uporabijo, v primerih iz odstavka 1 zajemajo vsaj:

   (a) javno izjavo, v kateri se navedejo fizična oseba, zavarovalnica ali pozavarovalnica, subjekt iz člena 1(1), točke (b) do (e), končno matično podjetje ali druga pravna oseba, odgovorna za kršitev, in narava kršitve;

   (b) odredbo, ki od odgovorne fizične ali pravne osebe zahteva, naj preneha z zadevnim ravnanjem in ga več ne ponovi;

   (c) začasno prepoved opravljanja funkcij v zavarovalnici ali pozavarovalnici ali subjektu iz člena 1(1), točke (b) do (e), kateremu koli članu upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa ali višjega vodstva zavarovalnice ali pozavarovalnice ali subjekta iz člena 1(1), točke (b) do (e), ali kateri koli drugi odgovorni fizični osebi;

   (d) v primeru pravne osebe globe v višini do 10 % skupnega letnega prometa te pravne osebe v predhodnem poslovnem letu;

   (e) v primeru fizične osebe globe v višini do 5 000 000 EUR ali ustrezne vrednosti v nacionalni valuti države članice, v kateri euro ni uradna valuta, na [UP – vstavite datum začetka veljavnosti te direktive];

   (f) globe v višini do dvakratnega zneska koristi, pridobljene s kršitvijo, če je to korist mogoče določiti.

   Za namene točke (d) je v primeru, da je pravna oseba hčerinsko podjetje matičnega podjetja, zadevni skupni letni promet enak skupnemu letnemu prometu iz konsolidiranih računovodskih izkazov končnega matičnega podjetja v predhodnem poslovnem letu.

Člen 80

Objava upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje in nadzorni organi na svojem uradnem spletišču objavijo vsaj vse upravne sankcije in druge upravne ukrepe, ki so jih ti organi naložili zaradi kršitve nacionalnih predpisov za prenos te direktive, če zoper te upravne sankcije in druge upravne ukrepe ni bilo pritožbe ali če je bila

pravica do pritožbe izčrpana. Takšna objava se izvede brez nepotrebnega odlašanja, potem ko je fizična ali pravna oseba obveščena o zadevni upravni sankciji ali drugem upravnem ukrepu. Objava mora vsebovati informacije o vrsti in naravi kršitve ter identiteti fizične ali pravne osebe, ki ji je naložena upravna sankcija ali drug upravni ukrep.

Če države članice dovolijo objavo upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov, zoper katere je vložena pritožba, organi za reševanje in nadzorni organi na svojem uradnem spletišču brez nepotrebnega odlašanja objavijo informacije o statusu zadevne pritožbe in njenem izidu.

2. Če organ za reševanje ali nadzorni organ meni, da bi bila objava identitete pravnih oseb oziroma identitete ali osebnih podatkov fizičnih oseb nesorazmerna na podlagi ocene posameznega primera, ki se izvede glede sorazmernosti objave takih podatkov, ali če bi taka objava ogrožala stabilnost finančnih trgov ali preiskavo v teku, organ za reševanje ali nadzorni organ stori kar koli od naslednjega:

(a) odloži objavo sklepa o naložitvi upravne sankcije ali drugih upravnih ukrepov, dokler razlogi za odlog ne prenehajo obstajati;

(b) sklep o naložitvi upravne sankcije ali drugih upravnih ukrepov objavi anonimno in v skladu z nacionalnim pravom, kadar taka anonimna objava zagotavlja učinkovito varstvo zadevnih osebnih podatkov;

(c) ne objavi sklepa o naložitvi upravne sankcije ali drugih upravnih ukrepov, če organ za reševanje ali nadzorni organ meni, da objava v skladu s točko (a) ali (b) ne bi zadostovala za zagotovitev, da:

(i) stabilnost finančnih trgov ne bi bila ogrožena;

(ii) bo objava takih podatkov v zvezi z ukrepi, ki se štejejo za manj pomembne, sorazmerna.

Organi za reševanje in nadzorni organi zagotovijo, da vsaka objava v skladu s tem členom ostane na njihovem uradnem spletišču najmanj pet let po objavi. Osebni podatki iz objave ostanejo na uradnem spletišču organa za reševanje ali nadzornega organa le tako dolgo, kot je potrebno v skladu z veljavnimi predpisi o varstvu podatkov.

Člen 81

Vzdrževanje osrednje podatkovne baze s strani EIOPA

1. Organi za reševanje in nadzorni organi ob doslednem spoštovanju zahtev o varovanju poslovnih skrivnosti iz člena 64 obveščajo EIOPA o vseh upravnih sankcijah in drugih upravnih ukrepih, ki jih naložijo na podlagi člena 79, ter o statusu pritožbe in njenem rezultatu.

EIOPA vzdržuje in posodablja osrednjo podatkovno bazo o sankcijah in drugih upravnih ukrepih, ki mu jih sporočijo organi za reševanje, in sicer izključno zato, da tem organom za reševanje omogoči izmenjavo informacij, ki so dostopne le tem organom za reševanje.

EIOPA vzdržuje in posodablja osrednjo podatkovno bazo o sankcijah in drugih upravnih ukrepih, o katerih mu poročajo nadzorni organi, izključno zato, da tem

nadzornim organom omogoči izmenjavo informacij, ki so dostopne le tem nadzornim organom.

2. EIOPA vzdržuje in posodablja spletno stran z naslednjimi informacijami ali povezavami do teh informacij:

(a) sankcije, ki jih objavi posamezni organ za reševanje;

(b) sankcije, ki jih objavi posamezni nadzorni organ na podlagi člena 80;

(c) obdobje, za katero posamezna država članica objavi sankcije.

Člen 82

Učinkovita uporaba sankcij ter izvajanje pooblastil nadzornih organov in organov za reševanje za naložitev sankcij

Države članice zagotovijo, da nadzorni organi in organi za reševanje pri določanju vrste upravnih sankcij ali drugih upravnih ukrepov in višine glob upoštevajo vse ustrezne okoliščine, ki po potrebi vključujejo:

(a) resnost in trajanje kršitve;

(b) stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;

(c) finančno trdnost odgovorne fizične ali pravne osebe;

(d) znesek dobičkov, ki jih je odgovorna fizična ali pravna oseba pridobila, ali izgub, ki se jim je izognila, če ga je mogoče določiti;

(e) izgube, ki so jih zaradi kršitve imele tretje strani, vključno z imetniki polic, če je te izgube mogoče določiti;

(f) raven sodelovanja odgovorne fizične ali pravne osebe z nadzornim organom in organom za reševanje;

(g) prejšnje kršitve odgovorne fizične ali pravne osebe.

Za namene točke (c) kazalniki finančne trdnosti fizične ali pravne osebe vključujejo skupni promet odgovorne pravne osebe ali letni prihodek odgovorne fizične osebe.

NASLOV VII
SPREMEMBE DIREKTIV 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2009/138/ES, (EU) 2017/1132 IN UREDBE (EU) št. 1094/2010 IN (EU) št. 648/2012

Člen 83

Spremembe Direktive 2009/138/ES

Direktiva 2009/138/ES se spremeni:

(1) člen 141 se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 141*

Nadzorna pooblastila v primeru poslabšanja finančnega položaja

1. Nadzorni organi imajo pooblastila, da po obvestilu v skladu s členom 136 ali po ugotovitvi poslabšanja finančnega stanja v skladu s členom 36(3) v primeru, da bi odločitve zavarovalnice ali pozavarovalnice, vključno s finančnimi, v naslednjih treh mesecih povzročile ali so že povzročile neskladnost s katero koli postavko iz člena 36(2), točke (a) do (e), sprejmejo potrebne ukrepe za ponovno vzpostavitev skladnosti.

2. Ukrepi iz odstavka 1 morajo biti sorazmerni s tveganjem in obsegom neskladnosti z regulativnimi zahtevami ter lahko vsebujejo naslednje:

(a) zahtevo, da upravni, upravljalni ali nadzorni organ podjetja posodobi preventivni načrt sanacije, pripravljen v skladu s členom 5 Direktive (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*1], če se okoliščine razlikujejo od predpostavk iz navedenega načrta;

(b) zahtevo, da upravni, upravljalni ali nadzorni organ podjetja sprejme ukrepe iz preventivnega načrta sanacije, pripravljenega v skladu s členom 5 Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD]. Če se načrt posodobi v skladu s točko (a), morajo sprejeti ukrepi vključevati morebitne posodobljene ukrepe;

(c) zahtevo, da upravni, upravljalni ali nadzorni organ podjetja, ki nima preventivnega načrta sanacije iz člena 5 Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD], ugotovi vzroke za neskladnost ali verjetno neskladnost z regulativnimi zahtevami ter opredeli ustrezne ukrepe in časovni okvir za izpolnitev navedenih regulativnih zahtev;

(d) zahtevo, da upravni, upravljalni ali nadzorni organ podjetja začasno ustavi ali omeji variabilne prejemke in bonuse, izplačila iz naslova instrumentov lastnih sredstev ter vračila ali začasno prodajo postavk lastnih sredstev.

3. Če se solventnostno stanje podjetja po obvestilu iz člena 138(1) ali člena 139(1) še naprej slabša, imajo nadzorni organi pooblastila, da sprejmejo vse ukrepe, vključno s tistimi iz odstavka 2, ki so potrebni za zaščito interesov imetnikov polic v primeru zavarovalnih pogodb ali obveznosti, ki izhajajo iz pozavarovalnih pogodb.

Ti ukrepi morajo biti sorazmerni in tako odražati stopnjo slabšanja solventnostnega stanja zadevne zavarovalnice ali pozavarovalnice.

*1 Direktiva (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta [UP – vstavite sklic na IRRD].“;

(2) v členu 267 se dodajo naslednji pododstavki:

„Kadar se uporabijo instrumenti za reševanje iz člena 26(3) Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD] in izvajajo pooblastila za reševanje iz naslova III, poglavje IV, navedene direktive, se ta naslov uporablja tudi za pozavarovalnice in subjekte iz člena 1(1), točke (b) do (e), navedene direktive.

Člena 270 in 272 te direktive se ne uporabljata, če se uporablja člen 63 Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite sklic na IRRD].

Člen 295 te direktive se ne uporablja, če se uporablja člen 64 Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite sklic na IRRD].“;

(3) člen 268(1) se spremeni:

(a) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) „pristojni organi“ pomeni upravne ali sodne organe držav članic, pristojne za reorganizacijske ukrepe ali postopke prenehanja, oziroma organ za reševanje, kot je opredeljen v členu 2(2), točka (7), Direktive (EU) xx/xx [UP: vstavite številko IRRD], v zvezi z reorganizacijskimi ukrepi, sprejetimi na podlagi navedene direktive;“;

(b) točka (c) se nadomesti z naslednjim:

„(c) „reorganizacijski ukrepi“ pomeni ukrepe, ki vključujejo vse dejavnosti pristojnih organov z namenom ohraniti ali obnoviti finančni položaj zavarovalnice in ki vplivajo na predhodne pravice strank, razen zadevne zavarovalnice, vključno z začasno ustavitvijo plačil, odlogom izvršitve ukrepov, znižanjem terjatev, uporabo instrumentov za reševanje iz člena 26(3) Direktive (EU) xx/xx [UP: vstavite številko IRRD] in izvajanjem pooblastil za reševanje iz naslova III, poglavje IV, Direktive (EU) xx/xx [UP: vstavite številko IRRD];“.

Člen 84

Spremembe Direktive 2002/47/ES

Direktiva 2002/47/ES se spremeni:

(1) v členu 1 se odstavek 6 nadomesti z naslednjim:

„6. Členi 4 do 7 te direktive se ne uporabljajo za omejitve glede izvrševanja dogovorov o finančnem zavarovanju ali za omejitev učinka dogovorov o finančnem zavarovanju z vrednostnimi papirji, predčasnega prenehanja s pobotom ali dogovorov o poravnavi, ki se naložijo v skladu z naslovom IV, poglavje V ali VI, Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta ali Sveta[*2], ali v skladu z naslovom V, poglavje III, oddelek 3, ali poglavjem IV Uredbe (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta[*3], ali v skladu z naslovom III, poglavje III, oddelek 4, ali poglavjem IV Direktive (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*4], ali za omejitve, ki se naložijo v skladu s podobnimi pooblastili prava države članice, da se omogoči urejeno reševanje katerega koli subjekta iz odstavka 2, točka (d), tega člena,

za katerega so vzpostavljeni zaščitni ukrepi, ki so vsaj enakovredni tistim iz naslova IV, poglavje VII, Direktive 2014/59/EU in naslova V, poglavje V, Uredbe (EU) 2021/23.

---

*2 Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

*3 Uredba (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2020 o okviru za sanacijo in reševanje centralnih nasprotnih strank ter spremembi uredb (EU) št. 1095/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 600/2014, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2015/2365 ter direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 (UL L 22, 22.1.2021, str. 1).

*4 [UP – vstavite sklic na IRRD].“;

(2) člen 9a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 9a

Direktiva 2008/48/ES, Direktiva 2014/59/EU, Direktiva (EU) xx/xx in Uredba (EU) 2021/23.

Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES, Direktivo 2014/59/EU, Direktivo (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*5] [UP – vstavite številko IRRD] in Uredbo (EU) 2021/23.

---

*5 Direktiva xx/xx/EU Evropskega parlamenta in Sveta [UP – vstavite sklic na IRRD].“.

Člen 85

Sprememba Direktive 2004/25/ES

V členu 4(5) Direktive 2004/25/ES se doda naslednji pododstavek:

„Države članice zagotovijo, da se člen 5(1) te direktive ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta, iz naslova V Uredbe (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta[*6] ali iz naslova III Direktive (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*7] [UP – vstavite številko IRRD].

---

*6 Uredba (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2020 o okviru za sanacijo in reševanje centralnih nasprotnih strank ter spremembi uredb (EU) št. 1095/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 600/2014, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2015/2365 ter direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 (UL L 22, 22.1.2021, str. 1).

*7 Direktiva xx/xx/EU Evropskega parlamenta in Sveta [UP – vstavite sklic na IRRD].“.

Člen 86

Spremembe Direktive 2007/36/ES

V členu 1 Direktive 2007/36/ES se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. „Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta[*8], iz naslova V Uredbe (EU) 2021/23

Evropskega parlamenta in Sveta[*9] ali iz naslova III Direktive (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*10] [UP – vstavite številko IRRD].

---

*8 Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

*9 Uredba (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2020 o okviru za sanacijo in reševanje centralnih nasprotnih strank ter spremembi uredb (EU) št. 1095/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 600/2014, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2015/2365 ter direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 (UL L 22, 22.1.2021, str. 1).

*10 Direktiva XX/XX/EU Evropskega parlamenta in Sveta [UP – vstavite sklic na IRRD].“.

Člen 87

Sprememba Direktive (EU) 2017/1132

Direktiva (EU) 2017/1132 se spremeni:

(1) v členu 84 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Države članice zagotovijo, da se člen 49, člen 58(1), člen 68(1), (2) in (3), prvi pododstavek člena 70(2), členi 72 do 75, 79, 80 in 81 te direktive ne uporabljajo v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta [*11], iz naslova V Uredbe (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta[*12] ali iz naslova III Direktive (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*13].

---

*11 Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

*12 Uredba (EU) 2021/23 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2020 o okviru za sanacijo in reševanje centralnih nasprotnih strank ter spremembi uredb (EU) št. 1095/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 600/2014, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2015/2365 ter direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 (UL L 22, 22.1.2021, str. 1).

*13 Direktiva (EU) XX/XX Evropskega parlamenta in Sveta [UP – vstavite sklic na IRRD].“;

(2) člen 86a se spremeni:

(a) v odstavku 3 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) za družbo se uporabljajo instrumenti, pooblastila in mehanizmi za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU, iz naslova V Uredbe (EU) 2021/23 ali naslova III Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD].“;

(b) v odstavku 4 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) za katere veljajo ukrepi za preprečevanje kriz, kakor so opredeljeni v členu 2(1), točka 101, Direktive 2014/59/EU, v členu 2, točka 48, Uredbe (EU)

2021/23 ali v členu 2(2), točka 75, Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD].“;

(3) v členu 87 se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Države članice zagotovijo, da se to poglavje ne uporablja za družbe, za katere se uporabljajo instrumenti, pooblastila in mehanizmi za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU, iz naslova V Uredbe (EU) 2021/23 ali iz naslova III Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD].“;

(4) člen 120 se spremeni:

(a) v odstavku 4 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) za družbo se uporabljajo instrumenti, pooblastila in mehanizmi za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU, iz naslova V Uredbe (EU) 2021/23 ali naslova III Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD].“;

(b) v odstavku 5 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) za katere veljajo ukrepi za preprečevanje kriz, kakor so opredeljeni v členu 2(1), točka 101, Direktive 2014/59/EU, v členu 2, točka 48, Uredbe (EU) 2021/23 ali v členu 2(2), točka 75, Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite številko IRRD].“;

(5) člen 160 a se spremeni:

(a) v odstavku 4 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) za družbo se uporabljajo instrumenti, pooblastila in mehanizmi za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU, iz naslova V Uredbe (EU) 2021/23 ali naslova III Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite sklic na IRRD].“;

(b) v odstavku 5 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) za katere veljajo ukrepi za preprečevanje kriz, kakor so opredeljeni v členu 2(1), točka 101, Direktive 2014/59/EU, v členu 2, točka 48, Uredbe (EU) 2021/23 ali v členu 2(2), točka 75, Direktive (EU) xx/xx [UP – vstavite sklic na IRRD].“.

Člen 88

Sprememba Uredbe (EU) št. 1094/2010

Uredba (EU) št. 1094/2010 se spremeni:

(1) v členu 4, točka 2, se točka (i) nadomesti z naslednjim:

„(i) nadzorne organe, kakor so opredeljeni v členu 13, točka 10, Direktive 2009/138/ES, organe za reševanje, kot so opredeljeni v členu 2, točka 7, Direktive (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*14], ter pristojne organe, kot so opredeljeni v členu 6, točka 8 Direktive (EU) 2016/2341 Evropskega parlamenta in Sveta[*15] in kot so navedeni v Direktivi (EU) 2016/97 Evropskega parlamenta in Sveta[*16];“;

(2) v členu 40(6) se doda naslednji pododstavek:

„Za namene ukrepanja v okviru področja uporabe Direktive (EU) xx/xx [UP: vstavite številko IRRD] lahko člana odbora nadzornikov iz odstavka 1, točka (b), v

posamezni državi članici po potrebi spremlja predstavnik organa za reševanje, ki nima glasovalne pravice.

---

*14 [UP – vstavite sklic na IRRD].

*15 Direktiva (EU) 2016/2341 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. decembra 2016 o dejavnostih in nadzoru institucij za poklicno pokojninsko zavarovanje (UL L 354, 23.12.2016, str. 37).

*16 Direktiva (EU) 2016/97 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. januarja 2016 o distribuciji zavarovalnih produktov (UL L 26, 2.2.2016, str. 19).“.

Člen 89

Sprememba Uredbe (EU) št. 648/2012

V členu 81(3) Uredbe (EU) št. 648/2012 se doda naslednja točka:

„(r) organom za reševanje, določenim v skladu s členom 3 Direktive (EU) xx/xx Evropskega parlamenta in Sveta[*17].

---

*17 [UP – vstavite sklic na IRRD].“.

NASLOV VIII
KONČNE DOLOČBE

Člen 90

Odbor organa EIOPA za reševanje

1. EIOPA v skladu s členom 41 Uredbe (EU) št. 1094/2010 ustanovi stalni notranji odbor za pripravo odločitev EIOPA iz člena 44 navedene uredbe, vključno z odločitvami v zvezi z osnutki regulativnih tehničnih standardov in osnutki izvedbenih tehničnih standardov, povezanimi z nalogami, ki so organom za reševanje dodeljene v skladu s to direktivo. Notranji odbor je sestavljen iz organov za reševanje iz člena 3 te direktive.

2. EIOPA za namene te direktive sodeluje z EBA in ESMA v okviru Skupnega odbora evropskih nadzornih organov, ki je bil ustanovljen s členom 54 Uredbe (EU) št. 1093/2010, Uredbe (EU) št. 1094/2010 in Uredbe (EU) št. 1095/2010.

3. Za namene te direktive EIOPA zagotovi, da so odbor za reševanje in druge funkcije, na katere se nanaša Uredba (EU) št. 1094/2010, strukturno ločeni. Odbor za reševanje spodbuja pripravo in usklajevanje načrtov reševanja in razvija metode za reševanje subjektov iz člena 1(1) te direktive, ki propadajo.

Člen 91

Sodelovanje z EIOPA

1. Države članice zagotovijo, da nadzorni organi in organi za reševanje sodelujejo z EIOPA za namene te direktive v skladu z Uredbo (EU) št. 1094/2010.

2. Države članice zagotovijo, da pristojni organi in organi za reševanje organu EIOPA nemudoma zagotovijo vse informacije, potrebne za opravljanje njegovih nalog v skladu s členom 35 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 92

Prenos

1. Države članice najpozneje do [UP – vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti] sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členi 1 do 87, 90 in 91 te direktive. Komisiji nemudoma sporočijo besedila navedenih predpisov. Člena 88 in 89 pa sta v celoti zavezujoča in se neposredno uporabljata v vseh državah članicah.

   Člene 1 do 87, 90 in 91 uporabljajo od [Urad za publikacije: vstavite datum 18 mesecev po začetku veljavnosti].

   Države članice se ob sprejetju členov 1 do 87, 90 in 91 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedila bistvenih določb nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 93

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 94

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Evropski parlament *predsednik*	*Za Svet* *predsednik*